

မင်းသားကြီး

ကံရာဇာနှင့်မိုက်ခဲသုံးယောက်

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com
MYATLINN
MYATLINN

မြတ်ဗုဒ္ဓ

ပဉ္စဂုဏ် အဟံ ဝနာမိ

မင်းစက္က-တံရာဇာနှင့် မိုက်ခဲသုံးယောက်

- အမိုးခွင့်မြဲချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၅၅၀၂၀၈
- စာမူခွင့်မြဲချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၀၃၁၂၀၇
- ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ။
- အုပ်စု - ၅၀၀
- စာနံဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်
- စာမိုးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်မြင့်မြင့်တင်
(မြင့်သီဂီပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၂၀၈)၊ လမ်း - ၃၀၊
ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှနိုင် (မြိတ်စာပေ)
အမှတ် (၆၆)၊ ဗိုလ်ဥက္ကဋ္ဌမလမ်း
ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်။
- မြန်မာ့စာပေ - မြိတ်စာပေ (ဖုန်း - ၇၀၄၄၉၀)
အမှတ် - ၁၉၀၊ ၃၁ လမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။
- စီစဉ်သူ - ကိုလှနိုင် (မြိတ်)
- အထက်မြန်မာပြည် - နဂါးစာပေ (မန္တလေး)
- မြန်မာ့စာပေ - ထွန်းဦးစာပေ (မန္တလေး)

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထု စာရေးဆရာ

မင်းစက္က၏ ထွက်ပြေးစာအုပ်များ

- ၁။ မောင်းနှင်လုံးမောင်စီ - ထွက်ပြေး
- ၂။ ဟိမဝန္တာစေတမာန် - ထွက်ပြေး
- ၃။ မျက်နှာမည်ကြီးပိုလိပ်မည် - ထွက်ပြေး
- ၄။ မတစ်ထောင်သား မောင်ထိန်ဘူး - ထွက်ပြေး
- ၅။ သေလာစောင်စွယ်ရန်အသွယ်သွယ် - ထွက်ပြေး
- ၆။ ဆင်ဂူစောနှင့် သပြေမာယာ - ထွက်ပြေး
- ၇။ ကံရာဇာနှင့် ပတ္တမြားလှည့်သူ - ထွက်ပြေး
- ၈။ ကံရာဇာနှင့် ပဉ္စလက်ဆူပိုင်ဆိုင် - ထွက်ပြေး
- ၉။ မဟာရာဇာစင်္ကြာစာ - ထွက်ပြေး
- ၁၀။ ပြန်ပေါ် - ထွက်ပြေး
- ၁၁။ အေယကွန်အိမ် - ထွက်ပြေး
- ၁၂။ လက်ခုပ်သံလား မိုးသံလား - ထွက်ပြေး
- ၁၃။ ဗျူဟာလသမ္မာ - ထွက်ပြေး
- ၁၄။ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ (၁) - ထွက်ပြေး
- ၁၅။ ဆင်ကြီးမောင်စိမ်းနှင့် နန်းစဉ်မင်္ဂလာကြီး - ထွက်ပြေး
- ၁၆။ သဒ္ဓါလပျက်ရှင် - ထွက်ပြေး
- ၁၇။ ပေါင်္ဂါသက္ကရာဇ် - ထွက်ပြေး
- ၁၈။ မောဂိယံမာယာ - ထွက်ပြေး
- ၁၉။ ကျောက်မောင်းသံနှင့်ရွာပျောက်ကြီး (၀+၃) - ထွက်ပြေး

မင်းစကြာ

ကံရာဇာနှင့် မိုက်ခဲသုံးယောက်

(၁) ကံရာဇာခေါင်မိုး

လူတစ်ယောက်။

တောကြီးပြက်ဝန်းထဲမှာ အဖော်မပါတစ်ယောက်တည်း
ဘက်လျှောက်ပင်၊ ပြေးလာနေလျက်ရှိသည်။ လက်ထဲမှာ
ပွင့်ရှည်သေနတ်ကြီးတစ်လက်ကိုကိုင်ထားသည့် ခေါင်းပေါ်
ကျွန်းဂဲလိဟက်ခေါ် တောလိုက်မှဆိုဦးထုတ်တစ်လုံးကိုဆောင်း
ထားသည်။ ဖိနပ်ကလည်း တောစီးဖိနပ်၊ အိတ်နှစ်ဖက်ပါ ကာကီ
အင်္ကျီပွပွကြီးနှင့်ဘောင်းဘီက အရောင်အသွေးအတူတူ။

လည်ပင်းမှာလည်း အားကောင်းသည့်မှန်ပြောင်းတစ်
လက်ကို ဆွဲထားသေးသည်။ ထိုသူကား...

ထိုသူကား... ကံရာဇာ...

ကံရာဇာသည် ရှေ့ကိုပြေးနေရင်းကား နောက်ကြောင်း

မအေးသလို မကြာခဏနောက်ကိုလှည့်လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုနောက်ဆက်ပြီးတော့ ပြေးနေပြန်သည်။ ဤတောအုပ်ကိုလွန်မြောက်သွားရင်း သူ့အတွက်အသက်အန္တရာယ်က စေးသွားလိမ့်ဟုထင်မိသည်။

သူ့နောက်ကိုလိုက်နေကြသည်။ ရန်သူတွေကတော့... ညကမှောင်နေသည်။ တောရိပ်တောင်ရိပ်က ညဘက်မှာပိုပြီးတော့မည်းမှောင်လျက်ရှိသည်။ အမှောင်ထုကြီးတစ်ခုလုံးက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဝါးမြို့ထားလျက်။

သို့သော်... ကံရာဇာ၏မျက်လုံးတွေက အမှောင်ကိုခွင်းပြီးတော့ ကောင်းစွာပင်မြင်နိုင်သည်။ ဤသို့သောစွမ်းအင်မျိုး မည်သို့ရရှိခဲ့သလည်းဆိုသည်ကို မသိပါ။ သူ့မျက်လုံးတွေက လမ်းမှာမည်သည့်အရာကိုမှ မတိုက်မိဘဲ တောက်လျှောက်ဖမ်းပြေးလာနိုင်ခဲ့သည်။ အမှောင်တေဖက်အလင်းမျက်လုံးများကို သူမည်ကဲ့သို့ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သလည်းဆိုသည်ကိုလည်း မပြောတတ်ပါ။
“ဖလစ်... ဖလစ်... ဖလစ်”

တောင်ပံခတ်သံများလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။ သိလိုက်သည်။ လာပြီ၊ လာပြီ၊ သူ့နောက်က လိုက်လာနေကြပြီ။ ကံရာဇာသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏အကွယ်မှာ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ သေနတ်တင်းထိန်းခလုတ်ကိုဖြုတ်လိုက်၏။

“ချောက်”

အမှောင်ထဲမှာ ပျံသန်းလာသောဖြူဖြူအကောင်ကြီးတစ်ကောင် ရှည်လျားသောအထောင်ကြီးနှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ကာ သုတ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်က ပျံသန်းလာနေသည်။ အမှတ်တံခွဲ

ကြည့်လျှင် ကြီးမားသောငှက်ကြီးတစ်ကောင်ဟု ထင်ရသည်။ တကယ်လည်း ငှက်ဖြူကြီးတစ်ကောင်ပါပေ။

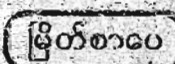
သို့သော်... သေသေချာချာကြည့်လျှင် ကွဲလွဲချက်တွေကရှိနေသည်။ ဖြူဆွတ်မိသော တောင်ပံကြီးနှစ်ခုသည် လင်းနီအတောင်ပံများပမာရှိနေကြသည်။ စွဲဆက်နေသော အရည်ပြားများပင် ငှက်မွေးတောင်များ မပါရှိကြ။

လည်တံက လင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် ရှည်၍အတိုင်းပင် ခြေတံတွေကတော့ ငှက်တစ်ကောင်၏ခြေတံများအတိုင်းပင်။

ဆိုစရာရှိသည်က ဦးခေါင်းပိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ငှက်နှုတ်သီးကဲ့သို့ပါရှိသော်လည်း ဦးခွံမှာလူခေါင်းနှင့်ဆင်ဆင်တူနေသည်။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှုတ်ကမှအစ လူမျက်နှာနှင့်တူနေသည့် အချက်ပင်တည်း။ ပါးစပ်က ငှက်နှုတ်သီးပုံဟုဆိုသော်လည်း အနည်းငယ်ကျယ်ပြန့်နေသည်။ လူသားတစ်ယောက်၏ ပါးစပ်ပြင်နေပုံမျိုးနှင့် လုံးဝတူညီနေသည့်အတွက် တစ်ကိုယ်လုံးကြည့်လျှင် ငှက်တစ်ဝက်၊ လူတစ်ဝက်သတ္တဝါဟုဆိုရမည်သာတည်း။ ငှက်မျက်နှာကြီးမှာ မသဒိမ်မာကောင်းလောက်အောင်ပင် အကြည့်ရ အရုပ်ဆိုးလှသည်ဟု ဆိုရမည်သာ။

ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကလည်း ခြေဖဝါးများသည် လူသားတစ်ယောက်၏ ခြေဖဝါးများနှင့်ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည်။ ရှည်လျားချွန်ထက်နေသော ခြေသည်းတွေရှိသည်။

ပျံသန်းလာရာမှာတော့ မြန်ဆံလွန်းလှသည်။ အမြန်မှာဝဲပြီး အောက်ကိုငုံကြည့်ကာ သားကောင်ကိုရှာဖွေနေသည်။ သူ့ရှာဖွေနေသည်က မနုဿသားကောင်ပင်။ ထို့နောက်

ကြီးမားသော အတောင်ကြီးတွေကိုကြည့်ကာ အောက်သို့
သော်သော်ပင်နိမ့်ဆင်း လာခဲ့လေသည်။

ငှက်ကြီးသည် မြေသို့မရောက်မီမှာပင်။

“ဂီး”

အော်သံတစ်ချက်စာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အာရုံကြောများ
က ရှင်သန်လာသည်။ ရန်သူမည်သည့်နေရာမှာရှိနေသည်ကို
အလိုလိုနေရင်းနှင့်ကိုသိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကံရာဇာရှိရာသစ်ပင်
ကြီးအောက်ကို တဟုန်တိုးပင်ပျံသန်းကာဝင်ရောက်လာခဲ့လေရာ-

“ငါပုန်းနေတာတောင် မြင်နိုင်တဲ့ကောင်ကြီး”

ကံရာဇာသည် ငှက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်သွားခဲ့
လေ၏။ ဓသနတ်ဖြင့် လူခေါင်းသဏ္ဍာန်မျက်နှာကြီးကို ထိုးချိန်
လိုက်သည်။ မောင်းကွင်းထဲရှိ ခလုတ်ပေါ်မှာလက်ညှိုးကိုကပ်ထား
လိုက်လေ၏။

ငှက်ကြီးက ကံရာဇာဆီကိုထိုးပြီးတော့ပျံသည့် လာလေရာ
ငှက်မျက်နှာကြီးက ဦးသထက်နီးကပ်လာခဲ့လေပြီ။ မိမိရေချိန်ပြီး
သည်နှင့် ခလုတ်ကိုဖိချလိုက်လေရာ-

“ဒိုင်း”

ကျယ်လောင်သောပေါက်သံကွဲသံကြီးတစ်ခုက ထွက်ပေါ်
လာပြီ။ တစ်တောလုံးကို ရိုက်ခတ်သွားခဲ့လေ၏။ လူငှက်ကြီး၏
ခေါင်းက ပွင့်ထွက်သွားကာ အစအနပင် မကျန်ရအောင်ပျောက်
ကွယ်သွားခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် အောက်ကိုတရှိန်ထိုးပင်ပစ်ကျလာ
လေတော့၏။

“အုံး”

အရှိန်ဖြင့်အရှုပ်ကြီးပြတ်ပစ်ကျလာခဲ့၍ မြေပြင်နှစ်ပြင်းထန်
သောရိုက်ခတ်သံကြီးက ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ငှက်ကြီးသည်
အတောင်တွေတဖျတ်ဖျတ်နှင့် ရိုက်ခတ်ကာ ခြေနှစ်ချောင်းက လှုပ်
လှန်းကန်လျက်ရှိနေသေးသည်။ နောက်တော့မှငြိမ်ကျသွားခဲ့လေ
ကံရာဇာသည် ခေါင်းမရှိတော့သောငှက်ကြီး၏အနားကို
ညှောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးတွေက အတန်ကြာခိုက်
ကြည့်နေသေးသည်။ နောက်ထပ်ရောက်လာနိုင်သေးသည့်
အန္တရာယ်ကရှိသေးသည်။ ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး
မိနေရာမှာ အလျင်မြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့လေ၏။

+ + + + +

ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ မြူတွေကဆိုင်းလာခဲ့သည်။
ခိုးအငွေ့တွေလိုပင် ရှေ့မှာလွင့်ပါးနေလျက်ရှိနေကြသည်။ မြင်
ကွင်းတွေက ဝေဝါးသွားခဲ့သည်။ ဝီပြင်စွာပင် မမြင်နိုင်ပါလေတော့
ကံရာဇာက မြူတွေထဲတို့ ထိုးဖောက်ပြီးတော့ဝင်သွားခဲ့သည်။ မြက်
ခြောက်တော့ကြီးကို ဖြတ်သန်းသွားရသည်။ မြက်များနှင့် ခြေ
ထောက်၊ အဝတ်ပွတ်ထိခိုက်သံများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။
ဝန်းကျင်မှာ အသံများကထိုက်ခတ်နေကြသည်။

အမှောင်ထဲမှာ လွန်လူးနေသော နှင်းဖြူကန်လန်ကားကြီး
သည် ကြီးမားသောဝိညာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီး လှုပ်ရှားနေသည့်နှင့်ပင်
တူနေတော့သည်။ ဝိညာဉ်များအားလုံးစုပေါင်းကာ ဖိမ်းထိုးနေ

သကဲ့သို့ပင်။

ယင်းဝိညာဉ်ကန်လန်ကာကြီး၏နောက်ကွယ်မှာ မည်သည် အရာရှိနေသလည်းဆိုသည်ကို မပြောတတ်။ ကံရာဇာစိတ်ထဲမှာ မိမိနှင့်မပတ်သက်သောနေရာတစ်ခုက စောင့်ကြိုနေသည်ဟု ထင်မိလိုက်လေသည်။ နောက်မှာ လည်းမိမိကို အနှောင့်အယှက်ပေးကြမယ့် အကောင်အလောင် များက အချိန်မရွေးပင်ရောက်လာနိုင်လေ သည်။

“ရှေ့မှာ ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလားဆိုတာမသိနိုင်ဘူး လောလောဆယ် နောက်ကရန်ကပိုပြီးတော့ အရေးကြီးတယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါရှေ့ကိုပဲဆက်ပြီးတော့သွားမယ်”

ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ ဝိညာဉ်ကန်လန်ကာကြီး သည်။ သူ့ကိုလက်ထပ်ပြီးတော့ ခေါ်နေသလိုပင် မြူတွေက အထပ်ထပ်ဖိသိပ်လာကြသောအခါ ဘာဆိုဘာမှ မမြင်နိုင်တော့

သို့သော် ကံရာဇာသည် သေနတ်ကို ထမ်းကာ မြူနှင်းထုကြီးထဲကိုဖောက်ကာ ဝင်သွားခဲ့လေ၏။ အထဲကိုရောက် ပွားခဲ့သည်။ အဲ... ရှေ့ငါးလအကွာလောက်ကိုကျော်ပြီး ဌာမှ မမြင်နိုင်တော့ မြေပြင်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့်နိမ့်ဆင်း လာခဲ့သည်ဟု ထင်မိရလေသည်။

ထိုစဉ်

“စီး”

“စီး”

“ဖလပ်... ဖလပ်... ဖလပ်”

နောက်ကျောမှ မမျှော်လင့်သောအသံများက ထွက်ပေါ်

လာခဲ့ကြလေသည်။ ကံရာဇာ သဘောပေါက်သွားခဲ့လေပြီ။ ၎င်း ဆိုးကြီးများက နောက်ကနေလိုက်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ လူခေါင်း မျက်နှာနှင့် ပုံပန်းမကျသော ၎င်းဆိုးကြီးများသည် နောက်ကနေ ဘဟန်ထိုးပင်လိုက်လာခဲ့ကြလေပြီတည်း။ လမ်းမှာလည်း ကံရာဇာ၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးနေခဲ့သော မိမိ၏အဝတ်များ ကိုလည်း မြင်ခဲ့ကြရ၍ ကြီးစွာသောဒေါသထွက်နေကြသည်။

၎င်းကြီးများသည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပျံသန်းလာ ခဲ့ကြသောကြောင့် ကံရာဇာကိုပင်မိလ်ာခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်းကြီး များကား ဆယ်ကောင်ထပ်မနည်းရှိကြသည်။ ရှေ့မှာ နှင်းလိုက် ကာကြီးကာကာ ဆီးနေ၍ အရှိန်ဖြင့်ပျံသန်းလာကြသော ၎င်းကြီး များက ရုတ်တရက်ထွက်သွားကြလေ၏။ အလိပ်လိုက်၊ အလိပ် လိုက်ထကြွလူးလွန်လျက်ရှိနေသော နှင်းမြူထုကြီးက တံတိုင်း ကြီးခြားကာ တားဆီးထားသလိုလည်းဖြစ်နေသည်။

ထွက်နေသော အခိုးအငွေ့များသည် မကောင်းဆိုးရွား ဝိညာဉ်ကောင်များ၏လက်တံများပမာပင် ၎င်းဆိုးအချို့သည် မြူနှင်းထုကြီးကိုထိုးဖောက်ကာ မဝင်ခဲ့ကြ။ ဘေးမှာသာလျှင် ဝေ့ဝိုက်ကာ ပျံသန်းနေကြသည်။

သို့သော် နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်ကတော့ သတ္တိကောင်း ကြဟန်တူသည်။ အရှိန်ကိုမသတ်ဘဲ ထိုးဖောက်ပြီးတော့ဝင်သွား ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ထူးခြားသောအဖြစ်အပျက်များက မမျှော် လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြလေ၏။

“ခေါ”

အသံကြီးတစ်ခုက ဝေါကန်ဆိုထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ မြူထုကြီးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့်ဝဲလှည့်ခဲ့သည်။

“ဝီး... ဝီး... ဝီး... ဝီး”

မြူဝဲကြီးထဲမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံဆိုးကြီး၊ တစ်ဝီးဖြင့် အော်မြည်လာခဲ့လေရာ ကံရာဇာသည် ထိုအသံများကို ကြားနေရသည်။ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ကျယ်လောင်လာခဲ့သည်။ သူ့နားကိုပင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်မိတ်ထားရသည်အထိ ဝေါကန်ကွဲကြီးလိုလို နားမခံနိုင်ပါ။

ညအမှောင်မှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော အလင်းရောင်က ထူးဆန်းစွာပင် လင်းလက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအသံဆိုးကြီးက ခေါင်းထက်မှထွက်ပေါ်လာ၍ မော့ကြည့်မိလိုက်လေရာ-

ကြီးမားသောအဖြူရောင် ဝဲကန်တော့ကြီးတစ်ခုက မမျှော်လင့်အံ့တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ယင်းအရာကြီးသည် ထိုအခက်အခဲအိုးကျယ်ကြီး အောက်ပိုင်းကိုသေးတွယ်ပြီးတော့ ဆင်လာခဲ့သည်။

လင်ဆင်နာမောင်းပမာပင်တည်း။

ယင်းအရာကြီးသည် အောက်ကိုတဖြည်းဖြည်းနှင့် နိမ့်ပြီးတော့ခင်းလာခဲ့လေသည်။ မိမိ၏ခေါင်းထက်မှာ ဖြစ်ရကား အန္တရာယ်ပြုနိုင်သည်ကို ကောင်းကောင်းပင်သဘောပေါက်သွားခဲ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့်

ယင်းအရာကြီးနှင့်တင်းဝေးရာကို အားသွန်ပြီးတော့ပြေသည်။ လေစုတ်ဝဲကြီးက ကံရာဇာ၏ဆံပင်ဖွေးများကိုပင် ထောင်

ထသွားစေသည်အထိ စုတ်ဆွဲလျက်ရှိနေလေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မြောက်ပါသွားမတတ်ဖြစ်သွားခဲ့ရလေ၏။ ကံရာဇာသည် သေနတ်ကိုထမ်းကာ ရုန်းကန်ပြီးတော့ပြေးသည်။ လေစုတ်ဝဲကြီးကလည်း နောက်ကလိုက်လာလေသည်။

မြူထုကြီးထဲကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသော ငှက်ဆိုးကြီးသုံးကောင်သည် နောက်ကြောင်းကိုပြန်လှည့်ပြေးရန်ကြိုးစားကြသည်။ သူတို့ကြောက်ရမည့်အရာကြီးက ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။ သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီတည်း။ ရှေ့ဆုံးကတစ်ကောင်ကို ခရုပတ်သဏ္ဍာန်မှတ်နေအောင်လည်ပတ်နေသော လေစုတ်ဝဲကြီးက ဘေးတိုက်ပင်စုတ်မြို့ယူသွားခဲ့လေ၏။ ငှက်ဆိုးကြီး လှစ်ကန်ဆိုပါသွားခဲ့သည်မှာ မြန်လိုက်ပါဘိ။ နောက်... တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်ဆိုသလို လေဝဲကြီး၏ဆွဲယူစုတ်မြို့လိုက်ခြင်းကို ခံသွားခဲ့ကြရလေသည်။ ယင်းလိုအခိုက်အစာနဲ့အချိန်မျိုးမှာ ဝါ၊ နီ၊ ပြာ၊ စိမ်းအရောင်မျိုးစုံတို့က ထွက်ပေါ်လာကြလေသည်။

ကံရာဇာသည် နောက်မှလိုက်လာသောလေစုတ်ဝဲကြီးကြောင့် ရှေ့ကိုသာအားစိုက်ပြီးတော့ ပြေးနေလျက်ရှိလေ၏။

သို့သော် လေဝဲကြီးက ပိုပြီးအားကောင်းစွာဖြင့် လိုက်လာခဲ့လေရာ ကံရာဇာ၏ကိုယ်အပေါ်တည့်တည့်ကို ရောက်လာခဲ့သည်နှင့်တပြိုင်နက်

“အား”

ကံရာဇာကို လေစုတ်ဝဲကြီးက ချက်ချင်းပင်စုတ်ယူသွားခဲ့လေတော့သည်။ မိမိကိုယ်ခန္ဓာယ်တစ်ခုလုံး မြေပြင်ပေါ်မှ မြောက်တက်သွားကာ ဝဲကြီးထဲကိုပါသွားခဲ့လေ၏။

မင်းစကူ

ကံ့ရာဇာသည် လွန်စွာမုစင်သတိကြီးသူဖြစ်လေသည်။
ဇော်တရက်သတိလစ်သွားမတတ်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်ကို အားတင်း
ပြီးတော့ ထိမ်းလိုက်ရလေ၏။

“ငါဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ငါဘယ်ထဲမှာလဲ”

ပိတ်ထားသောမျက်ခွံတွေကိုဖွင့်ပြီးတော့ ကြည့်မိလိုက်
သည်။ ကြီးမားသော ဖယ်ထန်ချောင်းကြီးတစ်ခုထဲကို ရောက်
နေသလိုပင် လေစုတ်စဲကြီး၏နံရံများသည် မြေအခွေပုံကြီးပမာ
အဆစ်အလစ်များဖြစ်နေသည်။ အပေါ်ကိုတဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင့်
တက်သွားခဲ့သည်။ အောက်ကိုငုံ့ကြည့်လိုက်တော့လည်း နက်
ရှိုင်းလျက်ရှိသည်။ ဘာမှမမြင်နိုင်ပေ။

သူသည်လေစုတ်စဲကြီး၏ အလယ်မှာရောက်နေသည်။
မည်သည့်အရာများနှင့်လည်း မထိမတွေ့ပေ။ ဝဲကြီး၏ပတ်ပတ်
လည်နံရံများသည် မိမိနှင့်အလှမ်းကွာဝေးနေကြသည်။ လေစုတ်
စဲကန်တော့ကြီးက တစ်ဝိုင်းနှင့်လည်ပတ်ကာ ရွေ့လျားသွားနေ
သည်။ ကံ့ရာဇာသည်လည်း လိုက်ပါသွားရလေသည်။

နားထဲမှာ တစ်ဝိုင်းနှင့်အော်မြည်နေသော အသံများ
ကြောင့် နားအူသောဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ မိမိကိုယ်
ခန္ဓာတစ်ခုလုံးသည် မည်သည့်အရာနှင့်မှမထိတွေ့ဘဲ လွတ်လပ်
စွာပင် လိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။

တကယ်တော့ ကံ့ရာဇာသည် လေစုတ်စဲကြီး၏အလည်
မှာရောက်ရှိနေသည်။ ဘေးနှစ်ဖက်ကိုလည်း မကပ်၊ အပေါ်ကို
လည်း တရှိန်ထိုးဟက်မသွား၊ လေထဲမှာတုံ့နေသလိုပင်တည်း
တစ်ဝိုင်းနှင့်အော်မြည်နေကြသံများက နားပခံသာအောင်ပင်။

မြတ်စာပေ

ထို့ကြောင့် သေနတ်ကို ပခုံးမှာလွယ်လိုက်ရသည်။
ညှယ်ကူသည်။ အခက်အခဲမရှိပေ။ နားနှစ်ဖက်ကိုလက်ဝါးများ
ဖြင့်အုပ်ကာ ပိတ်ထားမိလိုက်သည်။ အသံတွေက တော်တော်
ထဲသွားသည်။ သိပ်ပြီးတော့ မထိရောက်နားတွေကအူနေသည်။
မိမိတို့အမြင့်ပိုင်းမှနေ၍ ခေါ်ဆောင်သွားနေသည်ဟု ထင်မိသည်။
သတိတစ်ချက်လစ်သလိုဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ မည်သည့်အကြောင်း
ကြောင့်လည်းတော့မသိ။ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း တန့်ကနဲဆို
ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

မိမိသည်လေထဲမှာမျောနေသလို ဖြစ်နေပြီးမှ ဆွဲခါရမ်း
ဆိုက်ရသလို လွင့်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါရင်ထဲမှာ အေးကနဲ
အာကနဲဖြစ်သွားခဲ့ရလေ၏။ လေစုတ်စဲကြီးထဲမှလွတ်မြောက်
သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းသည် အောက်တည့်တည့်မှာ
ရှိနေသည်။ နင်းများဖုံးလွှမ်းကာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်ရှိသော
အောက်တန်းကြီးများသည် ကံ့ရာဇာ၏အောက်မှာရှိနေကြသည်။

ကံ့ရာဇာသည် အောက်ကိုတရှိန်ထိုးပစ်ပြီးတော့ကျသွား
ဆွတ် သေဖွယ်ရာသာရှိတော့သည်ဟု သွေးလန့်သွားခဲ့ရလေ
သည်။ ဘယ်နည်းနှင့်အသက်ရှင်နိုင်ပါလေတော့။ ထို့ကြောင့်
ပျက်လုံးတွေကိုစုံမှိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

သို့သော် သူထင်သလိုလားဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ခန္ဓာကိုယ်
သည်လေစီးကြောင်းမိနေကာ အောက်ကိုတဖြည်းဖြည်းနှင့်ကျ
လာလျက်ရှိသည်။ အံ့အားသင့်မိရလေသည်။ ကံ့တရားက
အထောက်အပံ့ပေးခဲ့ပြန်လေပြီ။ သူသည် မကုန်ဆုံးနိုင်သေး
အောက်မြေပြင်သည်လည်း ဖွေးဖွေးဖြူဖြူလျက်ရှိနေကာ သူ့ကို

မြတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ဆီးပြီးကြိုနေလျက်ရှိသည်။ အောက်ကိုဒါရိုက်ကျဆင်းလျက်ရှိသော နွားကိုယ်သည် မြေပြင်နှင့်ငါးပေလောက်အကွာလောက် ကျမှ ပစ်ကျသွားခဲ့ရလေသည်။

“ဘုတ်”

“အား”

အမာခံတစ်ခုနှင့်ပြင်းထန်စွာပင်ထိတွေ့သွားမိပြီဟု ထင်မိလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ကျသွားခဲ့သည်ကား နှင်းပုံကြီးပေါ်ကိုသာတည်း။ အစိတ်ညက်ညောသောဝှမ်းမွေ့ယာကြီးက ဆီးပြီးခံလိုက်သလိုပင် ကံရာဇာသည် ချက်ချင်းပင်လူးလဲပြီးတော့ ထမိလိုက်သည်။ ဝန်းကျင်ပတ်ကုန်းသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေလျက် ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေကလင်းလက်တောက်ပလျက်ရှိနေကြသည်။ ကြယ်ရောင်များကိုပင် အားကိုးအားထားပြုကာ လမ်းကိုရှာရမည်လား။ သို့သော် ထင်မြင်ချက်တစ်ခုကဝင်လာခဲ့ရသည်ကား။

“ကြယ်ရောင်ထက်အားကောင်းတဲ့ အလင်းဓာတ်ကြီးတစ်ခုကရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါပတ်ဝန်းကျင်ကိုကောင်းကောင်းမြင်နိုင်တာပေါ့”

အလင်းရောင်သည် ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာလည်း တောက်ပလျက်ရှိသည်။ အကဲခတ်နေဆဲမှာပင် ပိုပြီးတော့လင်းထိန်လာသည်။ အတန်ကြာမှ အလင်းအားလျော့သွားသည်။ ထို့နောက် တစ်နေရာတည်းမှာ အလင်းအားကပိုပြီးတော့ ကောင်းလာကာ အခြားတစ်နေရာမှာတော့ အားနည်းသွားပြန်သည်။ တစ်လှတိုစီဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိနေလေသည်။

မြတ်စာပေ

ကံရာဇာသည် နေရာမှကြာကြာမနေဘဲ ဦးတည်ရာကို လျှောက်သွားချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ ကျောပိုးအိတ်ကို ပြင်တာလွယ်သည်။ သေနတ်ကိုပြန်လှည့်၍စစ်ဆေးသည်။ အသေးအဖွဲကအစ ပျက်စီးခြင်းမရှိခဲ့၍ စိတ်ကျေနပ်သွားခဲ့ရလေသည်။ ထိုစဉ် မျက်နှာမူမိသောရှေ့တည့်တည့်မှာ အလင်းပိုင်းကြီးတစ်ခုက ထူးဆန်းစွာပင်ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ယင်းအလင်းပိုင်းကြီးမှ ဖြန့်ကြက်သော အလင်းရောင်များသည် ကံရာဇာဆီကိုပင်ရောက်လာခဲ့လေ၏။ အလင်းပိုင်းကြီး၏ရှေ့မှာ သဏ္ဍာန်တစ်ခုက ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် လျှောက်လှမ်းကာလာနေသည်။ ကံရာဇာနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာနေသောသူသည် အလင်းရောင်အောက်မှာပျောက်သွားလိုက်၊ ခေါ်လာလိုက်နှင့်ရှိနေသည်။ လွန်စွာမှဝေးကွာနေရာပေမည်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဖျတ်ကန် ဇုတ်ကန် ခုန်ကျော်ကာ နီးကပ်လာသလိုပင်။

မကြာမီ ထိုသူ၏သဏ္ဍာန်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထင်ရှားလာခဲ့လေ၏။ လက်မှာ တောင်ဝှေးဟစ်ချောင်းကိုကိုင်ပြီး နှင်းလွှာပြင်ထုပေါ်မှာ ထောက်ကာထောက်ကာလျှောက်လာနေသည်။ ရှည်လျားသောဆံပင်များသည် အလိပ်လိုက်၊ အခွေလိုက်ဖြစ်နေကြကာ ခေါင်းထက်၊ ဘေးဘက်ကိုကျနေကြသည်။ ငယ်တိပ်မှာတော့ လက်သီးဆုပ်ဆန်ရှိ ဆံစုလုံးကြီးကရှိနေလေသည်။

ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များကလည်း

မြတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ရင်ညွန့်အထိကျနေကြလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အညီရောင်အင်္ကျီနှင့်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဤအရပ်မှာ အညီရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသောသူဖြစ်နေ၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။ အမှန်ထိုလျှင် အဖြူရောင်ကိုသာဝတ်ဆင်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့အပြင် လွန်စွာမှအေးသောဒေသတွင် ပါးလွှာသော အဝတ်ကိုဝတ်ဆင်ထားသူဖြစ်၍လည်း ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိသည်မှာ အံ့အားသင့်ဖွယ်ရာပင်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အဝတ်မဲ့သော လက်မောင်း၊ လက်ဖျံများကအစ အရောင်တစ်မျိုးထွက်နေသည်။ မျက်နှာပြင်သည်လည်း ရောင်ပြေးလေးတွေ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို မြင်နေရသည်။

“ဒီနေရာဟာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးလည်း ခင်ဗျာ”

ကံရာဇာက လက်အုပ်ချီပြီးတော့မေးလိုက်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် စူးလက်သောမျက်လုံးတွေဖြင့် ကံရာဇာကိုအကဲခတ်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး... .

“မင်းရောက်နေတာ ကမ္ဘာခေါင်မိုးတွေပေါ့”

ကံရာဇာအံ့အားသင့် သွားမိလေသည်။ ကမ္ဘာခေါင်မိုးဆိုသည်ကား တိဘတ်တောင်တန်းကြီးများကို ရည်ရွယ်ကာပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မိမိသည် တိဘတ်ပြည်ထဲကို ရောက်လာခဲ့လေသလော... .

“လူလေး ဒွီဟစ်တိဖြစ်မနေနဲ့၊ မင်းအခုရောက်နေတာ တိဘတ်နယ်ထဲမှာပဲကွယ်”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကံရာဇာ၏စိတ်အတွေးကို သိဟန်တူ

သည်။

ပိုပြီးတော့အံ့အားသင့်မိသည်က ပါဠိနွယ်သောစကားတို့ပြောခဲ့သောကြောင့်ပင်တည်း။ ကံရာဇာသည် ကောင်းစွာ လေ့လာသင်ကြားထားသောကြောင့် အလွယ်တကူနားလည်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမယ့် မင်းရောက်နေတဲ့နေရာဟာ ပင်လယ်ပြင်ထက် ပေနှစ်သောင်းကျော်ပိုပြီးမြင့်တဲ့နေရာ၊ ကမ္ဘာနေရာများရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်ကိုယူထားတဲ့နေရာဖြစ်တယ်၊ မင်းတစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှရောက်မလာကြသေးဘူး၊ လာနိုင်မို့လည်း မလွယ်ကြဘူး၊ ပြောရရင်တော့ ဒီနေရာဟာ သာမန်လူတစ်သိန်းမှာ တစ်ယောက်ရောက်နိုင်ခဲ့တဲ့ မဟာဓမ္မနယ်မြေကြီးပဲဖြစ်ကြတယ်

ဒီနေရာဟာ သူတော်စင်တွေတရားရှာမှီးကြတဲ့နေရာ၊ ဒီဒီတို့ရဲ့ဆန္ဒ၊ ရည်မှန်းချက်၊ ပေါက်ရောက်မှုတွေလို့ ကိုယ်သန်ရာရည်စူးပြီး ကျင့်စဉ်တွေနဲ့ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့နေရာပဲဖြစ်တယ်လူလေး၊ လူ့အသက်၊ သတ္တဝါတွေရဲ့အသက်ကို ခုန်သတ္တရပြုမယ့်လူတွေအတွက် မဟုတ်ပါဘူး”

ကံရာဇာသည် ကိုယ်ပေါ်မှာလွယ်ထားသော သေနတ်ကြောင့် မလုံမလဲဖြစ်သွားခဲ့ရလေ၏။

“ကျွန်တော်ဟာ သူတစ်ပါးရဲ့အသက်ကို တမင်တကာ သိုက်ပြီး သတ်ဖြတ်နေတဲ့ သူ၊ သွေးဆာနေတဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး၊ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာတဲ့သူပါ၊ လက်နက်ကိုက်ဆောင်ရတာကို ရွံ့ရှာမှန်းတည်းမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားအရကိုင်ဆောင်ရတာပါ

လမ်းခရီးမှာ ရန်ရှာလာကြမယ့် တောကောင်တွေ၊ အန္တရာယ်က ကာကွယ်ဖို့အကွတ်လည်းပါပါတယ်”

“မှန်တာပေါ့ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမေမေပေါ့၊ မင်းရဲ့အပြောနဲ့ စိတ်ထားက ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်ပါပေတယ်၊ ကဲ...ကဲ... မင်းကိုငါနောက်ထပ်မေးခွန်းတွေ မထုတ်လိုတော့ပါဘူး၊ မည်သူမဆို ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိကြတဲ့ သူတွေပဲမဟုတ်လား

တကယ်တော့ မင်းဒီကိုရောက်လာခဲ့တဲ့ အခြေအနေက မမျှော်လင့်မိတဲ့ ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့်ပဲ၊ မင်းသာဒီကိုရောက်မလာခဲ့ရင် မိစ္ဆာကောင်တွေရဲ့ရန်က လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး”

ထိုအခါကျမှ ကံရာဇာသည် မိမိဤနေရာကိုရောက်လာခဲ့ခြင်းသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ပံ့ပိုးမှုဆိုသည်ကို သိလာခဲ့ရလေသည်။ ဤသူတော်စင်ကြီးသည် မိမိကိုလာရောက်ခေါ်ဆောင်ခြင်းပဲဖြစ်မလား။ မိမိ ဤနေရာကိုရောက်နေခြင်းကို မလွဲမသွေသိနေ၍လည်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

“ငါ့နာမည်က အာစိတ္တာ၊ ဒီနေရာမှာကြာကြာရပ်နေရင်း မင်းအေးခဲပြီးတော့ သေသွားနိုင်တယ်၊ အနားယူဖို့လည်း အချိန်တန်ပြီ၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”

သူတော်စင်ကြီး အာစိတ္တာသည် လာရာလမ်းနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ကိုထွက်သွားခဲ့သည်။ ကံရာဇာလည်း နောက်ကလိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။ တစ်ထွာခန့်နက်သော နှင်းထူကြီးကိုဖြတ်ပြီးတော့သွားရသည်။ မိမိ၏ဖိနပ်က နှင်းယံပွားနှစ်မြှုပ်

နေသော်လည်း အစိက္ကဏ္ဍ၏ဖမ်းပြင်များက မမြှုပ်ပဲရှိနေကြသည်။ မြင်းများပေါ်မှာပင် ရုပ်လိုက်ပြီးတော့သွားနေလျက်။

ကံရာဇာသည် နောက်ကနေလမ်းလျှောက်လိုက်နေဆဲမှာပင် မျက်ထောင်တစ်ခတ်စာတိုင်းမှာ ပြောင်းလည်းမှုတွေက ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။ အာရုံရိပ်ထဲမှာ မြင့်မားသောတောင်ကုန်းကြီးများက ဘေးဘီဝဲယာမှာ ပေါ်လာကြသည်။ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးများသည်လည်း မျက်စိရှေ့လျှောက်မှာ ရုတ်တရက် ရောက်လာသလိုပင်။

လမ်းပင်သိပ်ပြီး မလျှောက်လိုက်ရဟုထင်မိသည်။ ရှေ့မှာ အဆောင်အညီကြီးတစ်ခုက နှင်းဖွဲဖွဲကြလာမှ ဘွားကန်ဆို ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ယင်းအဆောက်အအုံကြီးသည် အုတ်ကျောက်ချားဖြင့် ခန့်ထည်ခိုင်ခန့်စွာပင်တည်ဆောင်ထားသည်။ ရှေးဟောင်းကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

လှေကားကပ်များဆီကိုရောက်သွားကြသောအခါ ဖိနပ်တို့ချွတ်လိုက်သည်။ သူတော်စင်ကြီး အာစိတ္တာက ရှေ့ကနေ တက်သွားသည်။ ကျောင်းတော်ကြီးသည် အနီးကိုရောက်မှ မြင့်မားလှသည်ကိုသိရသည်။ ထောင့်ချိုးများကိုတစ်ကျွေပြီးတစ်ကျွေပတ်ပြီးတော့ တက်သွားခဲ့ရသည်။

ကျောင်းတော်ကြီး၏တံခါးဝကို ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ တံခါးများကပွင့်နေကြသည်။ တဖွဲဖွဲဖြင့်ကျနေသော နှင်းဖတ်၊ နှင်းပွင့်များသည် ကျောင်းထဲသို့တိုင်ရောက်နေကြသည်။

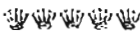
ကျောင်းအဝမှာ ကြီးမားသောနဂါးရုပ်ကြီးနှစ်ကောင်က တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ရှိနေကြသည်။ နဂါးတစ်ကောင် အောက်

တိုးနေနေသည့်ဟန်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ထည်ကနံရံမှာကပ်နေသည့် အပြီးကအပေါ်မှာ ပါးစပ်ကြီးက ဟဖြလျက်ရှိသည်။ ကံရာအထဲ နဂါးတစ်ကောင်၏ကိုယ်ထည်ကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပြီးကိုင်တွယ် ကြည့်သည်။ လက်ကိုချက်ချင်းပင်ပြန်ပြီးတော့ ရုပ်မိလိုက်သည်။ နဂါးကြီး၏ကိုယ်ထည်သည် အေးစက်မနေဘဲ နွေးထွေးလျက် နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ထို့အပြင် မာကျောမနေဘဲ ပျော့ပျောင်းလျက်ရှိနေလေ သည်။ ကျောက်သားဖြင့် လုပ်မထားသောနဂါးကြီးတစ်ကောင် သစ်သားကိုယ်ထည်လည်းမဟုတ်၊ သွေးသားနှင့်နဂါးကြီးတစ် ကောင်ကို ထိတွေ့လိုက်ရသလိုပင် နဂါးကြီးနှစ်ကောင်၏မျက်လုံး များသည် ကြည်ပြာရောင်တောက်ပနေလျက်ရှိရာက တဖြည်း ဖြည်းနှင့်အရောင်ပြောင်းလာခဲ့လေသည်။ ပတူမြားသွေးရောင် နီမြန်းလာခဲ့သည်။ မျက်လုံးမှသွေးရောင်များက ဝန်းကျင်ကိုပင် ဖိတ်လျှံဖြာပြီးတော့ကျလာခဲ့ကြလေသည်။ သူ့ကိုကိုင်လိုက်၍ ဒေါသထွက်ကွားသလိုပင် တစ်ကောင်တော့ အရုပ်ကြီးတွေဟုတ် မဟုတ်။ မည်သို့မှဆုံးဖြတ်၍မရ။

“အပြင်မှာအေးဟယ်၊ ဝင်လာခဲ့ပါ။ နဂါးတွေက ကျောင်းစောင့်နဂါးတွေပါ။ မင်းကိုဘာမှမလုပ်ကြပါဘူး။ သူတော် မှန်။ မသူတော်မှန်းခွဲခြားပြီးတော့ သိတတ်ကြပါတယ်။”

အာစိက္ကာက ကျောင်းထဲကလှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကံရာ ဇာလည်း နဂါးကြီးနှစ်ကောင်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကျောင်းထဲကို ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

မြတ်စာပေ

၂)

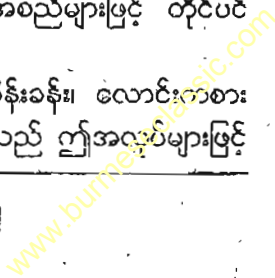
ပျိုက်ခိတိရိန

ရန်ကုန်မြို့။
တရုတ်တန်းရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်။
အချိန်မှာ ညကိုးနာရီသာသာ။

ဆိုင်ထဲရှိလူများသည် သောက်စားလျက်ရှိနေကြကာ ဖန်ခွက်သံ၊ ဖွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံများက ထွက်ပေါ်နေကြသည်။ ဤနေရာကို လူကောင်းများကမလာကြ။ ဖဲသမား၊ ဂျင်သမား လောင်းကစားသမားများအများဆုံးစုဝေးကြသည့်နေရာ။ ဒုစရိုက် ပူများပြုလုပ်ရန်မကောင်းသော အကြံအစည်များဖြင့် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြသည့်စုရပ်။

ဆိုင်၏အပေါ်ထပ်မှာလည်း ဘိန်းခန်း၊ လောင်းကစား ဝိုင်းများက ရှိနေကြသည်။ ကျင်ဖောင်သည် ဤအလှုပ်များဖြင့်

မြတ်စာပေ

မိသားစုလမ်းပြောနေသည်။ သူ့ကိုအကာအကွယ်ပေးလာသူမှာ လူမိုက် ကျောက်ပန်းပင်နဲ့ဖြစ်သည်။ သူသည်မျက်နှာပြင်ထက်မှာ ကျောက်ပေါက်မာများရှိပြီး ပန်းများပမာဖြန့်ကြဲနေကြသောကြောင့် ကျောက်ပန်းဟုအမည်ရရှိသွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မျက်နှာထားဆိုးရသည့် အထဲမှာ နက်ရှိုင်းသော ကျောက်ပေါက်မာရာကြီးများကြောင့် ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ လက်ရဲဇော်ရဲသမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ခါးကြားမှာစားမြောင် တစ်ချောင်းကိုအမြဲထိုးထားသည်။ အခကြေးငွေပွဲပြီး လူ့အသက်ကိုရန်ရှာတတ်သည်။ ကောက်ကျစ်သောစိတ်ရှိသောကြောင့် လူမိုက်အချင်းချင်းပင် သတိထားပြီးတော့ဆက်ဆံကြရသည်။ ကြောက်ကြရသည်။ ကျောက်ပန်းကား တရုတ်တန်းကိုကြီးစိုးနေသော လူမိုက်အမိပတိကြီးပင်တည်း။

ကျောက်ပန်းသည် စားပွဲတစ်လုံးမှာတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။ သူ့ရှိနေသောစားပွဲကို မည်သူမှမလာကြရပေ။ ဤဆိုင်ထဲကလူများသည် သူ့လူများသာဖြစ်ကြသည်။ ဒုစရိုက် လုပ်ငန်းများဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုနေကြသူများက ကျောက်ပန်းကို ဆက်ကြေးပေးကြရသည်။ ပြဿနာဖြစ်လာလျှင် ကျောက်ပန်းက အမိုက်ခံပြီးတာဝန်ယူကာဖြေရှင်းပေးသည်။

ကျင်မောင်က တိုက်ရာပါ။ စိုးရပါများကို သူ့ခိုးဈေးဖြင့် ဝှက်ကာဝယ်ယူသည်။ လူမိုက်များသည် ကျောက်ပန်းကိုမပြောဝံ့ကြ။ ကျောက်ပန်းသည် ကျင်မောင်နှင့်အလိုတူအလိုပါတည်း။

ဆိုင်ထဲမှလူများသည် ကျောက်ပန်းရမ်းကားတက်သည့် အကြောင်းကိုသိထားကြသည်။ ကျောက်ပန်းရောက်လာလျှင်

မြိတ်စာပေ

ထွက်သွားတတ်ကြသည်။ ရန်ရှာမည်ကိုစိုးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“ငါရောက်လာတာနဲ့ လူတွေကထွက်ထွက်သွားတတ်ကြတယ်။ အေး ဒီတစ်ခါပြန်ထွက်ရဲထွက်ကြည့်ကြ၊ ငါအကြောင်းကောင်းကောင်းသိသွားကြမယ်”

ကျောက်ပန်းက ထိုသို့ကြိမ်းဝါးခဲ့၍ မည်သူကမှဆိုင်ထဲက ထွက်မသွားရဲကြပေ။ သူနှင့်ပက်ပင်းတိုးမိကြသောသူများသည် ကံဆိုးကြသူများပင်တည်း။

ကျင်မောင်ကကျောက်ပန်းဆီကိုလျှောက်လာပြီး အရက်တစ်လုံးလာချပေးသည်။ ကျောက်ပန်းသည် မိုက်ကြေးခွဲကာ ကျင်မောင်ထံမှ အလကားရိတ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျင်မောင်ကလည်း ကျောက်ပန်းကိုအကာအကွယ်ယူကာ အမြတ်ထုတ်နေသည့်ကိစ္စကအများကြီး။ ထောင်မြင်ရာစွန့်သည့်သူ။

“ဟေ့ကောင် ကျင်မောင်၊ မင်းရဲ့လူက ဒီကနေ့လာမယ်ဆိုတာ ကျိန်းသေလို့လားကွ”

“သူကတနလာနေ့တိုင်း လာတတ်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ အဲဒီရက်တွေမှာ လာနေကြပါ”

“အေး ငါကတနလာဆို မလာဖြစ်ခဲ့တာကိုး၊ ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလူနဲ့ဒီကနေ့တွေ့ကြတော့မှာပေါ့”

ကျောက်ပန်းက ကျိန်းဝါးလိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို ဆောင့်ချလိုက်သည်။

“ခေါက်” ဆိုင်းထဲရှိလူတွေအားလုံး၏ မျက်နှာအသီးသီးက

မြိတ်စာပေ

ကျောက်ပန်းဆီကိုရောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။ အလိုမကျမှ တစ်ခုရှိနေသည်ကို သိလိုက်ကြလေပြီ။

မကြာမီ ဆိုင်ထဲကိုလူတစ်ယောက်က ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘိုကေလို ကြော့နေအော်ဖီးထား၍ ပြောင်လက်နေသည်။ ဘာလေစာ ကုတ်အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး ရုပ်အင်္ကျီကတော့ အဖြူရောင်သက်သက်၊ ပန်းရင့်ရောင်မာဖလာကို လည်ပင်း မှာပတ်ထား၍ ဖြူဝင်းသော အသားအရောင်နှင့်လိုက်ဖက် နေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးစွနှင့် လှပုံကနွဲ့သည်။ လမ်းလျှောက် ပုံကအစ ညင်သာသည်။ တောက်ပြောင်သော ရူးဖိနပ်ကို ကြွရုံလေးသာကြွပြီး တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလာသည်။ ဘိုင်စကုတ် မင်းသားတစ်ယောက်၏ဟန်မျိုး။ သို့သော် တမင်ဂိုဏ်ဖမ်း နေခြင်းတော့မဟုတ်။ သူ၏မူပိုင်ဟန်ပင်။

“ဟော လာ၊ လာပြီ ဆရာကြီး၊ သူ့ပဲ... သူ့ပဲ”

ကျင်မောင်သည် ဝင်လာသူကိုကြည့်ပြီး တုန်တုန်ရီရီနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ကျောက်ပန်းအကြည့်က ထိုလူ့ဆီကို ရောက်သွားခဲ့လေ၏။ ယင်းအကြည့်က မလိုတမာအကြည့်မျိုး ပင်တည်း။

ကျောက်ပန်းသည် ကျင်မောင်ကိုမျက်အရိပ်မျက်နှာက ပြလိုက်သည်။ ကျင်မောင်သည် ကောင်တာဆီကိုပြန်လျှောက် သွားသည်။

“ဘာသုံးဆောင်မလဲ ဆရာ”

“ရှော်နီဝါကား နှစ်ပတ်လောက်ပေးကွာ၊ ပုလင်းလိုက် ဝယ်လည်း ဇီကကုန်မှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုသူ၏လေသံက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပျော့နွဲ့နွဲ့အမူ အရာမျိုးရှိသည်။

“ရပါတယ်ဆရာ၊ လိုသလောက်သာပြောပါ”

“ကျေးဇူးပဲကွာ”

ကျင်မောင်သည် ဖန်ခွက်ထဲကို လိုသလောက်ထည့် သေးလိုက်သည်။ ဆော်ဒါပုလင်းနှင့်ရေခဲတုံးလေးများထည့်ထား သော ပန်းကန်ကိုပါချပေးလိုက်သည်။

ထိုသူက ကိုယ်တိုင်ရောနှောလိုက်ပြီး မြေပဲဆံတစ်စေ့ကို ကောက်ဝါးနေသည်။ ဖန်ခွက်ကိုနှုတ်ခမ်းမှာတော့ပြီးသောက်မည်ပြု သောအခါ လူတစ်ယောက်ကအနားကိုရောက်လာပြီး ထိုသူ၏ ထက်ကောက်ဝတ်ကို အတင့်ရဲစွာပင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေ၏။

“အကောင်းစားအရက်ကို သောက်နိုင်တဲ့လူ၊ မင်းက ဘယ်သူလည်းကွ၊ ဒီဆိုင်ထဲကို လှစ်မီးတစ်ယောက်လာချင်ရင် ငါသဘော တူမှဖြစ်တယ်ကွ”

ဆိုင်ထဲမှလူများ၏အာရုံသည် သူတို့နှစ်ယောက်ဆီကို ရောက်သွားခဲ့ကြလေ၏။ မွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ ကြည့်ရတော့မည်။ ထုစိမ်းအတွက် စိုးရိမ်မိသွားခဲ့ကြသည်။ ကျောက်ပန်းနှင့်မှ နက်ပင်း တိုးမိလေခြင်းဟု။

လှစ်မီးသည် ကျောက်ပန်း၏အပြုအမူကြောင့် တုန်လှုပ် သွားခြင်းမဖြစ်မိပေ။

“မိတ်ဆွေ၊ ခဏလေးသည်းခံပါ၊ ကျုပ်တစ်ဝိုက်လောက် တော့ သောက်ပါရစေဦး၊ ပြီးတော့မှ စကားပြောကြတာပေါ့”

ထိုသူ၏စကားကြောင့် ခက်ထန်သောကျောက်ပန်း၏

www.burmeseclassic.com

မျက်နှာကြီးသည် ရှုံ့မဲ့သွားခဲ့ရလေ၏။ သူ့ကိုပမာမခန့်ပြန်ပြီးပြောရမလားဟု ဒေါသထွက်သွားခဲ့ရလေသည်။

“မင်းက ငါ့ကိုမထီလေးစားနဲ့၊ ငါဘာကောင်လည်းဆိုတာ မသိသေးဘူးမှတယ်။ မင်းငါ့ကိုပြန်ပြောဝံ့တာ ငါဒါကြောင်း မသိသေးလို့ပဲ။ ပေးစမ်း”

“အား”

အော်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျောက်ပန်း၏မျက်နှာကြီးက နာကျင်စွာပင်ရှုံ့မဲ့သွားခဲ့ရသည်။ ကျောက်ပန်းတက်သွား၏။ လူစိမ်းက ကျောက်ပန်း၏လက်ကောက်ဝတ်ကို လက်ညှိုးလက်မကြားမှညှပ်ကာ ညှစ်ထားလိုက်သောကြောင့်ပင် ကျောက်ပန်း မရှုသာမရှိက်သာဖြစ်နေစဉ်မှာ လူစိမ်းကဖန်ခွက်ကိုညှာလက်ဖြင့်ကိုင်ကာ တစ်ခဲသောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ကျောက်ပန်း၏မျက်နှာကို ပက်ထဲ့လိုက်လေ၏။

“ဖျန်း”

“အား”

ထို့နောက် ကျောက်ပန်း၏ရင်ဘက်ကိုတွန်းပစ်လိုက်လေ၏။ အခန်းထဲကလူများမှာ မထင်မှတ်သောအခြေအနေကြောင့် အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားခဲ့ကြရလေ၏။ လူစိမ်းကတော့ အပြုံးမပျက်။

“တရုတ်တန်းမှာ လူမိုက်အဓိပတိကြီးဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတာ ခုတော့ဖြုတ်ကိုက်သလောက်နာတာတောင် သေမလောက်အော်ရသလား”

ဟေ့ကောင် မင်းကငါ့ကိုစမ်းတယ်ပေါ့လေ၊ ကျောက်

မင်းဘာကောင်လည်းဆိုတာ မင်းအခုသိစေရမယ်”

“မိတ်ဆွေက ကြိမ်းဝါးနေပြန်ပြီ၊ ဘာအစွမ်းအစမှမရှိပဲ အသလွတ်ကြိမ်းဝါးနေတာ မရှက်ဘူးလား”

“အံ့မာ မင်းကငါ့ကိုစိမ်ခေါ်နေပြန်ပြီ... ကိုင်း”

ကျောက်ပန်းသည် ခါးကြားထဲမှခါးမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်ထိုက်လေ၏။ လူမိုက်ဆိုသည်မှာ အခြေအနေကို သုံးသပ်တတ်သူများမဟုတ်ကြပေ။ လူစိမ်းခေါ်ကိုဂရုမူးထိုးပြေးဝင်လာလေတော့သည်။ ထို့နောက် ခါးမြှောင်ကလူစိမ်း၏နှလုံးသားတည့်တည့်ဆီကိုဝင်သွားခဲ့လေ၏။

“ဟာ”

လူအများ၏အာမေဋီတံသံများက အသီးသီးပင်ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။ လူစိမ်းသည် တစ်ခါတော့ဖြင့်အကျိုးရှိဟု တချို့ကတော့မကြည့်ရဲကြကာ မျက်နှာရလွှဲထားလိုက်ကြလေ၏။

သို့သော် လူစိမ်းသည်ကျောက်ပန်း၏ခါးကိုကိုင်လက်ကိုဖုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး လက်ထဲကစားမြှောင်ကိုလှူယူလိုက်လေ၏။ တစ်ဆက်ဟည်းမှာပင် လက်သီးတစ်လုံးက မေးရိုးကိုပင့်ကာ ကော်တင်လိုက်တော့-

“စွပ်”

“အား”

ကျောက်ပန်း၏ကော်သည် လန်ထွက်သွားခဲ့ရပြီ။ သူထိုင်နေသည့်စားပွဲပေါ်ကို ပစ်ကျသွားခဲ့ရလေသည်။ စားပွဲရော လူပါ သုံးထွေးပြီးတော့ လဲကျသွားခဲ့ရသည်။ လူစိမ်း၏မျက်နှာကြီး သည် ထပြည်းဖြည်းနှင့်နီမြန်းလာကာ ချောမောခန့်ညားသော အသွင်မှ

ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခြင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း စသည် မျက်နှာထားသို့ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလည်းသွားခဲ့လေ သည်။

လူစိမ်းကိုကြည့်နေကြသော သူများသည်လည်း အံ့အား သင့်သွားကြရုံမက အထိတ်တလန့်ပင်ဖြစ်သွားခဲ့ကြရလေသည်။

“ဟာ ဘီလူးတစ်ဘက်မျက်နှာကြီး ဖြစ်သွားပါလား”

အားလုံး၏ရှေ့မှောက်မှာ ပစ္စလက်အတတ်ပညာဖြင့် လှည့်စားခံလိုက်ရသလိုပင် မျက်လုံးတွေကလည်း ပိုပြီးတော့ ပြူးကျယ်လာကြကာ မီးတောက်မီးလျှံများပင်ထွက်လာကြစော့ မလားမှတ်ရသည်။

သို့သော် မျက်ထောင်တစ်ခတ်စာအတွင်းမှာပင် ထို မျက်နှာကြီးသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ နဂိုမျက်နှာအတိုင်း ပြန်ပြီးတော့ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းလောက် အောင်ပင် ပြန်ပြီးပြောင်းလည်းသွားသည်က ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေ ဟုပြန်ပြီးတော့တွေးမရအောင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့ကြရလေသည်။ လူစိမ်း၏မျက်နှာသည် စောစောကလိုပင်အေးအေးဆေးဆေးပင်

“ဟိုယ့်သူက မိုက်ပုံစိုက်နည်းလိုသေးတယ်၊ ကိုယ် တကယ် အစွမ်းသတ္တိမရှိဘဲနဲ့ မိုက်ပြနေတာဟန်ဆောင်နေတာ ဝဲ တကယ်မိုက်တဲ့သူနဲ့တွေ့ရင် ကိုယ်ကပဲခံရတတ်တယ်”

ကျောက်ပန်းသည် လဲကျနေရာကလူးလဲကာ ထမည် အပြုမှာလူစိမ်းက အနားကိုလျှောက်လာသည်။ တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးတွေဖြင့် ကျောက်ပန်းကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

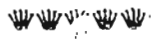
“နောက်တစ်ခါ မင်းကျပ်နဲ့တွေ့ဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ ကျပ်က စိတ်ထွက်လာရင် တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လှုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အရိုးအသစ်တွေ

အချင်းဖြုတ်ပစ်တတ်တယ်၊ မယုံရင်စမ်း ကြည့်လာလေ” လူစိမ်းက ကျောက်ပန်း၏စားမြောင်ကို ပြန်ပေးလိုက်

“ဟဲ့ ကျောက်ပန်းမယူနိုင် လက်ကထုံကျင်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လူစိမ်းက ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြား မှတ်ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုမှတ်မိအောင် မကြိုးစားနဲ့၊ မိုက်ခဲတိမ်နီတဲ့”

လူစိမ်းသည် ဆိုင်ထဲကအေးဆေးစွာပင်ပြန်ပြီး ထွက် ခဲ့လေ၏။

(၃)
မိုက်ခဲသုံးယောက်

ကားတစ်စီးသည် လမ်းမကြီးပေါ်မှာလျင်မြန်သော အင်္ဂါဖြင့် မောင်းလာခဲ့လေသည်။ ကျောက်မြောင်းဘက်ကိုရောက်လာသည့်အခါကျမှ အရှိန်ကိုလျော့ပစ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် လမ်းဟစ်လမ်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ စတုဒီဘေကာ ကားနက်ကြီးထဲက လူသုံးယောက်က ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် တိုက်တစ်လုံး၏လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြလေသည်။ တတိယထပ်ကိုရောက်သော် အတူပါလာသူထဲမှ တစ်ယောက် အခန်းတစ်ခုရှေ့မှာရပ်လိုက်သည်။ ထိုသူက မည်သည့်သော့မဆိုဖွင့်၍ရသော မာစတာကီးဖြင့်သော့ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ သံဘာဂျာတံခါးပွင့်သွားသည်။ အထဲမှာကျွန်းတံခါးက တစ်ထပ်ရှိနေသေးသည်။ အာမခံကြေးသော့ခယောက်ကို

မြတ်စာပေ

တောက်ကီးကပင် အနိုင်ယူသွားခဲ့လေသည်။

ဤအိမ်ခန်းပိုင်ရှင်က မရှိ၍ ဤမျှအတင့်ရဲစွာပင် တစ်ခုကော်ရဲရှိနေကြသည်။ ထို့နောက် တိုက်ခန်းထဲကိုဝင်လာကြလေသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသုံးလက်က အခန်းထဲမှာ ဆီး ဒီထိုးနှင့်ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

စားပွဲတွေ၊ အံ့ဆွဲတွေကိုတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖွင့်ကာရှာဖွေကြသည်။ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ စိမ်ပြေနပြေမွှေနှောက်ပြီး ဆော့ရှာကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်စကားမပြောကြပေ။ မျက်နှာအမူအရာများဖြင့်သာပြောကြသည်။ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ခန်းဟုထင်ရသည့်နေရာကို လျှောက်သွားသည်။ သော့တုဖြင့်ဖွင့်လိုက်၏။

“ကလစ်”

သော့ကလွယ်ကူစွာပင် ပွင့်သွားခဲ့လေ၏။ ဓာတ်မီးပိုင်သည် အိမ်ခန်းထဲမှာ ဖျတ်ကနဲဖျတ်ကနဲဆိုသလို ရောက်သွားခဲ့လေရာ တွေ့လိုက်ရသည်က ကုတင်ဘေးရှိမီးခံသေတ္တာတစ်လုံးပါလာသူခေါင်းဆောင်နှင့်တူ လူတစ်ယောက်က မီးခံသေတ္တာနားကိုကပ်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် မီးခံသေတ္တာကို ခြားစားပြီးတော့ဖွင့်လေတော့သည်။ ထိုသူသည် သော့ဝိဇ္ဇာမိတ်နားပင်တည်း။

မကြာမီ...
“ကလစ်”

သော့ပွင့်သွားခဲ့လေပြီ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုယ်စီဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ရန်ကနား

မြတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

သည် လက်အိတ်စွပ်ထားသောလက်ဖြင့် မီးခံသေတ္တာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။

“ဟင်”

“ဟင်”

လူသုံးယောက်၏ အာမေဇွတ်အသီးသီးက မသက်မသာပင်ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။ ရန်ကနားသည်ပင် မီးထိုးထားသောလက်ကို အမြန်ပင်ရုတ်မိလိုက်လေ၏။ အထိတ်အလန့်သက်ပြင်းမောများက ကိုယ်စီပင်ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့တွေ့လိုက်ကြရသည်ကား...

ဖွေးဆွတ်နေသော လူအရိုးခေါင်းကြီးတစ်ခုပင် ဟောတ်ပက်နေသောမျက်လုံးပေါက် နှစ်ပေါက်ထဲမှာ မှိုင်းစက္ကလီပ်အမည်နှစ်လိပ်ကို ထိုးသွားထားသည်။ ဟပြုနေသော ပါးစပ်ပေါက်နေရာမှာ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်က ရောက်ရှိနေသည်။ မသဒီစရာမြင်ကွင်းကို စိတ်မသက်မသာဖြင့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အထဲမှာ သူတို့မျှော်လင့်နေကြသော အဖိုးတံပစ္စည်းများရှိမနေကြပါ။

ဆေးပြင်းလိပ်ခဲထားသော အရိုးခေါင်းကြီး၏ပြယုဂ်က သူတို့အားလုံး၏တတ်ကြွနေသောစိတ်ကို ချိုးနှိမ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရလေ၏။

ထိုစဉ် အမှတ်မထင်ဆိုသလို မမျှော်လင့်မိသောဖြစ်ရပ်က ထပ်မံပြီးတော့ဖြစ်လာခဲ့လေရာ။

အရိုးခေါင်းမှခဲထားသော ဆေးပြင်းလိပ်သည် မီးရဲတက်လာခဲ့လေ၏။ ရှိုက်သွင်းလိုက်၊ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်နှင့်ပြုလုပ်

မြတ်စာပေ

နေလေရာ မီးကလည်းရဲတက်လာလိုက်၊ မှိုနှိသွားလိုက်နှင့် မီးခိုးငွေ့တွေကလည်း တလူလူနှင့်တက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ထို့အပြင် မျက်လုံးပေါက်တွေထဲမှာ ထိုးထည့်ထားသော မှိုင်းခဲစက္ကလီပ်မည်းမည်းကြီးတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခဲတက်လာခဲ့ကြလေ၏။ မီးခိုးတွေကလည်းအူပြီးတော့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

အထိတ်တလန့်ဖြင့် နောက်ကိုလျှင်မြန်စွာပင် ဆုတ်မိလိုက်ကြသည်။ အူပြီးထွက်လာကြသောမီးခိုးငွေ့များကို အားလုံးမှိုလိုက်ကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းထဲမှာမူးနေောက်ဝေရီသွားခဲ့ကြရလေသည်။

သုံးယောက်စလုံးအခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မီးခိုးငွေ့များသည် အခန်းအပြင်ကိုအူပြီးတော့ထွက်လာပြီး အရိုးခြောက်ကြီးသဏ္ဍာန်ပြောင်းလည်းသွားခဲ့လေ၏။

နောက်ကိုယှဉ်ကြည့်လိုက်ကြရာ ပါးစပ်ကြီးမြဲကာ ထိုက်လာသော အရိုးခြောက်အငွေ့တန်းကြီးလို ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းအောင်တွေ့လိုက်ကြရလေ၏။

“ဟာ... အမလေး၊ နောက်ကလိုက်၊ လိုက်လာပြီ”

အော်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီကိုထွက်ပြေးကြသည်။

သို့သော် တံခါးပေါက်ဝမှာ လူတစ်ယောက်။

တံခါးကိုပိတ်ပြီးတော့ ကျောမီကာရပ်နေသည်။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မျက်နှာကိုတော့

မြတ်စာပေ

သဲကွဲခွာမမြင်ရပေ။

"မင်းတို့ ငါ့ကိုကျော်ပြီးတော့ပြေးနိုင်ရင် ပြေးကြစေကြာ"

ထိုသူက အေးဆေးသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။
"ဟင်"

ထိုသူကိုမမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့သြသင့်သွားခဲ့ကြလေသည်။ တစ်ယောက်က မီးခလုတ်ကိုရှာလေရာ-

"မီးခလုတ်ကိုရှာဖို့မကြိုးစားနဲ့"

ထိုသူထံမှ အသံကထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ တစ်ယောက်က ထိုသူ၏မျက်နှာကို မီးထိုးကြည့်လိုက်ရာ-

"ဝစ်"

"ဒုတ်"

"အား"

စားမြောင်တစ်ချောင်းက လေထဲမှာလွင့်ထွက်သွားသည်။ ကုလားဒီနိုကပြားကောင်၏လက်ခုံမှာ သွားပြီးတော့ရှိသည်။ မချီမဆန့်ပင်အော်ထွက်သွားသည်။ ထိုသူသည်ကျန်တစ်ယောက်ဆီကိုပြေးဝင်သွားခဲ့သည်။ သူတို့၏မျက်လုံးတွေထဲ ပြေးဝင်လာသောသူသည် တစ်ယောက်မဟုတ်။ သုံးလေးယောက်ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် မည်သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ရမုန်းမသိကြား အထဲမှာ မျက်လုံးတွေထဲမှာဖြစ်လာခဲ့ရသည်က အရိုးစုသဏ္ဍာန်အရိုးအငွေ့တန်းကြီးပင်ဖြစ်သည်။ လူတွေကြားထဲမှာလှည့်ပတ်

ပြီးတော့ သွားလာလျက်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သွားမပါသော မီးစပ်ကြီးကိုဖြုတ်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တစ်ချိန်ထိုးဝင်လာခဲ့သည်။

"အား"

လူကိုဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မထိခိုက်ခဲ့ပါ။ စောစောက မီးခိုးငွေ့များကို ခွဲခွဲကြကတည်းက ထင်ချင်ရာထင်၊ ဖြစ်ချင်ရာလိုမြင်နေမိကြခြင်းသာ။ လူတွေ၏အာရုံကိုပြောင်းလည်းစေတတ်သော အငွေ့တစ်မျိုးဖြစ်ဟန်တူသည်။ အထိတ်တလန့်စိတ်များကလည်း အလိုလိုနေရင်းနှင့်ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြဟန်တူသည်။ ထိုအထဲမှာ မီးခိုးငွေ့သဏ္ဍာန်အရိုးစုကြီးဟာ လူတွေကြားထဲမှာ ဖြတ်သန်းပြီး တဟီးဟီးတဟဲဟဲနှင့်လွှားနေလေရာ မီးခိုးတန်းဖြူဖြူကြီးက သူတို့၏စိတ်ကိုဖိစီးထားသလိုခံစားနေကြရလေသည်။

သူတို့ကိုတိုက်ခိုက်ရန် ပြေးဝင်လာသောသူသည်လည်း စက္ခုအာရုံထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ သုံးလေးရောက်မှားသွားခဲ့လေ၏။

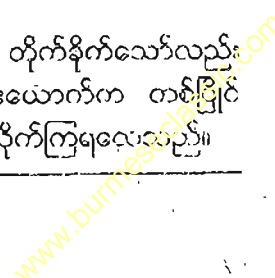
ထိုသူသည် ကုလားဒီနိုသုံးယောက်ကို လက်ရှိက်မပါပဲ သတ်ပုတ်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

"ဖြောင်း"

"ခွပ်"

"အား"

သူတို့ကိုတစ်ယောက်တည်းက တိုက်ခိုက်သော်လည်း ခွပ်တူအရပ်အမောင်းတူ၊ ဆင်တူလူသုံးယောက်က တစ်ခြိုင်တည်းတိုက်ခိုက်လိုက်သလိုပင်၊ ခံစားလိုက်ကြရလေသည်။

အားလုံးကြမ်းပြင်ထက်မှာ တဘိုင်းဘိုင်းနှင့်ပစ်ပြီးတော့
လဲကျကုန်ကြသည်။

ထိုအခါ ထိုသူကမီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်လေ၏။
“တောက်”

တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်သွားခဲ့သည်။ ထိုသူသည်ရှေ့မှာ
မားမားကြိုရပ်ကာ တစ်ယောက်စီကိုလိုက်ပြီးတော့ကြည့်နေ
သည်။ ကုလားဒီန်သုံးယောက်သည် ဖူးယောင်ကောင်းနေသော
မျက်နှာ၊ လက်မှာစားဒဏ်ရာရထားသူ၊ အရှက်ကိုထိထားကြသူ
များဖြင့် မလုပ်နိုင်၊ မယုတ်နိုင်ရှိနေကြလေသည်။

“စိန်ဘာဘူ ရတနာသိုက်အဖောက်ခံရတဲ့ကိစ္စကြောင့်
မင်းတို့ငါ့ဆီကိုရောက်လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုသက်
မကောင်းဖြစ်နေကြတာမဟုတ်လား။ ပစ္စည်းတွေကိုပြန်လိုချင်လို့
မင်းတို့ကိုခိုင်းလိုက်တာဆိုရင် မှားပြီ၊ ဦးတည်ချက်ကလွဲသွား
ပြီ၊ အဲဒီဖောက်တွင်းမှုကိစ္စဟာ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ မပတ်သက်ဘူး”

ထိုသူသည်လက်သွက်ခြေသွက်ရှိသလောက် လေသံထဲ
အေးဆေးလှသည်။

“ဟုတ်တယ် ဘာဘူက ကျုပ်တို့ကိုငွေပေးပြီးခိုင်းလိုက်
တာပဲ၊ ပစ္စည်းတွေကိုခင်ဗျားယူသွားတာတဲ့၊ ပြန်ပေးပါ”

“ဖျန်း”

ထိုသူ၏လက်ဝါးက သော့ဝိဇ္ဇာရန်ကနား၏ ပါးပြင်ပေါ်
ကို ရောက်သွားခဲ့လေ၏။

“ငါ့ကိုမင်းက ပြောရဲတဲ့သတ္တိရှိသလား၊ ရန်ကနား
မင်းအကြောင်းမိကောင်းကောင်းကြိုဆိုတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ မင်း

ဟာသော့ဝိဇ္ဇာရန်ကနားဆိုတာ နာမည်ကြီးပဲ၊ မင်းကော့ စိန်
ဘာဘူတိုက်ကိုဖောက်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ကျုပ်က အချင်းချင်းဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူးဗျ”
“ဖျန်း”

လက်ဝါးကပါးပြင်ထက်ကို နောက်တစ်ချက်ကျသွားခဲ့
သည်။

ရန်ကနား၏လည်ပင်း လည်ထွက်သွားခဲ့လေ၏။ ကျန်
လူနစ်ယောက်သည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်လည်းမသိ။
ထိုသူ့ကိုအလိုလိုနေရင်း ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်
ခဲ့သောသတ္တိမရှိကြပေ။ စောစောက ဝေ့ဝဲသွားလာနေသော
အရိုးခြောက်သဏ္ဍာန် မီးခိုးငွေ့တန်းကြီးသည်လည်းမရှိတော့ပေ။

“မင်းက အချင်းချင်းမလုပ်ဘူးဆိုတော့ ကိုယ်လူမျိုး
မဟုတ်ဘူးဆိုရင် လုပ်တယ်ပေါ့၊ ဖောက်ထွင်းခိုးယူတယ်ပေါ့
ဟုတ်လား”

“ဒီ... ဒီလိုသဘောမျိုးနဲ့ပြော ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး
ခင်ဗျာ၊ အဓိပ္ပာယ်က”

“တော်ပြီ အဓိပ္ပာယ်တွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့တော့
မင်းတို့လည်တယ်ဆိုတာ မိုက်ခဲဇောတီ အိပ်နေသလောက်ပဲ
ခိုသေးတယ်၊ မင်းတို့လိုလက်ပါးစေတွေကို ငါကြည့်လို့မရတာ
ကြာပြီ၊ ဒီတစ်ကြိမ်နောက်ဆုံးပဲဖြစ်ပါစေ

အေး နောက်တစ်ကြိမ်ငါ့တိုက်ထဲကို ဒီလိုပဲဖောက်ထွင်း
ပြီးဝင်ဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတို့အားလုံးတစ်ယောက်မကျန်
အဝိစိကိုပစ်လိုက်မယ်၊ ငါကမင်းငါ့ကို ဒုက္ခရောက်အောင်

အဝေးကနေလုပ်လို့ရတယ်ကွ၊ ဒါနမူနာပဲရှိသေးတယ်၊ ငါ အကြောင်းကိုမင်းတို့ပို့ပြီးသိအောင် ထပ်ပြရဦးမလား”

“တော် တော်ပါပြီ မိုက်ခဲဇောတိ၊ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ကြောက်ပါပြီခင်ဗျာ၊ မပြပါနဲ့တော့”

ရန်ကနားနှင့်သူ့လူများသည် မိုက်ခဲဇောတိကို ထိတ်လန့်လျှက်ရှိနေကြလေသည်။ ထိုသည်ထက်ပိုပြီးတော့ ထိတ်လန့်နေကြသည်။ နဂိုရှိသောပင်ကိုသတ္တိများသည်လည်း ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြလေပြီ ထိုသူသုံးယောက်သည် မိုက်ခဲဇောတိကို ကြောင်စိစိမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏မျက်လုံးတွေထဲမှာ မိုက်ခဲဇောတိသည် မှော်ဆရာကြီးဖြစ်နေသည်။ ကဝေကြီးဖြစ်နေသည်။ နောက်ထပ်မည်ယိုများ ဒုက္ခပေးမလည်းဟုတွေးသောကသိမ်ငယ်နေကြသည်။

“မင်းတို့သွားကြတော့”

မိုက်ခဲဇောတိက ခတ်ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖောက်ထွင်းသမားကုလားဒီနံသုံးယောက်သည် မိုက်ခဲဇောတိစိတ်မပြောင်းမီ တိုက်ခန်းပေါ်မှ ဒရောသောပါးပင် ဆင်းပြေးကြလေတော့သည်။ လှေကားပေါ်မှာ တာဝန်းဝန်းနှင့်အသံများက ဆူညံသွားခဲ့ကြလေသည်။ ဘေးဘီရှိအခန်းများကလူများသည်လည်း ဤမျှလောက်ဆူညံနေကြသည့်တိုင် မနိုးကြသည်က အံ့အားသင့်စရာပင်။

မကြာမီ ကားမောင်ထွက်သွားသံကိုကြားလိုက်ရလေ၏။ သွေးရူးသွေးတမ်းနှင့် အပြင်းပင်မောင်းထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ မိုက်ခဲဇောတိသည် တံခါးများကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ သော့အသံ

များဖြင့် အထဲမှပြန်ခတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်မီးများကိုပြန်ပြီးတော့ ပိတ်လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းမီးလိုက်ဖွင့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မီးခံသေတ္တာထဲက မီးရှိုက်ဖွာနေသော ပလစ်စတစ်အရိုးခေါင်းကြီးကိုယူလိုက်ကာ ပြုံးမိလိုက်လေသည်။

(၄)

မြိုက်ခဲဒေပေါ

နယ်စပ်တစ်နေရာ။

တောကြီးတောင်ကြီးကာဆီးလျက်ရှိနေကြပြီ။

နှင်းဖြူများကလည်း ကပ်ချိန်လုံးအတောမသတ်ကျ ဆင်းလျက်ရှိသောနေရာ။

လူတစ်စုသည် ဆင်သုံးကောင်၊ လားခြောက်ကောင် မြင်းဆယ်ကောင်တို့နှင့်အတူ တောလမ်းတစ်လျှောက် ဖောက် ထွက်လျက်ရှိနေကြသည်။

လူတစ်စုဆိုသည်ကား...

မျက်နှာဖြူစစ်ဖက်အရာရှိများ ပါဝင်ကြသောအဖွဲ့ပင် အရာရှိသုံးယောက်၊ နီဂလိုးနှင့်ဂေါရာစစ်သားများအဖွဲ့နှင့် လမ်းပြ သုံးယောက်တို့ပါလာကြသည်။ အရာရှိများနှင့်အတူ အားလုံး

မြိုက်စာပေ

ခြင်းကိုယ်စီနှင့်လိုက်ပါလာကြလေသည်။

ဆင်သုံးကောင်နှင့်ဝန်တင်လားများပေါ်တွင် အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းများ၊ လျှို့ဝှက်ကာတင်လာသော အဖိုးတန် ပစ္စည်းများပါလာခဲ့ကြသည်။

ထိုသူတို့သည် မြန်မာ၊ အိန္ဒိယနယ်စပ်တစ်နေရာမှာ ရောက်ရှိနေကြသည်။ လမ်းကျွမ်းသောကချင်လူမျိုးမှဆိုနှစ် ယောက်နှင့် မြန်မာတစ်ယောက်ကိုရွာများမှ ခြိမ်းခြောက်ပြီးတော့ ဆင်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းပြလုပ်ခိုင်းသည်။ အိန္ဒိယသို့ ဆောက်ထွက်သောလျှို့ဝှက်လမ်းကြောင်းများကို သူတို့သိထား ကြသည်ဆိုပြီး လက်နက်ပြခြိမ်းခြောက်ကာခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြ ခြင်းပင်။

လမ်းပြသုံးယောက်ကိုလည်း မြင်းတစ်ကောင်စီပေးကာ ချေမှုသွားစေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ထိုမှဆိုများသည်မိမိ ဝတ်ပန်းကျင်များလောက်မှာသာ ကျင်လည်ကျက်စားနေကြသူ များဖြစ်ကြသည်။ ကုလားဖြူများက ဤလမ်းကြောင်းကိုစွတ် အတင်ပင်ရှာဖွေကာ သွားစေခဲ့ကြ၍ သေဘေးကြောင့်လိုက်ပါ လာခဲ့ကြရခြင်းပင်တည်း။

“မောင်မင်းတို့ အခုဘယ်လိုသွားနေကြတာလဲ”

ခိုလ်မူးအဆင့်ရှိသောသူက လမ်းပြများနှင့်အနားကို ခြင်းနှင့်တိုးကပ်လာပြီး မေးလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာမြန်မာ များကိုယုံကြည်မှုမရှိပေ။

“ဟေ့ ပင်းတို့ကိုသခင်ကြီးက မေးနေတယ်လေကွာ၊ ဘယ်ကိုသွားနေကြသလဲတဲ့”

မြိုက်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ခါးမှာ ဖျောက်(ခြောက်လုံးပြူး) ကိုထိုးထားသော မြန်မာ စကားပြန်က ခပ်ထန်ထန်ပင်မေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သွားချင်ကြတဲ့လမ်းပဲလေ”

မြန်မာလမ်းပြကလည်း “စကားကိုတိုကိုပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ခပြာလိုက်လေသည်။

“မင်းစကားကို ကောင်းကောင်းပြောပါ။ သခင်ကြီးတွေ စိတ်ဆိုးအောင်မလုပ်နဲ့၊ တစ်လမ်းလုံးဂျစ်ကန်ကန်လုပ်လာခဲ့ တယ်။ ပါရှိနေလို့ မင်းတို့ သက်သာနေတယ်မှတ်ပါ”

“ဟေ့ မင်းကလည်း မြန်မာအချင်းချင်း စကားကိုကောင်း ကောင်းပြော၊ သခင်အားရကျွန်စာဝလုပ်မနေနဲ့၊ သဘောပေါက် လား၊ မင်းတို့ရဲ့အခြေအနေနဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ငါတို့လမ်းပြတွေ ရဲ့လက်ထဲမှာရှိနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း နားလည်လား”

မြန်မာလမ်းပြကလည်း တစ်စက်ကလေးမှမလျှော့ လေ သံတင်းတင်းနှင့်ပင်ပြန်ပြီးတော့ ပြောလိုက်လေသည်။

လမ်းပြသည် မကြောက်မရွံ့ အမှန်အတိုင်းပဲပြောလိုက် ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ ကုလားဖြူတွေ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့်သယ်ယူ လာခဲ့ကြသော ပစ္စည်းများကိုတစ်လမ်းလုံးပင် သကာမကင်းဖြစ် လာခဲ့ခြင်းသည်။ တကယ်တော့ လမ်းပြမှဆိုးသုံးယောက်စလုံးသည် ပညာအခြေခံအဆင့် အတင့်ရှိပြီးသားဖြစ်ကြသည်။ အကျိုး အကြောင်းကိုနားလည်ကြသည်။ ဆင်ချင်တုံတရားရှိပြီးကြသူများ ပင်တည်း။

စကားပြန်မှာ မြန်မာလမ်းပြက ကိုတာ၏စကားကြောင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားခဲ့ရလေသည်။ ဤကော့ကောင်လမ်းထံ

တို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရသော်လည်း ကြာလေစိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန် ခြင်းလာလေလေပင်။ ရှေ့မှာကြီးမားစွာသောအန္တရာယ်တစ်ခုက နီးနီးသေပင်စောင့်ကြိုနေသည်ဟု အထင်ရှိနေမိသည်။

“ဒီလမ်းပြတွေနဲ့ ပြဿနာအတက်ခံလို့မဖြစ်ဘူး၊ သင်း ညိုကငါတို့ကိုပစ်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ရင် အားလုံးဒုက္ခ ချောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်မှူးက စကားပြန်နှင့်လမ်းပြကိုတာတို့ ခြာနေကြသည့်စကားအဖြေကိုစောင့်နေလေသည်။

“မောင်မင်းသူက ဘာပြောတာလဲ၊ စကားကောင်း ထောင်း မပြောဘူလား၊ ကျွန်ုပ်ကိုပြောစမ်း၊ ဒီနေရာမှာတင် အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်မယ်”

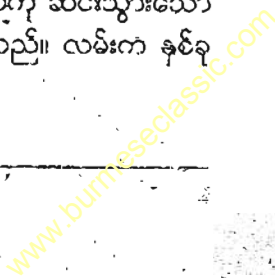
“မ မဟုတ်ပါဘူး သခင်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှန် အတိုင်းသွားနေကြတာပါလို့ ပြောပါတယ်”

မျက်နှာဖြူ ဗိုလ်မှူးက စကားပြန်ကို မယုံသလို ကြည့် လိုက်လေသည်။ လမ်းပြက တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် ပြန်ပြီး ပြောလိုက်သည်ကို လှူမြင်သွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

နင်းတွေက ပိုပြီးတော့ သိပ်သည်းစွာ ကျလာခဲ့ကြသည်။ အူဆယ်ပေအကွာလောက်ကိုသာ မြင်ရတော့သည်။ ရှေ့မှာ သာအုကြီးတစ်ခုက ဆီးပြီးဟော့ ကြိုနေပြန်လေသည်။

ဘယ်ဘက်မှာလည်း အောက်ဘက်ကို ဆင်းသွားသော နှမ်းစောင်းလမ်းကြီးက ပုံနေလျက်ရှိလေသည်။ လမ်းက နှင်ခု ခြစ်နေသည်။

“ဟိတ် ခဏရပ်လိုက်ကြဦး”

မျက်နှာဖြူ အရာရှိက လမ်းပြသုံးယောက်ကို တားဆီးလိုက်လေသည်။ တင်းမာသောလေသံကြောင့် မြင်းများကို တုံ့ကန်ဆို ရပ်စေလိုက်ကြသည်။

ခေါင်းဆောင်မျက်နှာဖြူဗိုလ်မှူးက မြင်းနှင့်အတန်ရှေ့ကို တိုးလာခဲ့လေသည်။

“လမ်းက နှစ်ခု ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းတို့က ဘယ်လမ်းက သွားကြမလို့လဲ”

စကားပြန်မှတစ်ဆင့် . . .

“အောက်လမ်းက သွားမယ်”

“မလိုချင်ဘူး။ အပေါ်လမ်းက သွားမယ်၊ အောက်လမ်းက ပိုပြီးတော့ ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ မင်းတို့မှာ ဘာအကြံအစည်ရှိကြသလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒါ လမ်းမှန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သိတယ်၊ ငါတို့ကို ညှာပြီးခေါ်သွားကြဖို့တော့ မစဉ်းစားကြနဲ့”

“ရော ခက်ပြီ၊ ဒီကုလားဖြူက ငါတို့ကို အလိုလိုနေရင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတာကိုး”

မြန်မာစကားကျွမ်းသော ကချင်လမ်းပြနှစ်ဦးက မြန်မာလမ်းပြမှဆိုး ကိုတာကို . . .

“သင်းတို့ ဆန္ဒရှိသလို လုပ်ကြပါစေဗျာ၊ ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ်ဖန်တီးကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား ကိုတာ”

လမ်းပြမှဆိုး ကိုတာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့ကို မယုံကြည်ဘူးဆိုရင်လည်း သဘောပဲ”

“ဟော ဒီတောအုပ်ထဲကို ဝင်မယ်၊ ဒီအတိုင်းသွားမယ်၊ လမ်းမှန်ပဲ၊ မင်းတို့ရှေ့ကသွား”

ကုလားဖြူအရာရှိ၏စကားကြောင့် လမ်းပြမှဆိုးကိုတာ ပြုံးမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းပြမှဆိုး သုံးယောက်က ရှေ့မှထွက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

မြူနင်းတွေ ဖောက်ကာကျနေကြသည့်အထဲမှာ တောအုပ်ထဲကို ဝင်ခဲ့ကြလေပြီ။ တစ်တောလုံးသည် အပ်ကျသံကိုပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေသည်။

တောကောင်တို့ သွားလာနေကြ လမ်းများကို ဟိုနေရာ၊ ဒီနေရာများမှာ ဖွဲ့နေကြရသည်။ သို့သော် တောကောင်ဆို၍ ဆတ်မပြောနှင့် ရှဉ့်တစ်ကောင်ကိုသော်မှ မတွေ့ရပေ။

ထိုစဉ် . . .

အူး . . . ဝူး . . . ဝူး

မမျှော်လင့်ပဲ ထွက်ပေါ်လာကြသောအသံများ ချက်ချင်း ထိုလိုပင် တစ်တောလုံး၊ တစ်တောင်လုံး ဆူညံသွားခဲ့လေသည်။

“ဟာ ဒါ ဆင်ရိုင်းတွေရဲ့ အသံပဲ”

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

အူး . . . ဝူး . . . ဝူး

အူး . . . ဝူး . . . ဝူး

အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာမှာ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသော ကောင်ရေများက သော ဆင်ရိုင်းတို့၏ အသံများ မြေတုန်ကာ ကြောက်စမန်းထိလိပ် . . .

ဝန်တင်ဆင်သုံးကောင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော အသံများကြောင့် တရားရှုံးရှုံးတရားရှုံးရှုံး ဂိုကုန်ကြလေတော့သည်။ ဆင်ဦးကင်းထက်မှာ လိုက်ပါလာကြသော ဆင်ဦးမိများသည် ချွန်းများကိုကော မိမိတို့၏ဆင်များကို နိုင်အောင် ထိန်းနေကြရသည်။

မြင်းများ၊ လားများမှာလည်း ဆောက်တည်မရအောင်ပင် ဖြစ်ကုန်ကြလေ၏။

ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီ . . . ဟီ . . .

“ဘာသံတွေလဲ”

ကုလားဖြူများမှာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ချောက်ချောက်ကုန်ကြလေသည်။ လမ်းပြမှဆိုးများမှာ မည်သည့်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာကြသည့် အသံတွေများလည်းဟု ခန့်မှန်း၍မရပေ။

“ကောင်ရေ ရာကျော်ရှိသည့် ဆင်အုပ်ကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားမယ့်လမ်းမှာ ရှိနေတယ်၊ ဒီဘက်ကို လာနေကြတာလည်းပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကိုတာက ခန့်မှန်းလိုက်ရာ ကချင်လမ်းပြနစ်ယောက်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ကာ ကိုတာ့ စကားကို ထောက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

စကားပြန်မှတစ်ဆင့် ကုလားဖြူမှာလည်း သိသွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

“ဟာ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ နောက်ကိုပြန်ဆုတ်ပြန်ဆုတ်ကြ၊ အောက်လမ်းကပဲ သွားကြမယ်”

ကုလားဖြူခိုက်မှူးက ချက်ချင်းပင် နောက်ကိုပြန်ဆုတ်

လေသည်။

သို့သော် . . .

ဝူး . . . အူး . . . အူး

ဆင်ရိုင်းအော်သံများက သူတို့ထွက်လာခဲ့ကြသည့် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြပြန်လေသည်တကား။

“မရတော့ဘူး၊ ဆင်ရိုင်းတွေက ကျုပ်တို့ကို ပိုင်းထား ထွက်ပေါက်တွေ ပိတ်နေပြီ”

လမ်းပြကိုတာက အခြေအနေကို နားလည်သဘော သွားခဲ့ရလေသည်။

ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ဒုန်း

ထိုစဉ် . . .

ပြေပြင်တုန်ဟည်းကာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည့်များ “ဆင်ရိုင်းကြီးတွေ ဒီဘက်ကို ပြေးလာနေကြပြီလား”

ကုလားဖြူစစ်သားများ၏ အော်ဟစ်သံ၊ အထိတ်တလန့် သွားကြသံများသည် အုပ်စုထဲမှ ပွက်လောရိုက်သွားခဲ့ကြ

တော့သည်။ ထိုအခါ ဆင်များ၊ မြင်းများ၊ လားများသည် တော့ ယောက်ယက်ခတ်သွားကြကာ ဦးဟည်ရာကို ပြေး

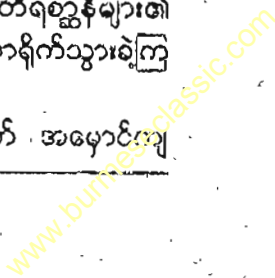
တုန်လေတော့သည်။

“ဟာ လုပ် လုပ်ကြပါဦး”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် လူ၊ တိရစ္ဆာန်များ၏ ခြောက်သံ၊ ကြောက်လန့်မှုများဖြင့် ပွက်လောရိုက်သွားခဲ့ကြ

တော့သည်။

နံနက်ခင်းကာလပေမယ့် ရုတ်တရက် အမှောင်ကျ

သွားသည်။ ထူထည်းစွာ ကျဆင်းလျက်ရှိသော နင်းမှ ကြားမှာ ပြေးကာနေကြသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များ၊ ဆင်ကြီးများပင်တည်း။

ပူး . . . အူး . . . အူး

များစွာသော ကောင်ရေများရှိသည့် တောဆင်ရိုင်းများသည်ကား ကုလားဖြူတို့ ရှောင်ပြေး၍ မရနိုင်လောက်အောင် ပင် ပတ်ပတ်လည်မှ ဝန်းရံကာ လေးဘက်လေးတန်ပြေးလာခဲ့ကြလေပြီတည်း။

လမ်းပြ ကိုတာနှင့်အဖော် ကချင်မုဆိုးလေး နှစ်ယောက်တို့သည် သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ကြားမှ ကယ်ပေါ်လှမ်းမြင်လိုက်ကြသည်နှင့် . . .

“ဟိုမှာ အဲဒီနေရာကနေ ထွက်ကြမယ်”

မြင်းများကို တဟုန်ထိုးနှင်ကာ ပြေးထွက်လာသည်။ ဆင်ရိုင်းများ၏ အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားလေ၏။

ကုလားဖြူစစ်ဗိုလ်မှူးနှင့် ကုလားဖြူဗိုလ်ကြီးအဖော်ကြသူ နှစ်ယောက်တို့သည် မြင်းများ၊ ဝန်တင်လားများပိုင်းပြီးတမ်းကြသော်လည်း မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေကြသည်။ အတကြားဖြင့် ဦးတည်ရာကို ထွက်ပြေးနေကြသောကြောင့် လိုမှ မတတ်နိုင်ကြတော့”

ထိုစဉ် . . .

သူတို့ပဲ ပျက်စိများကြလေသလားမသိ၊ ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြရာ

ထိုသူသည် ဆင်ဦးကင်းထက်မှာထိုင်ကာ လိုက်ပါလာရုံနဲ့ ဂျန်ဂဲလ်ဟက်ခေါ် မုဆိုးဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ မုဆိုးများ ဝတ်လေ့ဝတ်ထရှိသည့် အင်္ကျီဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ထားလေသည်။ လက်ထဲမှာလည်း အမဲလိုက်သေနတ်ကြီးကို ဆောင်ထားသည်။

သူ စီးလာသော ဆင်ရိုင်းကြီးမှာ အစွယ်များတွန့်လိမ်ကောက်လျက်ရှိသည်။ ရှည်လျားလှသည့် အစွယ်ကြီးများက ကြီးမားတုန်ခိုင်လှသည်။

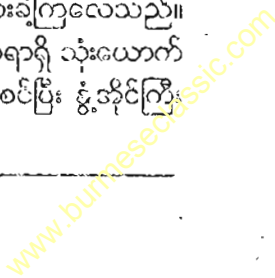
“ဟာ ဒီကူး ဆင်ရိုင်းကြီးကိုတောင် စီးလာတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ သာမန်လူ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ္ဆေအထိ ဖြစ်ရမယ်၊ မကောင်းဆိုးရွားကောင်၊ ငါတို့ကို အနှောင့်အယှက် လာပေးတာပဲ”

ကုလားဖြူစစ်သားများမှာ ရောမဆင်ရိုင်းကြီးပေါ်က ကြည့်ပြီးတော့ သွေးပျက်သွားခဲ့ကြလေ၏။ တပူးပူးအသံများနှင့် အော်ပြီး ပြေးဝင်လာနေကြသော ဆင်ရိုင်းကြီးများနှင့် တောထဲမှာ ရှုပ်ယှက်ခက်နေကြသည်။

ကုလားဖြူ စစ်သားများသည် မြင်းများကို မထိန်းနိုင်လိုက်ပါသွားခဲ့ကြလေရာ မမျှော်လင့်ဘဲ . . .

“အား . . .”

နွဲ့အိုင်ကြီးထဲကို ပစ်ပြီးတော့ကျသွားခဲ့ကြလေသည်။ ရေလူပါ နှစ်သွားခဲ့ကြသည်။ ကုလားဖြူအရာရှိ သုံးယောက်သည်လည်း အားလုံးနှင့်အတူ မြင်းပေါ်မှ လွင့်စင်ပြီး နွဲ့အိုင်ကြီးကျသွားခဲ့ကြလေသည်။

“ဘွတ်”

“အား”

“အား”

အလန်တကြားနှင့် ရန်ကန်ကြရင်း ကိုယ်လုံး... တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုပြီးတော့ နှစ်မြုပ်သွားနေကြသည်။ ထို... ကျမှာ သေဘေးကို သိသွားခဲ့ကြပြီး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်... လေသည်။

“ကယ်ပါ၊ ကယ်ပါ”

ကူခြေကို မငဲ့ကွက်နိုင်ကြတော့ပဲ၊ သွေးပျက်ကာ... ဟစ်ပြီး အကူအညီတောင်းကြသံများက ပွက်ပွက်ညံ့သွား... လေတော့သည်။

ထူးခြားချက်တစ်ခုသည်ကား ...

နှင်းတောထဲမှာ အော်ဟစ်ပြီး ရန်လိုကာ ပြေးလာ... ကြသော တောဆင်ရိုင်းကြီးများသည် ရှေ့ကို တက်လာ... မရှိကဲ နေရာပင် ပတ်ချာလည်နေကြရင်း တဖြည်းဖြည်း... ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြခြင်းပင်တည်း။

ထိုအချိန်တွင် ...

မျက်နှာဖြူများနှင့်အတူ ပါလာခဲ့ကြသည့် အိမ်ဆင်... သုံးကောင်နှင့်အတူ လားအချို့သည်လည်း နွဲ့နှစ်နေကြ... ကုလားဖြူများရှိရာဆီကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် လာနေကြသ...

ဆင်ဦးစီးများနှင့်အတူ ပါလာသူတစ်ယောက်... စောစောက ဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်ပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရ... သူပင်တည်း။ ထိုသူသည် နွဲ့နှစ်နေကြသည့်သူများ၏ အန...

မြတ်စာပေ

...ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ တော်တော်ကို မှတ်လောက်သားလောက်... သွားကြပြီလား”

“မင်း မင်း ဘယ်သူလဲ”

နွဲ့ထဲမှာ ခါးတစ်ဝက်ခန့် နှစ်မြုပ်နေကြသည့် လူတွေ... ထဲမှာ ကုလားဖြူခိုလ်မှူးက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မေး... လိုက်၏။

“ကျုပ်လား၊ မသိသေးလို့မေးတာဆိုရင်လည်း ဖြေရ... တာပေါ့၊ ဒီးအနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျက်စားနေတဲ့ မိုက်ခဲဒေဝေါ... ဆိုတာ ငါပဲကွ”

မိုက်ခဲဒေဝေါက အင်္ဂလိပ်စကားကို ပီပီသသကြီး... ပြောလိုက်လေရာ ...

“ဘာ မိုက်ခဲဒေဝေါ ဟုတ်လား”

ထိုနာမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကုလားဖြူခိုလ်မှူး... မှာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေတော့သည်။ မိုက်ခဲဒေဝေါ၏... အကြောင်းကို သူတို့ကြားဖူးခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။ သူကား... မျက်နှာဖြူ အစိုးရ၏ ဆုငွေထုတ်ထားခြင်းခံရသော သူပင်တည်း။

မိုက်ခဲဒေဝေါသည် အမည်ရင်းဖြစ်ချင်မဖြစ်မည်။... မျက်နှာဖြူများကို လွှာဖို့စားသည့်နေရာမှာ ကြောက်မမန်းလိလိ... ဝင် ဖြစ်သည်။ ဂမ္ဘီရအတတ်များကိုလည်း တတ်မြောက်ထားသူ... ဟု လက်ခံထားကြလေ၏။ သူ့ဒုက္ခအများဆုံးပေးသောသူများမှာ... မျက်နှာဖြူများ၊ အလိုတော်ရိများပင် ဖြစ်ကြသည်။

“မင်းတို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ သယ်ယူလာခဲ့ကြတဲ့... မိုက်ခဲကို”

မြတ်စာပေ

နိုင်ငံရဲ့ အဖိုးတန် သယံဇာတပစ္စည်း ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ပစ္စည်းတွေကို ငါက ပြန်ပြီးသိမ်းထားလိုက်ပြီလို့ မင်းတို့ရဲ့ အရှင်သခင်တွေကို ပြန်ပြောပြဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူးလေ။”

မိုက်ခဲဒေဝေါက ရိတ်တိစကားမျိုး ပြောလိုက်လေရာ “ဟေ့ကောင် မင်းလိုကောင်မျိုးက ငါ့လိုလူတစ်ယောက်ကို ဒီလို ပမာမခန့်ပြောရသလားကွ၊ မင်းကို ကောင်းကောင်းအရေးယူရမယ်၊ နှစ်အကန့်အသတ်မရှိ ထောင်ချပစ်မယ်။”

“ဟား ဟား ဟား ဟား မင်းက ငါ့ကို ဖမ်းမယ်ဟုတ်လား။ ကိုယ့်အခြေအနေကိုလည်း ပြန်ပြီးတော့ ကြည့်ပါဦး။ မင်းတို့အားလုံးရဲ့ ဘဝဟာ ဒီနွဲ့တော့ကြီးရဲ့အောက်မှာပဲ အဆုံးသတ်ရတော့မှာကွ။”

ဒေါသထွက်နေသော ကုလားဖြူခိုင်မှူးသည် သူ့၏ အခြေအနေကို ယခုမှပင် သဘောပေါက်သွားခဲ့လေတော့သည်။ သူနှင့်အတူ နွဲ့ထဲကို ရောက်နေကြသော ကုလားဖြူစစ်စားများနှင့် မြန်မာစကားပြန်၊ မြင်းအချို့၏ အခြေအနေများသည်လည်း လွတ်မြောက်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိသလောက်ပင်။

နွဲ့ထဲမှာ အားလုံးအလန့်တကြားနှင့် ရုန်းကန်နေကြသည် ဖြစ်ရကား လှုပ်လေမြုပ်လေပင် . . . ။

“အား ကယ် ကယ်ကြပါဦး”

သွေးရှူးသွေးတမ်းနှင့် အော်ဟစ်သံများက ဆူညံလျက် ရှိနေကြလေသည်။

“ဟေ့ ဟေ့ကောင် မင်း မင်း ငါတို့ကို ဒီနွဲ့ထဲရောက်အောင် ပရိယာယ်ယာင်ပြီး တမင်တွန်းပို့လိုက်တာ မဟုတ်လား။”

မြတ်စာပေ

မင်းဟာ မိစ္ဆာကောင်ပဲ၊ စေတန်နတ်ဆိုးပဲ၊ ငါတို့ကို ဒီနွဲ့ထဲက ထုတ်မြောက်အောင်လုပ်ပေး။ မင်းကို အပြစ်ဒဏ်က လျော့ပေါ့အဖို့ ငါပြောပေးမယ်။”

“မလိုပါဘူး၊ ငါက ငါ့ရဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်နေတာ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့မျက်နှာဖြူတွေက အပြစ်ပေးဖို့ မလိုဘူး။ ဒီပစ္စည်းတွေသာ ငါတို့နိုင်ငံက ထွက်သွားနိုင်သာ ငါ့မှာ အပြစ်ရှိတယ်၊ စွမ်းဆောင်နိုင်လျက်သားနဲ့ ပြန်ပြီး အောင်မယူနိုင်လို့လေ၊ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။”

“တကယ် အပြစ်ရှိတာက မင်းတို့ပဲ၊ ငါတို့နိုင်ငံထဲကို သည်း ကျူးကျော်ပြီးတော့ ဝင်လာသေး။ ငါတို့ တန်ဖိုးထားတဲ့ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေကိုလည်း မတရားယူချင်သေး။ သူခိုးက ဘုမ္မာပတ်တယ်၊ နေခဲကြပေတော့၊ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ကိုယ့်ကဲပဲ၊ ဟိုစကားပြန်ကောင် မင်းက မြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးတော့ ကုလားဖြူတွေနဲ့ပင်းပြီး သစ္စာဖောက်တယ်၊ မင်းလည်း ဒီနွဲ့အိုင်ထဲမှာပဲ အိပ်ပြီ။ ဘဝကူးကောင်းအောင် ဆုတောင်းလိုက်ပေတာ။”

“ကျွန် ကျွန်တော် မှားပါပြီဗျာ၊ နောက်ကို ဒီလို မဖြစ်အရတော့ပါဘူး၊ ကယ်ပါ ကယ်ပါဗျာ”

စကားပြန်က တောင်းပန်သည်။ မိုက်ခဲဒေဝေါသည် နရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရာ . . .

“ဒီ ဒီမှာ ငါတို့ကို ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့။”

ကုလားဖြူခိုင်မှူးက သွေးရှူးသွေးတမ်းဖြင့် ပြောလိုက်တဲ့ မိုက်ခဲဒေဝေါသည် ရှေ့ကိုသာဆက်ပြီးတော့ လျှောက်သွား

မြတ်စာပေ

သည်။ အားလုံးမျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးသွားပြီ။ မရဏသေမင်း
 နှင့် ရင်ဆိုင်ကြရတော့မည်ဟု ချောက်ချားစွာပင် နားလည်
 လိုက်ကြသည်။ မိုက်ခဲဒေဝေါ သူတို့ရှေ့မှောက်မှ ပျောက်သွား
 ပြီး တခဏအကြာတွင် နွယ်ကြိုးတွေ တထွေးကြီးနှင့်အတူ မြန်
 ရောက်လာခဲ့သည်။ ကြိုးစတစ်ဖက်ကို သစ်ပင်များမှာချည်ပြီး
 ကျန်ကြိုးစများကို နွဲ့ထဲက လူများအား ပစ်ပြီးပေးလိုက်သည်။
 ထိုသူများက မိုက်ခဲဒေဝေါ၏ အပြုအမူကို အံ့အားတသင့်နှင့်
 ဖြစ်သွားခဲ့ကြရလေ၏။ မိုက်ခဲဒေဝေါကား သူတို့၏ ရှေ့မှောက်မှ
 ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

(၅)

ခန္ဓလူမျိုးစုတို့၏ နေရာ

မြင်းတစ်စီးသည် တောလမ်းတစ်လျှောက် ဒုန်းစိုင်းကာ
 ပြေးနေလျက် မြင်းဝေါ်မှလူလည် မြင်းကို ခိုင်နင်းစွာပင် စီးနိုင်
 သောသူ၊ ကျွမ်းကျင်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ထိုသူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အကဲခတ်ရင်း
 လိုရာခရီးကိုလည်း ဦးတည်ကာ သွားနေရင်း၊ လမ်းမှာ မျက်လုံး
 နှစ်လုံးကို ကောင်းစွာအသုံးချသွားခဲ့လေသည်။

ရာသီဥတုက အေးမြသော်လည်း သူက မမှုသလိုပင်၊
 မြင်းပေါ်မှ လိုက်နေရင်းနှင့်ပင် ကိုယ်မှာ ချွေးတစ်စုံနှင့် ရှိနေ
 လေသည်။ မြင်းကိုလည်း အနားပေးလိုလှပြီဖြစ်၍ တော်တော်
 ကလေးခမ်းပေါက်လာသောအခါ မြင်းကို ရပ်နားလိုက်လေသည်။

ရှေ့မှာ ရေအိုင်ကြီးတစ်ခုကို လှမ်းပြီးတော့ မြင်လိုက်

ရသည်။ ကြီးမားသော ရေအိုင်ကြီးသည် ဆယ်မိုင်ပတ်လည် ခန့်ရှိမည်ဖြစ်ပြီး ကန်ရေဖြစ်သည်။ စိမ်းညိုလျက်ရှိနေလေ၏။ ထူးခြားချက်မှာ ကုန်ရေပြင်မှာ အပေါ်ယံ တင်းမာလျက်ရှိနေ သည်။ ရေခဲစပြုနေသော အခြေအနေပင်ဟည်း။

“ငါ ဘယ်နေရာကို ရောက်လာတာလဲ၊ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာ တော်တော်လေးကို စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့်အတူ သတိလည်းကြီးစွာ ထားမိရ သည်။ ထူးခြားသော နယ်မြေတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို နားလည် စပြုလာမိသောကြောင့်ပင်တည်း။

ကံရာဇာသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သူနှင့်အတူ နတ်တော်လျှောက်ပင် ‘ခရီးနှင့်လာခဲ့သော ရဲဘော်ရဲဘက်တစ်ဦး လည်း ဖြစ်နေသည်။ မြင်းကြီးမှာ နှာတူရှူးရှူးဖြင့် မှုတ်နေလျက် ခေတ္တအနားရခဲ့ပြီကို သိလိုက်ရ၍ ပျော်ရွှင်သွားဟန်တူသည်။ အေးခဲသော ဒေသဖြစ်သော်လည်း မြင်းညှိုကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ချွေးကစိုနေလျက်ရှိကာ အရည်ပြားသည် ပူနွေးလျက်ရှိနေလေ သည်။

မြင်းညှိုကြီးသည် ရေငတ်ပြေဟန်တူသည်။ မိမိသည် လည်း ထိုအတူပင် ကံရာဇာသည် မြင်းညှိုကြီးကို ကန်စပ်ဆီ သို့ ခေါ်သွားသည်။ အပေါ်ယံရေမျက်နှာပြင်သည် အေးခဲလျက် ရှိနေသည်ဖြစ်ရကား မှန်သားပြင်ကို ကြည့်ရသကဲ့သို့ မိမိတို့၏ အရိပ်သဏ္ဍာန်များကို ပြန်ပြီးတော့ မြင်နေရလေသည်။ ကံရာဇာ သည် ခါးပတ်ပေါ်မှ အမဲလိုက် ခါးမြှောင်ကို ထုတ်ယူကာ ခါးရိုးဖြင့် ရေပြင်ကို ခတ်ဆက်ဆက်လေးရိုက်ထည့်လိုက်လေ

သည်။

ရေပြင်သည် အက်ကွဲသွား၏။ ရေခဲများကြေမှုသွား သည်။ အပေါ်ယံတင်းမာနေသော ရေခဲသားအထူသည် လက်မ ဝက်လောက် ရှိပေလိမ့်မည်။ ရေဗူးကို ရေထဲမှာ နှစ်ကာ ရေဖြည့် သည်။ သောက်သည်။ အေးစက်သော ရေသည်လည်း ချောင်းထဲ မှတစ်ဆင့် ဝမ်းထဲသို့ တောက်လျှောက်ဆင်းသွား၏။

မြင်းညှိုကြီးကိုလည်း ရေတိုက်သည်။ အားပါးကရ ငသောက်လေ၏။ ရေကိုသောက်သုံးလိုက်ရ၍ သက်ရှိသတ္တဝါ နှစ်ဦးစလုံး ခွန်အားအသစ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြလေသည်။

စောစောက ကွဲကြေသွားသော ရေခဲအပိုင်းအစများ နေရာမှာ ဘေးမှ ရေခဲများက ရွေ့လျားသွားလာပြီး ပြန်၍ ပိတ်သွားခဲ့ကြလေ၏။ လျင်မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ထိုစဉ် . . .
ရေခဲပြင်ထက်မှာ ထင်ဟပ်လာသော အရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ဟင် . . . ”

ကံရာဇာသည် အပေါ်ကို မော့ပြီးတော့ ကြည့်လိုက်မိ လိုက်လေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မပျော်လင့်ဘဲ တွေ့ လိုက်ရလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဆွတ်သော ဝံ့ရေအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခေါင်းဆောင်းသည် လည်း ဂိုင်းစက်သော ဝက်ဝံရေဖြူရည်ပင် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ လေးမြားနှင့် ဝါးရှည်တစ်ချောင်းကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ အသားလေးက ဖြူဝင်းနေလျက်ရှိလေသည်။

ဤလို နေရာမျိုးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ထူးဆန်းနေသည်။

မိန်းကလေးက ကြည့်လင်သော အပြုံးဖြင့် ကံရာဇာကို ကြည့်နေသည်။ ကံရာဇာသည် မြင်းကိုဆွဲပြီးတော့ တက်လာခဲ့လေသည်။ မိန်းကလေးသည် နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်သွားခဲ့သည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ကံရာဇာ၏စကားကို မိန်းကလေးက နားလည်ဟန် မတူပေ။ ဤနေရာသည် တပူနှင့်နီးသလား။ ဝေးသလားမသိ။ မိန်းကလေး၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံအရ အိန္ဒိယသူလေးလည်း မဖြစ်နိုင်။ အိန္ဒိယစကားကို နားမလည်လျှင် မည်သည့်ဘာသာစကားကို သုံးရပါမည်နည်း။

“ရှင်ကလေး ဘယ်သူလဲ”

မိန်းကလေး၏ တုန်ပြန်စကားကြောင့် ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ အိန္ဒိယစကားဖြစ်သော်လည်း ရှေးကျသော စကားဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါကျမှ မိန်းကလေးက ကံရာဇာ၏ စကားကို ချက်ချင်းပြန်မဖြေခြင်းမှာ အကဲခတ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ငါက ဒီနေရာကို မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ ရောက်လာခဲ့တာပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရုံ ငါ မျက်စိလည်လာတာ”

မိန်းကလေး ကံရာဇာ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ကနဲဆို ကြည့်လိုက်သည်။ မယုံကြည်သည့်သဘောမျိုးပင်လား . . . ။

“ရှင် အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာလား”

“ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောနေတယ်။ မယုံနိုင်စရာ ဘာမှားရှိလို့လဲ”

“ထားပါတော့လေ ရှင်ကို ကြည့်ရတာ ဒီလိုလူစားမျိုး ဘတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ နေလည်းမမြင်ရတဲ့နေရာ၊ လလည်း မြင်ရတဲ့နေရာမျိုးကို ရောက်လာတဲ့သူဟာ လူထူးပဲ”

“နေစမ်းပါဦး။ ဒီနေရာဟာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမို့လဲ။ ဆမ်းသိရင် လူတိုင်းလာလို့ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“လူတိုင်း လမ်းလည်း မသိနိုင်ဘူး။ သိလည်း လာလို့ မရဘူး။ သိအောင်ကြိုးစားလို့လည်း မရဘူး။ ရှင်တို့ရဲ့ စိတ်ကူးမှာတောင် ပုံဖော်လို့မရတဲ့နေရာပဲ။ ဒါဟာ ပါဠိပုတ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု”

“ပါတလိပုတ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု”

ကံရာဇာက တိုးတိုးလေးပြောလိုက်ပြီးတော့ ဂါထာရွတ်သလို ရွတ်နေမိလိုက်သည်။

“ပါတလိပုတ်ဆိုတာ အရင်ကနာမည်ပဲ။ အခု အိန္ဒိယနိုင်ငံကို ခေါ်တာ။ ဒီလို ရှေးကျတဲ့နာမည်မျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ သုံးရတာလဲ”

ကံရာဇာ နာမည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေ သည်။

တောကြီးတောင်ကြီးတွေထဲမှာ ရှေးဟောင်းလူမျိုးစုတွေ နေကြသေးတယ်။ သူတို့ဆီက ခွဲထွက်သွားခဲ့ကြတဲ့ လူတွေအတူ ပါမသွားကြဘူး။ ကိုယ့်နေရာ၊ ကိုယ့်ဒေသမှာပဲ ကျန်ရစ်ကြတယ်။ အခု ငါ တွေ့လိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးဟာလည်း

ဒီလိုပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတဲ့ မျိုးနွယ်တွေဟော...တွေထဲကပဲ ဖြစ်နေမလား။

ကံရာဇာလည်း စိတ်ထဲမှာ အမျိုးမျိုးပင် တွေးတောနေမိသည်။ အကူးသဖြင့် ပါတလီပုဂံ၏ အစိတ်အပိုင်းဆိုသော နေရာကို ပိုပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားနေမိလေသည်။ လွန်စွာမှ အေးခဲသော နေရာမျိုးရှိသည်ပဲလား။ ဤလိုတစ်ဝက်တစ်ပြက် ရေခဲနေသော ရေခိုင်ကျယ်ကြီး၏ အခြေအနေက ထူးဆန်းနေသည် ပါပူလီပုဂံမှာ ဒါမျိုးရှိသလားဟူ၍ ... ။

“ခရီးပန်းလာခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကောင်းကောင်း အနားယူဖို့ လိုအပ်နေပြီ။ ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။”

မိန်းကလေးက ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ရွှန်းလဲ့သောမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဖော်ရွေမှု၊ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်လိုမှုတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးပဲ၊ ငါလည်း ဘယ်မှာနားရမှန်းမသိဘူး။ အတိုင်းသာနေရင် တစ်ကိုယ်လုံး အေးခဲသွားမှာပဲ။”

မိန်းကလေးသည် ကံရာဇာ၏ မြင်းညှိကြီးကို ကော်ကြဲမှခွဲကာ ရှေ့ကနေ ထွက်သွားသည်။ နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်လာကြရာ လမ်းတွင် မြှားဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးနေသော တောင်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဒါ မင်း ပစ်ထားတာလား။”

“ဟုတ်တယ်။”

မိန်းကလေးက တောင်ဆိတ်၏ ခြေထောက်များကို ဖုမည်းကာ ကြိုးနှင့်ချည်လိုက်လေသည်။

မြိတ်စာပေ

“ငါ့မြင်းပေါ်ကို ဘာလဲ ဘယ်”

ကံရာဇာက သားကောင်ကို မိန်းကလေးနှင့်အတူ ပြီး မြင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်လေသည်။

ကောင်းကင်ထက်မှာ ကျဆင်းလာကြသော ဆီးနှင်းဖတ်က လမ်းတလျှောက် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေလျက် ရှိနေကြသည်။

လွန်ကဲသော အအေးဓာတ်ပါသည့် လေက မမျှော်လင့်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ နှင်းဖတ်များက သောသောဖြင့် လွင့်ထွက်သွားခဲ့ကြလေသည်။ လူတစ်ကိုယ်လည်း ကျင်ကနဲနေအောင် အေးစက်သွားခဲ့ရလေသည်။

သစ်ပင်ကြီးများထက်မှာလည်း နှင်းတွေက တင်နေကြ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေလျက် ရှိကြသည်။ မကြာမီ ...

လူသူ ဒေရိပ်အယောင်များကို မြင်တွေ့လာရလေသည်။ အရွက်များပါသော တောင်းကြီးများကို လမ်းသွားကြသူ

အမွှေးရှည်နွားကြီးများကို နောက်ကနေတင်ပြီး လိုက်သွားသူများ၊ အချို့မိန်းကလေးများသည် ဖျင်အင်္ကျီ၊ ဂါဝန်ရှည်

များကို ဝတ်ဆင်ထားကြကာ မိမိတို့ကစွဲရှိသော အရပ်ကို နေကြသည်။ အချို့ယောက်ျားများသည် သားမွေးထည်

တို့သာ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

ခါးမှာ သားချေးခါးပတ်ပြားကြီးများကို ပတ်ထားကြကာ ဘက်များ၊ ခါးဖြောင့်များကို ချိတ်ဆွဲထားကြလေသည်။

သည် ခါးရှည်များကို ဝါးအိမ်ထဲထည့်ကာ ကိုယ်မှာ စလွယ်စလွယ်ထားကြသည်။

အထူးသဖြင့် သူတို့၏ ရပ်ရည်များသည် မြန်မာတို့နှင့်

မြိတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ဆင်ဆင်တူကြလေသည်။ မြန်မာသည်ပင် သူတို့လူမျိုးစုများ ဆင်းသက်လာကြလေသလော။

ရေကန်ကြီး၏ဘေးမှာ လူတစ်စုသည် ငါးများနေကြသည်။ ရေခဲနေသော ကန်ရေပြင်အပေါ်ယံ မျက်နှာပြင်ဖောက်ပြီး ငါးများချိတ်ချကာ များနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ငါးတွေက ငါးများချိတ်ကို သုတ်လိုက်တိုင်းမှာ ကောတစ်ကောဟောတစ်ကောင်စရသလို ပါလာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုငါးများအဆင်းသွင်ပြင်နှင့် ပုံသဏ္ဍာန်များကို မမြင်ဘူးပါ။ အဆင်ရောင်ငါးကြီးများပင် ဖြစ်ပါ၏။

မကြာမီ . . .

အနိမ့်ပိုင်းတစ်နေရာကို ဆင်းသွားခဲ့ကြသည်။ မြင်ကွင်းသစ်မှာ အိမ်များကို မတွေ့ရသော်လည်း ကျောက်သားများ တည်ဆောက်ထားကြသော ဂူအိမ်များပင်တည်း။ သဘာဝအလျောက်ဖြစ်ပေါ်နေသော ဂူများလည်း ရှိကြသည်။ လူတို့ ဂူအိမ်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လက်ရာသေသပ်ကောက်မွန်ကြပြီး၊ သဘာဝဂူများနှင့်မခြား တည်ဆောက်ထားနိုင်ပါသည်။

ကံ့ရာသည် ဤဒေသတွင် လူမနေနိုင်ဟု ယူဆသော်လည်း ယခုလို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါမှာ အံ့အားတသိဖြစ်မိရလေသည်။

လူနေအိမ်များနှင့် ဝေးလာခဲ့ရပြန်သည်။ သစ်ပင်နှစ်ပင်ကြားမှာ နှင်းများဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော ကျောက်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

လူနေအိမ်များနှင့် ဝေးလာခဲ့ရပြန်သည်။ သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ကြားမှာ နှင်းများဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အဲဒီမှာ ကျွန်မတို့နေကြတာ”

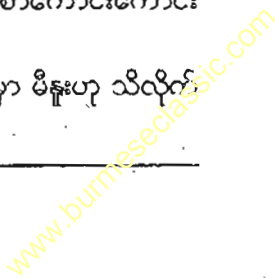
မိန်းကလေးက ကျွန်မတို့ဟူသော စကားကို ပြောသည်။ ကျွန်မအပြင် မည်သူတွေများ နေထိုင်ကြသေးသနည်း။ မိသားစုကြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဂူအနားကိုရောက်သွားကြသည်။ အနီးကို ဆက်မှ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ဂူကြီးတစ်လုံးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

မိန်းကလေးသည် ဂူရှေ့မှာရပ်ကာ အသံပြုလိုက်၏။ “အဖ ဒီမှာ ဧည့်သည်ပါလာတယ်”

ချက်ခြင်းလိုလိုပင် မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းရှိပြီး ခြင်္သေ့တောင်တင်းသော ကိုယ်လုံးရှိသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုလူကြီးသည် ထူထဲသော အဖွားအနှေးထည်ကဲ့သို့ အင်္ကျီအရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရှည်လျားသောဆံပင်များသည် ပခုံးအထိကျဆင်းလျက် ရှိနေကြသည်။ အသက်ကတော့ လေးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဪ ဧည့်သည်လည်း ပါလာခဲ့တာကိုး၊ လာကွယ်၊ လာလာ ဟဲ့ မိန်း မြင်းကို ခေါ်သွားပြီး အစာကောင်းကောင်း တွေးထားလိုက်လေ”

ထိုအခါကျမှ မိန်းကလေး၏ အမည်မှာ မိန်းဟု သိလိုက်ရလေသည်။ သို့သော် . . .

ယင်းအချိန်တွင် လူနှစ်ယောက်ကလည်း အပြင်မှနေ၍ သူတို့ဆီကို ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဟော အီကူးနဲ့ အီဘူးတို့လည်း ပြန်လာကြပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖ၊ ကျွန်တော်တို့ အမဲကောင်ရဲ့နောက်ကို လိုက်ရင်း နယ်လွန်သွားကြလို့ပါ”

အီကူးက ပခုံးထက်မှာ ထမ်းထားသော ဒရယ်ကဲ့သို့ အကောင်တစ်ကောင်ကို အောက်သို့ ပစ်ချကာ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကံရာဇာကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ကြည့်နေလိုက်ကြလေ၏။

“သူက မိန်းမ ခေါ်လာခဲ့တဲ့ ဧည့်သည်ပဲကွယ်”

“ဪ မိန်းမရဲ့ ဧည့်သည်လား။ ခရီးဝေးက လာခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကံရာဇာက ချောင်စွာပင် ပြန်ပြီးတော့ ဖြေလိုက်လေ၏။ အီကူးက မြင်းပေါ်မှ မိန်းမ ပစ်ခတ်ခဲ့သော သားကောင်ကို ဖြေလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းကြီးကို အစာကျွေးရန် အနားယူစေရန် သူကပင် ခေါ်သွားခဲ့လေ၏။

“ကဲလာ သူငယ် အပြင်မှာ အေးတယ်၊ ဂူထဲကို ဝင်ကြစို့”

ထိုလူကြီး၏အမည်မှာ မာနားဟု သိရလေသည်။ ကျယ်ဝန်းသော ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ သင့်တင့်သော အနွေးခါတ်က ရရှိနေလေသည်။ ထမင်းစားပွဲသည် ဟင်းကောင်းများဖြင့် ဖြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ရှိလှသည်။ မိန်းမ၏ခင်လီမာသည် လွန်စွာမာင်းချက်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။ ကျက်တတ်

ဘားသော အသားများ၊ အသားစိုများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပြုတ်များဖြင့် စားရသည်မှာ အရသာရှိလှလေသည်။

ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်များသည် သစ်ရွက်များ၊ သစ်ခေါက်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ မိန်းမကလည်း မိခင်လီမာနှင့်အတူ ဘူးပြီးတော့ ချက်ပြုတ်ပေးလေသည်။

အီကူးနှင့်အီဘူးတို့ကလည်း ကံရာဇာကို တွေ့ကာစက နှစ်ဖမ်းမှုရှိကြသော်လည်း နောက်တော့ လိုလားစွာပင် ဧည့်ခံကြလေသည်။ ကံရာဇာနားနေသောအချိန်မှာ ကိုယ်ပေါ်မှ အောက်ကိုချထားသော ပြောင်းရှည်သေနတ်ကြီးနှင့် ပစ္စတိုသေနတ်ကို မမြင်ဘူးသောပစ္စည်းကဲ့သို့ အံ့အားတသင့်ပင် ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုကြလေသည်။ အီဘူးက ...

“ဒါ ဘာလို့ ခေါ်သလဲ”

“သေနတ်လို့ ခေါ်တယ်၊ သားကောင်တွေ၊ ရန်သူတွေကို ပစ်ရတယ်”

“ရန်သူတွေ ဟုတ်လား၊ လူတွေကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်လာပြုတဲ့သူတွေကို ခိုလိုတာပါ။ အကြောင်းမဲ့ကြီးတော့ ဖပစ်ခတ်ပျက်စီး”

“ဪ ဪ”

ထို့နောက် ...

အီကူးနှင့်အီဘူးတို့သည် ဝိုက်ပြည့်လှုံသွားခဲ့ကြပြီဖြစ်၍ ဘားသော အမဲကောင်များကို ဖျက်ရန် နေရာမှာ ထွက်သွားကြလေ၏။ မိန်းမနှင့်မိခင်လီမာလည်း လိုက်သွားခဲ့ကြလေသည်။ မိန်းမ၏အကြည့်သည် ကံရာဇာအပေါ်မှာ ဖွယ်ရစ်သော

မျက်ဝန်းအကြည့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဂူထဲမှာ ကံရာဇာနှင့်မာနားတို့ နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ကံရာဇာသည် မာနားကို မိမိတော့လိုက်ရင်း မတော်လင့်ဘဲ ဤနေရာကို ရောက်လာခဲ့ရသည့်အကြောင်း ပြောလိုက်လေ၏။ မာနားက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ရှိနေလေသည်။ ကံရာဇာသည် သူတို့ပြောကြသည့် ဘာသာစကား မနည်းလိုက်မိရန် ပြောရလေသည်။

“ဦးတို့က ဘာလူမျိုးပါလည်း ခင်ဗျာ”

“ငါတို့ဟာ ရှေးဘိုးဘွားတွေရဲ့ မှတ်တမ်းမှတ်တမ်းစကားအရဆိုရင် ခန္ဓလူမျိုးစုက ဆင်းသက်လာတယ်လို့ သိတယ်။ အင်မတန်ရှေးကျလွန်းလို့ ဒီနာမည်ကို တော်ရုံလူတွေ မသိနိုင်ကြတော့ဘူး။”

[လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ငါးရာကျော်ကျော်က ထိုင်းနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသော လန္ဒလူမျိုးများဟူ၍ ရှိကြသည်။ ယင်းတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်လက်ရာများ ဘုရားဝတ်ပြုရာ အုတ်ကျောင်း၊ နံရံများ၌ နံရံဆေးရေးပန်းများအဖြစ် တွေ့ရရှာကြရလေသည်။ လန္ဒယဉ်ကျေးမှုသည် လန်းပန်း၊ လန်းပန်း၊ ဇင်းမယ်၊ ဇင်းရိုင်း၊ ဖရဲ၊ နန်းနှင့်ဖလိုပြင်နယ်များ၌ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိကြသည်။

ဘုရားအို၊ ကျောင်းအိုများဖြစ်ကာ ပျက်စီးကုန်ကြသဖြင့်၊ တော်တော်များများကိုတော့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားကြသည်။ ယခု ခန္ဓလူမျိုးစုဟုလည်း လန္ဒမှရှေးအတိအကျတည်းက ခွဲထွက်သွားသော လူမျိုးပင်လော။]

မြတ်စာပေ

ကံရာဇာက မိမိ၏ ထင်မြင်ချက်နှင့်အတော်ကို ထုတ်ဖော်၍ မပြောပြပေ။ မာနားက သူ၏ စကားကို ဆက်သည်။

“မင်း ကျိန်စာဆိုတာကို ယုံသလား”

ကံရာဇာသည် မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။ မာနားသည် ကံရာဇာ၏ အဖြေကို မျှော်လင့်နေ၏။

“ကျိန်စာနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ အမျိုးမျိုး ပြောဆိုနေကြတာတွေကိုတော့ ကြားဖူးပါတယ်။ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေထဲမှာလည်း ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ကျိန်စာကြောင့် ထိခိုက်သွားတယ်။ နာသွားတယ်ဆိုတာတွေဟာ တစ်ကယ်လား၊ တိုက်ဆိုင်မှုအားဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ မရပါဘူးခင်ဗျာ”

“မင်းကကော ကျိန်စာအတိုက် မခံရသေးဘူး၊ ကျိန်စာနဲ့ မပတ်သတ်တဲ့သူဆိုတာ ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့လေ။ ငါတို့ကတော့ ကျိန်စာဆိုတာကို ယုံတယ်။ လက်ခံတယ်။ ဘာကြောင့် ယုံသလဲဆိုတော့ . . .”

မာနားသည် စကားကို ရှေ့ဆက်ပြီး ပြောသင့်၊ ပြောသင့် ချင့်ချိန်နေမိသည်။

“ပြောပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခရီးတစ်ထောက်တစ်ရင်း ဗဟုသုတ ရတာပေါ့ဗျာ”

“အေး မင်းစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်တော့ ငါပြောပြမယ်။ အစချီကာ လွန်စွာမှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုကို ပြောပြလေသည်။

မြတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

(၆)

နဂါးမောက်တောင်

အဝေးကနေကြည့်လျှင် တောင်ကြီးသည် လွန်စွာ ကြီးမားလှသော နဂါးကြီးတစ်ကောင် ရစ်ခွေနေသည်နှင့် တူလေသည်။

မြင့်မားသော တောင်ထိပ်ကြီးသည်ပင် အမော့လောင်နေသော နဂါးကြီး၏ ဦးခေါင်းသဏ္ဍာန် ရှိနေသည် ဆီးနှင်းများက တောင်ထိပ်မှာ ဝေ့နေကြလျက်ရှိနေလေ နဂါးကြီး၏ ပါးစပ်ထဲမှ ထွက်နေကြသော အခိုးအငွေ့များ ဟူနေလေသည်။ မီးခိုးမျှင်များသဏ္ဍာန် လေမှာ လွင့်ပါးလှ ရှိနေကြသည်။

ဒေသခံများက ယင်းတောင်ကြီးကို နဂါးမောက်တောင် ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ နဂါးကြီး၏ ပါးစပ်ထဲ

မြတ်စာပေ

ရှည်လျားသော အခိုးအငွေ့များက တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံးပင် ထွက်နေတတ်သည်။ နဂါးကြီး အိပ်ယာက နိုးထပြီး အသက်ဝင်နေသော အချိန်ဟူ၍ လက်ခံထားသော အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ . . .

လူတွေက နဂါးမောက်တောင်ကြီးကို စားကောင်း သောက်ဖံယ်တို့ဖြင့် ပူဇော်ပသကြသည်။ ယာဇ်နတ်ကို ပူဇော်ရာတွင် သတ္တဝါတို့၏ အသွေးအသားများဖြစ်သာ ပူဇော်ကြသည်။ တိရိစ္ဆာန်တို့၏ အသက်သွေးပေါင်းများစွာတို့သည် သွေးချောင်းစီးခဲ့ကြရလေသည်။

ထိုသို့ပူဇော်ပသပါမူ မိမိတို့၏ လယ်ယာမြေများ၊ စိုက်ခင်းများ တိုးတက်ကောင်းမွန်ခြင်း၊ မိုးလေဝသမှန်ကန်ခြင်းများဖြင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာများ ရရှိနိုင်ကြသည်ဟု ယူဆကြပေသည်။

နဂါးမောက်တောင်ကြီးက အထစ်အထစ်များနှင့် ရှိနေလေရာ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း ယင်းအထစ်များသည် သက်ရှိထင်ရှား နဂါးကြီးပာစ်ကောင်း၏ ကိုယ်ထည်နှင့်တူနေသည်ကားအမှန်ပင်။ နဂါးမောက်တောင်ကြီး၏ သူးခြားချက်တစ်ခုမှာ အမြီး၏အဆုံးပိုင်းကို ရှာမတွေ့ခြင်းပင်တည်း။ ယင်းအတိုင်းသည် ခွေရစ်နေသော ကိုယ်ထည်ထဲမှာပင် ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိသည်။ မြေကြီးထဲသို့လည်း ထိုးစိုက်ပြီးတော့ ဝင်နေသည်ဟု လူကြီးသူမများက ဆိုကြသည်။

နဂါးအမြီးအဆုံးပိုင်းအထိ ရောက်အောင် သွားနိုင်လျှင် နဂါးတိုင်းပြည့်အတိ ဒုတ်ဒုတ်တိရောက်သွားနိုင်သည်ဟုလည်း

မြတ်စာပေ

ရှေးအတီးအတေ ဘိုးဘွားဘီဘင်များက အတိတ်တဘောင် စကား ထားခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော် ...

ထိုဒေသမှ လူအများသည် တစ်ဦးဟစ်ယောက်က နဂါး ပြည်သို့ ရောက်သွားမည်ကို လွန်စွာမှပင် စိုးရိမ်လျက်ရှိကြ လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

“နဂါးပြည်ကိုသာ တစ်ယောက်ယောက်က ရောက်သွား ခဲ့ရင် အဲဒီလူဟာ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိပြီးသား ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအမှားဟာ ငါတို့ လူမျိုးစုတစ်ခုလုံးကို ထိခိုက် သွားနိုင်တယ်”

ဟု နတ်ဆရာကြီးများက ဟောကိန်းများ ဟုတ်ထား ကြလေသည်။ ယင်းဟောကိန်းကား ကာလတာရှည်ခဲ့လေပြီး ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ၊ နဂါးပြည်သို့ မည်သူမှ မရောက်နိုင်ဟု အစအဆုံးအထိ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားကြသည်။

သို့သော် ...

တစ်နေ့သောအခါတွင်ကား ...

မမျှော်လင့်သော အခြေအနေများက ဖြစ်လာခဲ့ကြလေ သည်။ ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက် များက အားလုံးအပေါ်မှာ ကျရောက်လာခဲ့လေတော့ရာ ...

++++

တစ်ရက်တွင် ...

ပီဖလန်ဆိုသည့် ရွာလေးတစ်ရွာမှ မိုးအမည်ရှိ လူငယ် လေးတစ်ယောက်သည် တောထဲသို့ တစ်ဦးတည်းပင် အမဲလိုက် ခန့် ဝင်သွားခဲ့သည်။ မိုးသည် အဖော်မပါဘဲ မကြာခဏပင် အမဲလိုက် ထွက်တတ်သည်။ ခွန်းအားဗလနှင့်လည်း ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ရာ သူပစ်ခတ်ရရှိသည့် ကျား၊ သမင်၊ ဝံငယ် အစရှိသည့် အမဲသားကောင်များကို ပခုံးထက်မှာထမ်းပြီး ရွာသို့တစ်ဦးတည်း ပင် သယ်ယူလာလေ့ရှိသည်။

ပစ်ခတ်ရရှိလာခဲ့သည့် အမဲသားကောင်များကို မိမိအိမ် အတွက် ချန်လှပ်ထားပြီး၊ ရွာသူရွာသားများကိုလည်း ဝေငှ၍ ပေးတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကို တစ်ရွာလုံးက ချစ်ခင် ကြလေသည်။ သည်ကနေမှာတော့ မိုးသည် တစ်မနက်လုံးလိုလို အမဲကောင်များကို ရှာမရဘဲ ရှိနေလေသည်။

“မိုး ငါ့ဆီကို လာခဲ”

ထိုစဉ် ...

အသံတစ်သံက မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေ သည်။ ဩဇာအပြည့်ရှိသောအသံ၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိသောအသံ ဖြစ်သည်။ မိုးသည် နေရာမှရပ်လိုက်ကာ နားစွင့်နေမိလိုက် သည်။

“ငါ့ပဲ စိတ်ထင်နေမိတာလား”

ဇေဇေဝါ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ...

“မိုး ငါ့ဆီကို လာခဲ”

အသံက ထပ်ပြီးတော့ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြန်လေသည်။

မိုးသည် အကြားအာရုံထက်သန်သော မိုဆိုးပီပီ၊ အသံမည်သည် နေရာက လာသည်ကို ခန့်မှန်းသိရှိသွားမိခဲ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် တောက်လျှောက်ပင် လိုက်သွားခဲ့လေသည်။

ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးများ၊ ခြုံဘုတ်ကြီးများကို ကျော်လွန်ပြီးတော့ လိုက်သွားသည်။ မကြာမီ စမ်းချောင်းတစ်ခု နားသို့ ရောက်သွားခဲ့လေတော့သည်။ မည်သည့်နေရာကို လိုက်ရမှန်းမသိ၍ ရပ်နေမိပြန်လေသည်။

“မိုး ဆက်ပြီးတော့ လျှောက်လာခဲ့ပါ”

အသံကိုကြားလိုက်ရပြန်သည်။ အသံရှင်လည်း မိုးကို မြင်နေရသလိုပင်၊ မိုးသည် သြဂိုဓာတ်အမိခံနေရသလိုပင် အသံလာရာဆီသို့ မှန်းဆပြီးတော့ ဆက်လက်၍ လျှောက်သွား ခဲ့သည်။

“ဒုတ်”

“အား”

အမှတ်မထင်ဆိုသလို တစ်စုံတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိ သွားခဲ့လေသည်။ သားမွှေးဖိနပ်ပါးပါးလေးကို စီးလာမိ၍ အနည်းငယ် နာကျင်သွားခဲ့လေသည်။ မိမိတိုက်မိသောအရာကို ငုံ့ကြည့် မိလိုက်ရာ ကြေးကွင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ အတော်ကြီးမားသော ကြေးကွင်းကြီးတစ်ခုပင်။

မူလက မြေကြီးထဲမှာ နစ်မြုပ်နေဟန်တူသော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မြေပေါ်သို့ ပေါ်လာဟန်တူလေသည်။

“ကြေးကွင်းကြီးတစ်ခုပါလား၊ ဘယ်လိုအကြောင်း ကြောင့် ဒီနေရာမှာ ရှိနေပါလိမ့်”

မြတ်စွာပေ

အဲ့အားသင့်သွားခဲ့ရပြီ။ ဒူးထောက်ကာ လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်နှင့် ကြေးကွင်းသည် လက်ထဲမှာ တဆတ် ဆတ်ဖြင့် တုန်ခါလာလေတော့သည်။

“ချင် . . . ချင် . . . ချင် . . . ချင်”

နားထဲမှာ သံကြိုးလှုတ်ခတ်သံ တချင်ချင်ကိုလည်း အဆက်မပြတ်ပင် ကြားလာခဲ့ရလေသည်။

“ဘယ်က ထွက်ပေါ်လာတဲ့ သံကြိုးသံတွေလဲ”

သေသေချာချာနားထောင်ကြည့်မိသောအခါ မြေကြီး အောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံများပင်တည်း။

“ဟောဒီ မြေပြင်အောက်ကပဲ၊ သေချာတယ်၊ အောက်

မှာ ဂလိုင်တွင်းကြီးများ ရှိနေသလား”
အထင်နှင့် တွေးတောမှု မဆုံးမိမှာပင် . . .

“ဟေ့ အဲဒီ ကြေးကွင်းကိုဆွဲလိုက်၊ မြန်မြန်ဆွဲလိုက်”

“ဟင်”

ထွက်ပေါ်လာသောအသံမှာ မြေအောက်ထဲကပင် တည်း။

“အောက်မှာ လူရှိနေတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ လူရှိနေတယ်၊ မြေကြီးအောက်မှာ နစ်မြုပ်နေတယ်”

ငိုးသည် လက်မှာ ကိုင်ထားသော လေးကို ပခုံးမှာ ထွယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြေးကွင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆောင့် ဆွဲလိုက်လေရာ . . .

“ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို မြေပြင်သည် သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသွား

မြတ်စွာပေ

www.burmeseclassic.com

ခဲ့လေတော့သည်။ တဟီးဟီးတဟဲဟဲအသံကြီးလည်း မြည်ဟည်း
လာကာ သစ်ပင်တွေလည်း ယိမ်းခါသွားခဲ့ကြလေ၏။

“ဖြောင်း”

“ဖြောင်း”

တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ပင်လုံးခြင်း၊ ပင်ကိုင်းခြင်း၊
တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ရိုက်ခတ်သွားခဲ့ကြလေ၏။ မိုးသည်ပင်
ယိမ်းထိုးကာ ရှေ့ကို ဟပ်ထိုးလဲကျသွားမတတ် ဖြစ်သွားခဲ့ရ
လေ၏။

ထိုစဉ် . . .

သံကြိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသောနေရာမှ မြေပြင်သည်
တဖြည်းဖြည်းနှင့် အက်ကွဲလာကာ မိုးက အခြေအနေကို အံ့အား
တသင့်ဖြင့် ကြည့်နေဆဲမှာပင် . . .

“အ . . . အား”

နောက်ဆုံးမှာတော့ အောက်ကို ရောက်သွားခဲ့လေ၏
ပျော့ပျော့အရာတစ်ခုဆီကို ကျသွားခဲ့သည် ဖြစ်ရကား ကျော
အနည်းငယ်အောင်သွားသည်ကလွဲ၍ ဝေဒနာမခံစားရပါ။
ထို့နောက် တေးကိုလိုမိပြီးတော့ ကျသွားခဲ့ပြန်လေသည်။

မိုးသည် မိမိ၏ အောက်မှာခံနေသောအရာကို သိထို
သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ခူးထောက်ကာ ကြည့်မိလိုက်သည်။
သတိကတော့မြဲသည်။

“ဟင်”

မိုး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရသည်။
ယူတွေ့လိုက်ရသည်ကား လူကြီးတစ်ယောက်ပင်။ ရှည်လွှာ

သော ဆံပင်များ၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးရည်ကြီးများက မညှပ်၊ မဖြတ်
ခဲ့သည်မှာ နှစ်ကာလအတန်ကြာခဲ့ပြီပို ဖော်ညွှန်းလျက်ရှိသည်။
ပါးမြိုင်းမွှေးများကအစ အားလုံးငွေရောင် လွှမ်းလျက်ရှိနေလေ
သည်။ ထိုလူကြီးသည် ပလက်အနေအထားဖြင့် ရှိနေလေသည်။
အောက်ပိုင်းတွင် နံငယ်ပိုင်း။ [ဆာဒူးများ၊ ဖထီးများ ဝတ်ဆင်
သကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များလည်း
မဖြစ်နိုင်ပါ။] တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မိုးသည် ထိုလူကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်ကို ကျသွားခဲ့ခြင်းပင်။
အပေါ်ကိုမော့ကြည့်လိုက်သောအခါ တွင်းပေါက်ကြီးတစ်ခုကို
တွေ့ရလေသည်။ မိမိသည် ထိုအပေါ်မှ ကျလာခဲ့ခြင်းပင်။ ဤမျှ
မြင့်မားသောနေရာမှ ကျလာခဲ့သော်လည်း မြေပြင်သက်သက်
ပေါ်သို့ ကျခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ လူတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပေါ်ကို ကျ
လာခဲ့ခြင်းပါလား။ ထိုလူကြီးသည် လူတစ်ယောက်လုံးပစ်ကျခံ
ခဲ့ရသည့်ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်စွမ်းရှိနေပါလား။ သို့မဟုတ်
တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ကျခဲ့သည့်ဒဏ်ကြောင့် ဒဏ်ပိကာ သေဆုံး
သွားခဲ့ပြီလား။

ထိုလူကြီး၏ လက်ထဲမှာရော ခြေထောက်တွေမှာရော
လက်ကောက်ဝတ်၊ ခြေကျင်းဝတ်တွေမှာ သံကြိုးတွေ ခတ်ထား
သည်။ သံကြိုးလေးချောင်းစလုံးကို ကျောက်သားပြင်တစ်ခုစီ
ပေါ်မှာ ငုတ်များဖြင့် ရိုက်ထားလေသည်။

ခါးမှာ သံမဏိခါးပတ်ပြားကြီးတစ်ခုကို ပတ်ထားသည်။
ခါးပတ်မှာ ရစ်ပတ်ထားသော သံကြိုးရည်ကြီးသည် မိုးကိုင်
အောင်ထားသည့် သံကြိုးကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းသံကြိုး၏အစ

သံကွင်းကို မြေပြင်မှာ ငုတ်ရိုက်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မိုး၏ လက်ထဲမှာ ယခုထက်ထိ ကိုင်ဆောင်ထားဆဲပင်။

မိုးသည် ထိုလူကြီးတစ်ကယ်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီလားဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အနားကို တိုးသွားကာ ကြည့်လေသည်။ မျက်နှံ့တွေကို ပိတ်ထားသော ထိုလူကြီးသည် မကြာမီမှာပင်လျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပွင့်လာခဲ့လေသည်။

“ဟာ တော်ပါသေးရဲ့၊ မသေဘူး၊ မသေဘူး”

မိုးလည်း ဝမ်းသာသွားခဲ့လေသည်။ ထိုလူကြီးက မိုးကို ပက်လက်အနေအထားမှ ကြည့်လိုက်လေ၏။

“မိုး မင်း ငါ့ဆီ ရောက်လာပြီလား”

အသံက ပျော့ပျော့မဟုတ်ဘဲ၊ တည်ငြိမ်စွာပင် ထွက် ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အဖိုးက ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော့် နာမည်ကို ဘယ်လိုများ သိနေပါသလဲခင်ဗျား”

“ဒါကတော့ မဆန်းပါဘူးလေ၊ မင်းဟာ ငါ့အပေါ်ကနေ အမြဲဟန်း ဖြတ်သဖြီးသွားနေကျပဲ၊ ငါကတော့ မင်းကို မြင်နေရ တယ်၊ မင်းကတော့ ငါ့ကို မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမြင်မိတာနဲ့ အမည်ကိုပါ လူနဲ့တွဲပြီးတော့ သိတယ်၊ မင်းဟာ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်ပြီး စိတ်ကောင်းရှိတယ်”

“သတ္တိလည်းကောင်းတယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းဆီက အကူအညီတောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

“အကူအညီဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က အဖိုးကို ဘယ်လိုအကူအညီမျိုး ပေးရမှာလည်း ခင်ဗျာ”

“ငါ နေနေရတဲ့ အခြေအနေကိုလည်း မင်းမြင်တဲ့ ဆောင်းပဲလေ၊ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ နေနေရတာ၊ အနှစ်သုံး ဆယ်တိတိရှိခဲ့ပြီ၊ ငါ အစာမစားရဘူး၊ မြေကြီးထဲက စိမ်းပြီးတော့ ကျလာခဲ့တဲ့ ရေစက်ရေပေါက်တွေကိုပဲ ငါသောက်ပြီး အသက်ရှင် တာခဲ့ရတယ်”

“အသက် သုံးဆယ်လုံးလုံး၊ အစာမစားဘဲ၊ ရေသောက် ပြီး အသက်ရှင်နေခဲ့တာဆိုပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

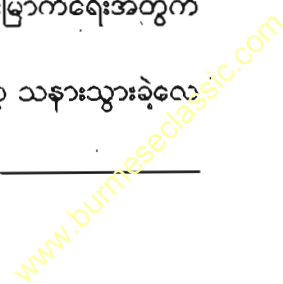
မိုး၏စိတ်ထဲက ထင်မြင်ချက်ကို လူကြီးက သိသွား၏။

“ငါဟာ ရေခါတ်နဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်လာတဲ့သူ ဖြစ် သယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သွေးတွေဟာ ပြောင်း သွားပြီး ရေတွေနဲ့ပြည့်နေတယ်၊ အစာမစားရပေမယ့်လည်း နေရိက္ခံရဲ့၊ ရေနဲ့ပဲ အသက်ဆက်လို့ရတယ်”

“သူတို့ဟာ ငါ့ကို သေစေချင်လို့ ဒီအတိုင်းပဲ လှောင် ထည့်ပြီး ထားပစ်ခဲ့ကြတာ၊ ဒါပေမယ့် ကံအားလျော်စွာပဲ မြေကြီးပေါ်က အမှတ်မထင်ကျလာခဲ့တဲ့ ရေစက်ကြောင့် ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ ရေခါတ်မပြတ်စေပဲ အသက်ရှင်ခွင့် ရလာခဲ့တယ်”

တစ်ချိန်က ငါ့ကိုယ်ပေါ်ကဖြတ်ပြီး စီးဆင်းသွားတဲ့ စမ်း ဆောင်းဟာ ခုတော့လမ်းကြောင်းပြောင်းလဲသွားပြီ၊ ငါ ရေမရ တော့ဘူး၊ မင်းကိုငါ အကူအညီတောင်းရတာဟာ အသက်ရှင် နိုင်မည်နိုင်ဖို့လည်းပါတယ်၊ ငါ့ရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် လည်းပါတယ်”

မိုးသည် ထိုလူကြီးကို ကြည့်ပြီးတော့ သနားသွားခဲ့လေ သည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒီသံကြားတွေကို ဖြတ်ပေးရမလား လူကြီးက ခေါင်းကို ခါရစ်လိုက်သည်။

“ဒါ မင်းထင်သလို ရိုးရိုးသံကြားတွေ မဟုတ်ဘူးကွာ အစီအရင်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ သံကြားတွေ၊ မင်းမှာ လက်နက်ကရိယာတွေပါလည်းပဲ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအနှောင်အဖွဲ့တွေကို ဖြတ်တောက်နိုင်တဲ့ လက်နက်ဟာ သူတို့ဆီမှာ ရှိတယ်”

“သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်းပြီးတော့ တောလဲ ခင်ဗျာ”

“နဂါးမောက်တောင်ကြီးရဲ့အောက်မှာရှိတယ်၊ ရွှေ့ဆီတစ်လက်ပဲ၊ မင်း အဲဒါကို ရအောင်ယူပြီးရင် ငါ့ဆီကို ပြန်လာ ဒီအနှောင်အဖွဲ့တွေကို ခုတ်ပိုင်းပစ်နိုင်ပြီပေါ့ကွာ”

“နဂါးမောင်တောင်ကြီးရဲ့ အောက်ဆိုတော့၊ ဟာ အနေရာကို ဘယ်လိုသွားလို့ရမှာလဲ၊ လမ်းစလည်းမရှိ၊ ဘယ်သူလည်း မရောက်ဘူးတာ၊ ကျွန်တော်ကကော ဘယ်လိုသိမှာလဲ”

“အဲဒီအတွက် မင်း မပူပါနဲ့၊ လမ်းကို ငါသိပါတယ်၊ နဂါးမောက်တောင်ကြီးရဲ့ အမြီးအဆုံးပိုင်းကို ငါတစ်ယောက်လွဲလို့ ဘယ်သူကမှ မသိဘူး၊ ငါ မင်းကို လမ်းပြပေးလို့ပါ့မယ်”

“ကျွန်တော် ကူညီနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းပေါ့ဗျာ”

“မင်းမှာ အစွမ်းအစရှိပြီးသားပါ၊ အရေးကြီးတာမင်းဟာ နဂါးမောက်တောင်ကြီးပေါ်ကို ဘယ်သူမှ မသိအောင်

ကံ့သွားနိုင်ဖို့ပဲ၊ မင်းငါ့ကို ကူညီနိုင်၊ မကူညီနိုင်၊ ဒါပဲပြောပါ”

“ဟာ ကျွန်တော် အဖိုးရဲ့ဒုက္ခကို ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေဘူး ကူညီပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ကဲ ငါ့ပါးစပ်ထဲက မှုတ်ထုတ်တတ်တဲ့ပစ္စည်းကို မင်း ဖမ်းယူလိုက်ပေတော့”

လူကြီး၏ ဗိုက်သားပြင်သည် လှိုင်းထလာသည်။

“အဲဒီလိုနဲ့ တက်လာသည်။ ဗိုက်ထဲမှ မြိုချထားသော

အလှူပစ္စည်းကို အူလမ်းကြောင်းမှတစ်ဆင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့်

ထုတ်ယူနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ထဲကို ရောက်

အလှူပစ္စည်းလေးသည်။

“ဖူး”

ပါးစပ်ထဲမှ ဖူးကနဲဆို မှုတ်ထုတ်လိုက်သောအခါ အလှူပစ္စည်း

လေးထဲသို့ မြောက်တက်သွားသည်။ မိုးက အရှိန်လွှင့်ထွက်လာသော

ထိုပစ္စည်းလေးကို လျှင်မြန်စွာပင် ဖမ်းမိနိုင်လေသည်။ လက်ဆုပ်ကို ဖြန့်လိုက်သောအခါ လက်မဝါဝါအလုံးလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ လက်ဝါး

ပေါ်မှာ လျှောက်ပြီးပြေးနေ၍ ဖမ်းထားလိုက်ရသည်။ “မင်း အဲဒါကို မြိုချလိုက်”

ထိုလုံးလုံးအရာလေးကို မြို့ချချင်စိတ် ပေါက်လာခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။ လုံးလုံးအရာလေးသည် ပါးစပ်ထဲမှာ လျှောက်ချနေပြီးမှ အစာပြွန်လမ်းကြောင်းထဲသို့ လျှောက်နေဆဲ ဆင်တစ်ကောင် ခဲ့လေသည်။ တခဏတွင်းမှာပင် မိမိတစ်ကိုယ်လုံးလည်း မှိုလေလို ပေါ့ပါးသွားသည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်။ ခွန်းအားတွေလည်း ပိုပြီးတော့ ပြည့်ဝလာသလိုပင်။

“ဒါ ငါစီရင်ထားတဲ့ စက္ခုဗလသိဒ္ဓိ ဓါတ်ရှင်လုံး အမှောင်ကိုလည်း ဖောက်ထွင်းပြီးတော့ မြင်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တရားတဲ့ကိစ္စတွေများသာ အသုံးပြုလို့ရတယ်၊ မတရားမှုတွေ အားပေးပြီးသုံးရင်တော့ မျက်လုံးက ဖောက်ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဗျာ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် သွားရမယ့်ကိစ္စက”

“မင်း အဲဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ငါက မတရားခံရတာပါ၊ မင်းကိုတော့ နောက်တော့မှာ အကျယ်ရှင်းပြတော့မယ်၊ ငါ မင်းကိုတစ်ခုတော့ မှာလိုက်မယ်၊ ရွှေပုဆိန်ကို တစ်ခုတည်းနဲ့အပြီး ယူရမယ်၊ မယူနိုင်ခဲ့ရင်တော့ ငါလည်းသေမယ်၊ မင်းလည်း ငါ့ဆီကို ပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့်အသက်နဲ့လဲပြီးတော့ မရရအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“မင်း အောင်မြင်မှာပါ၊ ငါ့နာမည်ကိုလည်း သေချာချာမှတ်ထား၊ သူတော်ဂန္ဓတဲ့”

သူတော်ဂန္ဓ သူတော်ဂန္ဓ မိုးသည် သူတော်ဂန္ဓ၏ အမည်ကို ထပ်တလဲလဲ

သူတော်ဂန္ဓလေ၏။ ယခုမှပင် သတိထားမိသည်။ သူတော်ဂန္ဓ၏ နာမည်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလာသည့်တိုင် အနံ့အသက်ဆိုးများကမရှိ၊ ပန်းတစ်မျိုးအနံ့ သင်းပျံ့စွာ ထွက်နေသောကြောင့် ဖြစ်တည်း။

သူတော်ဂန္ဓသည် မိုးကို ခရီးလမ်းကြောင်း ပြောပြလေသည်။ မိုးကလည်း မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူမို့ ခဏအတွင်းမှာပင် မင်းထံမှာ စွဲမြဲစွာဖြင့် မှတ်မိသွားခဲ့လေသည်။

“ကဲ မင်း ဒီနေ့တော့ ရွာကိုပြန်၊ မနက်ဖြန်မနက် အစောကျမှပဲ ခရီးစထွက်ပေတော့”

“ကျွန်တော် အပေါ်ကို ဘယ်လိုပြန်ပြီးတော့ တက်လို့ မြင်မလဲ ခင်ဗျာ”

“ယောဂျားပဲကွာ၊ မင်း ကျလာခဲ့တဲ့အပေါက်ဆီကို အာနေလှမ်းပြီး ခုန်ကြည့်လိုက်ပါလား”

“ဖြစ်ပါ့မလား အဖိုး”

“မင်းကလည်း စစ်မရောက်ခင်ကတည်းက မြားကုန် ချင်နေပြီ”

မိုး၏ စိတ်ထဲမှာလည်း မရိုးမရွှေဖြစ်လာကာ အလိုလိုပင် ချင်လာခဲ့လေရာ၊ တစ်ခုချက်တည်း ခုန်လိုက်သည်နှင့် မြားကန်ကန်တက်သွားခဲ့ရာ မြေပြင်ထက်မှ ပတ်ကြားအက် အပေါက်ကြီးကိုပင် ကျော်ပြီးတော့ ထွက်သွားခဲ့လေ၏။ မိုးလည်း အားသင့်သွားမိသည်။ ထို့နောက် ထိုနေရာမှ လျှင်မြန်စွာပင် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

www.burmeseclassic.com

(၇)

နဂါးတစ်ကောင်၏အမြီးရှားကျော့ဖြူ

မိုးသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောမှာပင်။ အိမ်ထွက်လာခဲ့သည်။ စောလိုက်သမှ အမှောင်အား ကောင်းနေအချိန်ပင်တည်း။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လေးမြှားလက်နက်များနှင့် ရိုက္ခခြောက်များက ပါလာခဲ့ကြသည်။ ပနေက သူတော်ကန္တအိမ်အပြန်မှာ လမ်းတွင် တောင်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်စရာရှိခဲ့သည်။

အိမ်အတွက် ချန်ထားပြီး၊ အသားများကို တစ်အိမ်နည်းစီ ပေးဝေခဲ့လေသည်။ ယနေ့နံနက်မှာလည်း ဒဏ်ကြောင့် လွတ်ထွက်သွားသော သားကောင်နှောက်ကို လိုက်ဖက်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်၊ ပြဿနာ

မြိတ်စာပေ

ဆိုပါ။ ဤမျှစောစော သွားရသလားဟုလည်း မမေးကြပါ။ နဂါးမောက်တောင်ကြီး၏ တောင်ခြေကို မိုးမလင်းမီ ရောက်သွားရန်က အရေးကြီးသည်။ မိမိကို မည်သူမှ မမြင်နိုင်ရန်က ပိုပြီးတော့ပင် အရေးကြီးလေသည်။

ထို့ကြောင့် ...

မိုးသည် လူသွားလူလာနည်းသော တောလမ်းကိုမှ ရွေးပြီး လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ရန်မူမည့် သားရိုင်းသတ္တဝါများကို ထည်း မျက်စိလျင်လျင်ထားပြီးတော့ ကြည့်ကာ သွားရသည်။

ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ...

မိုးသည် မြေပြင်ပေါ်မှာလျှောက်ပြီးတော့ သွားနေရသည့် ဆိုင် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ခြေလှမ်းတွေက ပိုပြီးတော့ ပေါ့ပါးသွက်ထက်လာသည်။ လေဟုန်စီးရသကဲ့သို့ပင်။ တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ လျှင်မြန်စွာပင် ရောက်သွားသည်ဟု သိနေသည်။

“ငါ့စိတ်ကပဲ ဆောင်နေလို့လား မသိဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲ ချည်ရွယ်လိုက်တာနဲ့ ခဏကလေးပဲ ရောက်ရောက်သွားတယ်”

မကြာမီ ...

လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့် မြင့်မားသော တောင်ပိုကြီးတစ်ခုက ရှေ့မှာဆီးပြီးတော့ ခံနေသည်။ တောင်ပိုကြီးသည် လမ်းကို ဆိတ်ဆီးထားသည် ဖြစ်ရကား ... ဘေးမှ ကွေ့ဝိုက်ပြီးတော့ သွားရန် ကြားလမ်းမရှိပေ။

“ဟာ ရှေ့မှာ အတားအဆီးတစ်ခုက ဆီးပြီးတော့ ခံနေပါလား။ ဒါကြီးကို ကျော်လွှားပြီးတော့ သွားရရင် အချိန်ကုန်သိပ်မယ်”

မြိတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် ...

မိုးသည် အဆင်ပြေမည့်လမ်းကို ရှာဖွေရန် ထိုနေရာထွက်လာခဲ့လေသည်။ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လာသောအခါ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာလည်း လှိုမ့်လှိုမ့်ပြီးတော့ တက်လာခဲ့သည်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝမ်းပြင်အရည်ပြားသည် လှိုင်းထနေသလို အလိမ့်လိုက်၊ အလိမ့်လိုက် ဖြစ်ပြီး လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း လူပူလာတကဲ့သို့ သွေးကြွလာသည်။

“ငါ ဒီတောင်ပို့ကြီးကို ရအောင်ကျော်မယ်”

ထို့ကြောင့် ...

နေရာမှ ချက်ချင်းပင် ပြန်လှည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ မိမိ၏စိတ်ကို မထိမ်းနိုင်တော့ဘဲ တောင်ကုန်းကြီးနှင့်တူသော တောင်ပို့ကြီးဆီကို ပြေးဝင်သွားခဲ့သည်။ အနားသို့ ရောက်သောအခါ စိတ်ကအလိုလို တက်ကြွလာသည်နှင့် တောင်ပို့ကြီးကို လွှားကန်ဆီ ခုန်ကျော်လိုက်လေတော့သည်။

မိုးသည် တစ်ဖက်သို့ ပေါ့ပါးညင်သာစွာပင် ကျရောက်သွားခဲ့လေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ထိုသို့ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ အခြေအနေကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သွားလေ၏။

“အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စဉ်းစားနေဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး ထို့နောက် ... ရှေ့ခရီးကို ဆက်ပြီးတော့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ဝေါင်း”

ကျားကြီးတစ်ကောင်၏ ဟိန်းဟောက်မာန်ဖီသံကို မျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရလေသည်။ မိုးက နားပါးသည် မည်သည့်အရပ်က ထွက်ပေါ်လာသော အသံဆိုသည်ကို ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ ကိုက်နှစ်ဆယ်အကွာလောက်ရှိ ခြုံကြီးတစ်ခု၏ နောက်ကွယ်မှာ ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျားကြီးသည် မိုးကို ခုန်အုပ်တော့မည် အနေအထားမျိုး ရှိနေသည်။

မိုးက လေးညှို့မှာ မြှားတစ်ချောင်းကို တင်လိုက်လေ၏။ ကျားကြီးကို သေချာစွာ ချိန်ရွယ်ပြီး မိမိရရှိသည်နှင့် မြှားတံကို လက်မှ လွှတ်လိုက်တော့မည်ပြုသောအခါ ကျားကြီးမှာ ခြုံထဲမှ နေ၍ လျှင်မြန်စွာပင် ခုန်အုပ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဟာ”

“ဝမ်း”

မမျှော်လင့်သော အခြေအနေကြောင့် မိုးမှာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ မြားတံသည်လည်း ညှို့မှ ထွက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ...

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ လွဲချော်မှုမရှိခဲ့သော မြားတံသည် သည်တစ်ကြိမ်မှာဟော့ လွဲချော်သွားခဲ့ရလေပြီ။ မိုးသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျလာခဲ့သော ကျားကြီးကို ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။ ကျားကြီးက မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားခဲ့လေ၏။ မိုးသည် မိမိပိုပြီး လျှင်မြန်စွာဖြင့် ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်သည်ကို အံ့အားသင့်နေမိ

သည်။

ကျားကြီးသည် ရန်သူကို မမိလိုက်သည့်အတွက် ဒေါသကြီးစွာ ထွက်သွားခဲ့ရလေ၏။

“ဝေါင်း”

ထို့ကြောင့် ဒေါသတကြီးဖြင့် တစ်ချက်ဟိန်းဟောက် လိုက်ကာ မြေပြင်မှာ ဝပ်ကျသွားသော အနေအထားမှ နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်ရန် အားယူလိုက်ပြန်သည်။

မိုးသည် ကျားကြီး၏ အခြေအနေကို ကောင်းစွာပင် သဘောပေါက်သွားခဲ့လေ၏။ ချက်ခြင်းပင် မိမိကဦးအောင် တိုက်ခိုက်ရန် မြားတံကို ကျည့်တောက်ထဲမှ ထုတ်ယူရန် လက်ကလှမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် မြားကျည့်တောက်ကား မရှိတော့။ ကျကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ နောက်တစ်ကြိမ် ရန်ပြုလာမည့်ကျားကြီးကို မည်သို့ခုခံရန် စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် ကျားကြီးကား နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကို မြေပြင်မှာ ဆောင့်ကာခုန်ထွက်လာခဲ့လေပြီတည်း။

မိုး၏ မျက်လုံးများသည် ပြာဝေသွားခဲ့ရသည်။ မိမိဘာလုပ်လို့ လုပ်မိလိုက်မှန်းပင် မသိလိုက်ပေ။ သူ၏ ညှာလက်သီးတစ်လုံးသည် ကျားကြီး၏ လည်တိုင်ဆီသို့ ပစ်သွင်းလိုက်လေ၏။

“ရွတ်”

လက်သီးနှင့်လည်တိုင် ထိခိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဝေါင်း”

ကျားကြီးက နာကျင်စွာ ကြောက်စရာအသံကြီးဖြင့် ဟိန်းဟောက်ကာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီးမှ မြေပြင်ထက်ကို ကျသွားခဲ့ရလေသည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများထွက်ကျလာကာ

မြတ်စာပေ

လူးလိုမ့်နေလေတော့သည်။ လည်တိုင် သွင်သွင်ကျိုးသွားသော ကျားကြီးသည် တခဏအကြာမှာ သေဆုံးသွားခဲ့လေတော့၏။

မိုးသည် အဖြစ်အပျက်ကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ ကျားကြီးတစ်ကောင်လုံးကို လက်သီးတစ်လုံးဖြင့် နိုင်အောင် သတ်နိုင်ခဲ့သော စွမ်းအားမျိုးကို မည်သို့ ရရှိခဲ့လေသနည်း။ စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေကမပေါ်။

ယင်းနေရာမှာ အတန်ကြာရပ်နေပြီးမှ မိမိကံစွကို ပြန်လည်၍ သတိရလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် နေရာမှ ချက်ခြင်းပင် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

နောက်ထပ်အနှောင့်အယှက်များကို ထပ်ပြီးမတွေ့ရတော့။ ဝေလီဝေလင်းအချိန်မှာပင် နဂါးမောက်တောင်ကြီး၏ တောင်ခြေကို ရောက်လာခဲ့လေသည်။ တောင်ကြီးကား မြင့်မားလှသည်။ တကယ်တက်မည်ဟု စိတ်ကူးဖြင့် ရောက်လာခဲ့သော်လည်း မြင့်မားလှသည်ကြောင့် စိတ်မောသွားခဲ့ရလေသည်။

“မိုး မင်း နောက်ကြောင်းပြန်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာလား၊ မင်းအတွက် အချိန်မရတော့ဘူးနော်”

သူတော်ကန္တ၏အသံက နားထဲသို့ အလိုလိုပင် ဝင်လာခဲ့လေသည်။

“ငါ သူ့ကိုကယ်ဖို့ ကတိပေးထားပြီးပြီ၊ ကတိတစ်လုံးကို မဖျက်ဘူး၊ ငါ နောက်မဆုတ်ဘူး”

မိုးသည် မိမိ၏ ခိုက်ကို ပြန်ပြီးတော့ စမ်းလိုက်မိသည်။ မရည်ရွယ်ဘဲနှင့်စမ်းမိလိုက်ခြင်းပင်။ အရည်ပြားအောက်မှာ အလုံးလေးတစ်လုံး၊ သူတော်ကန္တက သူ့ပါးစပ်ထဲကို ပစ်ထည့်

မြတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

လိုက်၍ မြို့ချမိလိုက်သော အလုံးလေးလို့ သူပြန်ပြီးတော့ သတိရ သွားခဲ့လေ၏။ ယင်းပစ္စည်းလေးကြောင့် စွမ်းအားတွေက အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်ပဲလား။

ချက်ခြင်းမှာပင် အတွေးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ နဂါးမောက်တောင်ကြီးပေါ်သို့ တက်နိုင်မည့် အဆင်အပြေဆုံး လမ်းကို ရှာသည်။ တောင်ကြီးက မတ်စောက်နေသည်။ နဂါးကြီး တစ်ကောင် ရစ်ခွေထားသလိုပင်။ အရစ်အရစ်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေ လျက် အခွေပုံကြီးကို ဆင့်ထားသလို အထပ်ထပ်ဖြစ်နေသည်။

တောင်ကြီးကား ရောမနဂါးကြီးတစ်ကောင်က ကိုယ် ထည်ရှည်မျောမျောကြီးမို့ အဆင့်ဆင့်ခွေထားသည်နှင့် မခြားပင် ရှိနေလေသတည်း။

မိုးကာ တက်ကြွသောစိတ်ဖြင့် အဆင်အပြေဆုံးနေရာ ကရွေးပြီး တောင်ကြီးပေါ်သို့ စတင်၍ တက်လာခဲ့လေသည်။ တော်တော်လေးကို ကုပ်ကပ်ပြီးတော့ တက်လာခဲ့ရသည်။ သို့ သော် စိတ်က စောင်နေ၍ပဲလားမသိ။ တခဏအတွင်းမှာပင် တောင်ကြီး၏ အလယ်လောက်အထိ တက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

မတ်စောက်မှုကပိုသော တောင်မြင့်ကြီးဖြစ်သော်လည်း အခက်အခဲအနည်းငယ်ရှိသည်မှအပ ပေါ့ပါးသောစိတ်နှင့်ခန္ဓာ ကိုယ်က တာင်အလယ်အထိရောက်ရန် အထောက်အပံ့ပေးခဲ့ လေသည်။ နဂါးမောက်တောင်ကြီးသည် နဂါးရစ်အခွေပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိရာ၊ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီးတော့ ကြီးစား လိုက်သည်နှင့် တောင်ထိပ်နှင့်အနည်းငယ်သာ ကွာဝေးသော နေရာသို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

မြတ်စာပေ

မိုးရောက်သွားသောနေရာသည် နဂါးကိုယ်ထည်ကြီး ရစ်ပတ်ထားသော နေရာကဲ့သို့ ပြည့်ဖောင်းဖောင်းကြီး ဖြစ်နေ သည်။ အနည်းငယ်ကျယ်ပြန့်သည်။ လူနှစ်ယောက်ယှဉ်ပြီး ကောင်းကောင်းလျှောက်သွားနိုင်သည်။ ယင်းနေရာသည် သစ်ပင်အချို့ပေါက်နေကြသည်။ တောင်နံရံမှာ တွယ်ကပ်ပြီး ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်သည် ကြီးမားလှသည်။ ပင်မ ကိုယ်ထည်ကြီးသည် တောင်အောက်ကို ကိုင်းပြီးတော့ ကျနေ သည်။

“ဒါလောက်ကြီးမားတဲ့ အပင်ကြီးက တောင်နံရံ၊ တောင်စောင်းလိုနေရာမျိုးမှာ ပေါက်နေတယ်၊ အောက်ကိုလည်း ကျမသွားဘူး။ အသည်းယားစရာပါလား။”

မိုးသည် သစ်ပင်ကြီးဆီကို လျှောက်သွားသည်။ အနား ကို ရောက်သွားသောအခါ သစ်ပင်ကြီးသည် လေမတိုက်ပဲနှင့် အလိုလတိုပင် လှုပ်ယမ်းလာခဲ့သည်။ ယိမ်းထိုးလာလေသည်။

“ဟင် ဒီသစ်ပင်ကြီးက ဘယ်လိုကြောင့် လှုပ်ယမ်းလာ ခဲ့တာလဲ၊ သစ်ပင်ပေါ်မှာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်များ ရှိနေ လို့များလား။”

တောင်ကမ်းပါးယံနားကိုရောက်သော် သစ်ပင်ကြီးပေါ် ကို မော့ကြည့်မိလိုက်လေသည်။ မည်သည့်သတ္တဝါကိုမှ မတွေ့ရ ပေ။ ကြီးမားသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်က သစ်ပင်ပေါ်ကို ရောက်နေမှသာလျှင် အပင်ကြီးကို လှုပ်ခါယမ်းနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ...

မြတ်စာပေ

“အင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

ညည်းညူသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မည်သည့်နေရာက ထွက်ပေါ်လာမှန်းမသိပေ။

“အင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသော ညည်းညူသံကို သေသေချာချာနားစွင့်မိလိုက်ရာ ဤအပင်ကြီးဆီကပင် ဖြစ်နေသည်ကို သလိုက်ရလေသည်။

“ငါ အပင်ကြီးရဲ့အနားကို ပိုပြီးတော့ နီးကပ်လာလေလေ ညည်းညူသံက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာလေလေပဲ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ”

မိုးသည် သူ့ဗိုက်သားပြင်အောက်က အလုံးလေးကို လက်ဖြင့်မသိမသာ စမ်းမိလိုက်လေသည်။ ယင်းအလုံးလေးသည် တစ်ဆတ်ဆတ်ခန့်နေလျက်ရှိသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ငါ့ဗိုက်ထဲကို ရောက်နေတဲ့ ဒီပစ္စည်းလေးကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

မိုးသည် ဤလုံးလုံးအရာလေး၏ စွမ်းအင်ကို သဘောပေါက်စပြုလာခဲ့လေပြီ။ အပင်ကြီးကို သေချာမော့ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် လွန်စွာမှကြီးမားလှသော နဂါးကြီးတစ်ကောင်၏ အမြီးပိုင်းနှင့်တူနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဒါ သစ်ပင်ကြီးမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ နဂါးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ အမြီးပိုင်းနဲ့ တော်တော်ကို တူတာပဲ”

စဉ်းစားရင်း တစ်ချိန်က လူကြီးသူများပြောဖူးခဲ့ကြသည့် နဂါးမောက်တောင်ကြီး၏အကြောင်းကို ပြန်လည်သတိရလာမိ

လေသည်။

“ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ နဂါးကြီးရဲ့အမြီးပိုင်း ဒါများဖြစ်နေလား”

တကယ်တော့ နဂါးကြီး၏ အမြီးပိုင်းသည် ဝှက်ထားခြင်းလည်းမဟုတ်ပေ။ သစ်ပင်ကြီးသဏ္ဍာန်ဖြစ်ကာ မြေပြင်ထက် သို့ ထိုးထွက်နေခြင်းပင်တည်း။ သူတော်ကန္ဓကလည်း လျှို့ဝှက်စွာဝင် မှာလိုက်သေးသည်။

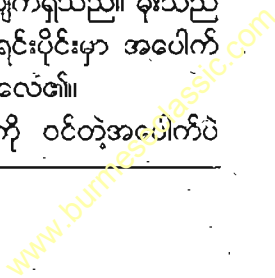
“အပင်ကြီးကြီးတစ်ပင်က တောင်စောင်းမှာ ထူးထူးခြားခြားပေါက်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီအပင်ကြီးဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတာ သေသေချာချာကြည့်၊ အဲဒီနေရာကနေ မင်းဆင်းသွားရမှာပဲ”

“ဟာ ဒါ နဂါးကြီးရဲ့ အမြီးအဆုံးပိုင်းပဲ။ သူတော်ကန္ဓက အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောလိုက်ဘူး။ ဒါလောက်သေရေး ချင်ရေးကိုစွဲကြီးမှာတောင်”

သူတော်ကန္ဓကို အပြစ်တင်မိလိုက်လေသည်။ တစ်ကယ်တော့ အပင်ကြီးသည် စက္ခုမလသိဒ္ဓါဝါတ်ရှင်လုံးကြောင့် မခံနိုင်ဖြစ်ကာ တုန်လှုပ်နေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ မည်သူကမှ ဤသစ်ပင်ကြီးကို နဂါးကြီး၏ အမြီးပိုင်းဟု သိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ကမ်းပါးယံမှာ ပေါက်နေသော အပင်ကြီးသည် အမြစ်ပိုင်းက မြေကြီးထဲကို ထိုးပြီးတော့ ဝင်နေလျက်ရှိသည်။ မိုးသည် အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ အမြစ်၏ အရင်းပိုင်းမှာ အပေါက်ကြီးတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဒါ တောင်ကြီးရဲ့ အတွင်းပိုင်းကို ဝင်တဲ့အပေါက်ပဲ”

ဖြစ်ရမယ်”

ထင်ကြေးပေးလိုက်သော်လည်း မှန်ကန်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ကမ်းပါးယံထိပ်မှနေ၍ တွယ်ကပ်ကာ သစ်ပင်ရင်းဆီသို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

“ဝေါ . . . ဝေါ”

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်လုံး သိမ့်သိမ့်ခါသွားရလေသည်။ ထိုအခါ နဂါးကြီးတစ်ကောင်၏ အမြီးပိုင်းကြီး ဝေ့ယမ်းခါလိုက်သလိုပင် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ မိုးသည်လည်း အပင်အရင်းပိုင်း၏ တွင်းပေါက်ကြီးထဲကို ကျသွားခဲ့ရလေသည်။

(၈)

နဂါးတိုင်းမြည်လော

မိုးသည် အပင်ကြီး၏ အောက်ဆုံးရှိ အပေါက်ထဲသို့ ကျကျကျကျ ကျသွားခဲ့လေသည်။ တကယ်တော့ အပင်ကြီးသည် အလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း ကိုယ်ထည်ပေါ်ရှိ အရစ်၊ အခေါက်များမှာ အကြေးကွက်များ ထနေသည်။ ထို့ကြောင့် မြွေဟစ်ကောင်(သို့မဟုတ်) နဂါးတစ်ကောင်၏ ကြေးကွက်များနှင့် တူနေလေသည်။

အပေါက်ကြီး၏ အတွင်းပိုင်းမှာ လှိုင်ခေါင်းရှည်ကြီးနှင့် တူနေသည်။ ချောမွတ်နေသည့်ဖြစ်ရကား ကိုယ်လုံးသည် တိုက်ပြီး ပါသွားခဲ့လေသည်။ အတွင်းမှာ မှောင်မိုက်နေသည့် ချက်ခြင်းလိုလိုပင် အရာအားလုံးကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိလာခဲ့သည်။

“ငါ့ပျက်လုံးတွေဟာ ဘာကြောင့် အမှောင်ထဲကို ပေးပြီးတော့ မြင်နိုင်စွမ်းရှိသွားရတာလဲ”

မိုး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် ပျက်ခြင်းမှာပင် သူတော်ဂန္ဓာ၏စကားကို ပြန်ပြီးတော့ ကြားမိခဲ့ရလေသည်။

“ဒါ ငါစီရင်ထားတဲ့ စက္ခုဗလသိဒ္ဓိ ဓါတ်ရှင်လုံး အမှောင်ကိုလည်း ဖောက်ထွင်းပြီးတော့ မြင်နိုင်တယ်”

“ဪ ဒါကြောင့်ကိုး”

မိုး သဘောပေါက်သွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဤစက္ခုဗလသိဒ္ဓိ ဓါတ်ရှင်လုံးကြောင့် ဤသို့ အမှောင်ထဲမှာ မြင်နိုင်စွမ်း ရသည်လော။ အခြားအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်လောဟု သူ့အတွေးမျိုးဖြင့် မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ပါ။

မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ် အရည်ပြားပေါ်ရှိ ဓါတ်ပစ္စည်းများ သစ်ခေါင်းကြီးထဲရှိ ဓါတ်ပစ္စည်းများ ပေါင်းစပ်ပြီး အသက်သတ္တိရှုပစ္စည်းမင်အများ ဖြစ်ပေါ်လာ၍လော၊ သူတော်ဂန္ဓာ ဤသိဒ္ဓိပေါက်ဓါတ်ရှင်လုံး၏ အစွမ်းသတ္တိကို ဖော်ပြပြီး အားအပြင့် စိတ်ဓါတ်တက်ကြွအောင် မြှင့်တင်ပေးခဲ့ခြင်းပေလော။

မိုးသည် အောက်ကို လျော့ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလျက်ရှိရာက အရှိန်မြန်လာသည်။ အပင်ကြီး၏ အမြစ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဟုထင်သည်။ တကယ်တော့ သူသည် မောက်တောင်ကြီး၏ အတွင်းပိုင်း အောက်ခြေဆီသို့ သွားခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ပထမတော့ ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ လှိုင်ခဲနံရံများကို လက်ဖြင့်ထိတွေ့၍ ရနိုင်သေးသည်။ နံရံများသည်

ပြိတ်စာပေ

အမွတ်နေကြသည်။

နောက်တော့ ပြွန်လုံးသဖွယ် လိုဏ်ခေါင်းကြီးသည် ဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျယ်ပြန့်လာသည်။ မိမိ၏ တင်ပါး၊ ကျောပြွန်ထိတွေ့နေသော နေရာမှတစ်ပါး ရှေ့၊ ဘေးဘက်ယာတို့မှာ မှတ်ဖြင့် စမ်းသလောက် မထိတွေ့နိုင်တော့ပါ။ ဝေးသွားခဲ့ပြီးတော့ ပြန်တည်။

“ငါ့ကို နဂါးကြီးတစ်ကောင်က မြို့နေတဲ့အတိုင်း ဝေးပင်

တစ်ကယ်တော့မိုးသည် နဂါးကြီးတစ်ကောင်၏ ဝမ်းကွဲ မောက်တောင်ကြီး၏ အလယ်အူကြောင်းအတိုင်းကျဆင်း ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ နိမ့်လျော့အနေအထားဖြင့် လျော့တိုက်ပြီးတော့ သစ်ခေါင်းနေသောကြောင့် သက်သာရာရနေလေသည်။

မကြာမီ ...

မိုး၏ တစ်ကိုယ်လုံး ခြေလွတ်လက်လွတ် ဖြစ်လာပြီ။ သူသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် မည်သည့်အရာနှင့်မျှ မငမ့်မာဘဲ လေထဲမှာ မြောက်ကနဲဆို ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည့်နေရာမှ

“အား”

အတွယ်အတာမရှိတော့သောအခါ ရင်ထဲမှာ အေးအေးသွားခဲ့ရလေသည်။ နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကြီးထဲကို ကျသွားသည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်နှင့် လန့်ပြီးတော့အော်မိလိုက်လေ

“ဆွမ်း”

အေးစက်သော အထိအတွေ့ကို ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး

ပြိတ်စာပေ

ခံစားလိုက်ရသည်။ မိုး ရေထဲသို့ ကျသွားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရေနက်ထဲသို့ ကျသွားပြီး စုံစုံမြုပ်သွားခဲ့ရလေ၏။

“ရေ ရေ ငါ ရေထဲကို ကျသွားခဲ့တာပဲ”

၆ အသိက ချက်ခြင်းလိုလိုပင် ဝင်လာခဲ့ရသည်။ အိပ်မက်ကုတ်ပါ။ အေးစက်သော အတွေ့အထိကို လတ်တလော ခံစားရသောကြောင့် သိလိုက်ခြင်းပင်။

“နဂါးမောက်တောင်ကြီးရဲ့ အတွင်းသားအောက်ခြေကန်ကြီးလား၊ မြစ်ကြီးလား၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ မယုံနဲ့ ချာပါပဲလား”

ရေအောက်ကို မည်မျှအနက်အထိ ရောက်သွားသလဲ မသိပါ။ သတိကို ကိုယ်နှင့်မကွာစေခဲ့။ ချက်ခြင်းလိုလို ခြေအစုံကိုဆောင့်ကာ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ တစ်ချိန်ထိုးပင် ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။

သတ္တိ “အား”

ဤသို့ ချက်ခြင်းလိုလိုပင် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့အပြင်ပင်။ မိုးမြင်လိုက်ရသည်ကား မိုးကောင်းကင်ကြီးကား

သက် မျက်နှာပြင်ကြီးပင်တည်း။ သို့သော် ကောင်းကင်ပြာပြာ ဆန်မဟုတ်။ ညိုမှိုင်းနေသော အဆင်းရှိသည့် ကောင်းကင်တစ်ခုပင် ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ထူးခြားချက်က တိမ်လိုလို အခိုးအငွေ့များသည် ရွှေလျားသွားလာနေခြင်းပင်တည်း။

“ငါ ဘယ်လို နေရာမျိုးကို ရောက်နေတာလဲ”

နားမလည်နိုင်အောင်ပင် ရှိနေရသည်။ ကမ်းခြေသို့ သိပ်မဝေးလှပေ။ အေးစိမ့်လျက်ရှိသည်။ ရေထဲမှာ ကြာ

နေနိုင်။ ထို့ကြောင့် ကမ်းဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ရလေသည်။ ကမ်းဘက်မှာ တွယ်ပြီးနားနေပြီးမှ အပေါ်ကို ကုန်ကပ်ပြီးတော့ တက်သွားခဲ့လေသည်။

မိုးသည် မိမိကိုယ်ပေါ်မှာ ပါလာသော လေး၊ မြားထက်နက်များကို မတွေ့တော့၊ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ ခါးမှာ ခိုတ်ထားသော ခါးမြောင်တစ်ချောင်းသာ ပါလာတော့သည်။

“ဟင် ရွှေပုဆိန်၊ ရွှေပုဆိန်”

သူတော်ဂန္ဓမာလိုက်သည့် ရွှေပုဆိန်ကို ချက်ခြင်းပင် ဆတ်ရသွားခဲ့လေ၏။

“ငါ ဘယ်နေရာမှာ ရှာရဖို့မလဲ”

ဤနေရာမှာ မိမိ၏ အစွမ်းအစကို အသုံးချရတော့မည်ကို နားလည်သွားမိသည်။ တစ်ရက်အတွင်း ဤရွှေပုဆိန်ကို ရအောင်ယူခဲ့ရမည်ဟု သူတော်ဂန္ဓမာ မှာခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ သူ့အလိုလို အချိန်တော်တော်များများ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။

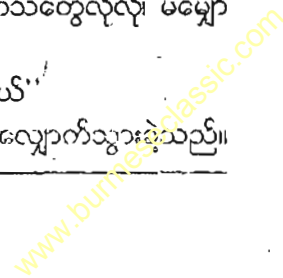
မိုးသည် သတိထားပြီးတော့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဂမ္ဘာထစ်တွေနှင့် ကျောက်ဆောင်တွေ ပေါများနေကြသည့်နေရာမှ နန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး သွားလာ၍ရနိုင်သည်။ မိမိကိုယ်ကို မည်သူမှ မမြင်နိုင်စေရန် သတိထားပြီးတော့ သွားနေရသည်။

ထိုစဉ် . . .

စကားပြောသံတွေလိုလို၊ ရယ်မောသံတွေလိုလို၊ မမျှော်ဆင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရလေရာ . . .

“ဟင် အသံတွေ ကြားနေရတယ်”

အသံလာရာဆီသို့ မှန်းပြီးတော့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။

ကျောက်စောင်လို ကျောက်တောင်ပိုကြီးတွေလို ကြားထဲက လျှောက်သွားခဲ့သည်။ စောစောက သူ ကျခဲ့သည့် ရေပြင်နဲ့ တစ်ဆက်တည်း ကမ်းစပ်အတိုင်း လိုက်သွားခဲ့သည်။ အသံတွေက ပိုပြီးတော့ နီးကပ်လာခဲ့သည်။

ကမ်းစပ်အနေအထားသည် သိသာစွာပင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေ၏။ အလယ်မှာ ကျွန်းမို့မို့နှင့် တောအုပ်စိမ်းစိမ်းလန်းလန်းများကို လှမ်းပြီးတော့ မြင်လိုက်ရသည်။

ရေသည် ကြည်ပြာလဲ့လဲ့နှင့် စိမ်းနေလျက်၊ ၎င်းရောင်လည်း သန်းနေသည်။ အရောင်မျိုးစုံနှင့် တောက်ပနေသော ရေပြင်မှာ မိန်းကလေးတစ်စုသည် ရေကူးနေကြသည်။ ဆော့ဖြူနေကြသည်။

မိန်းမပျိုလေးများသည် ရင်ညွန့်အောက်မှ အစိမ်းရောင်ထိလှိုလှိုအရာကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ခပ်ချပ်ယပ်ယပ်ပင် ရှိနေကြသည်။ ပြည့်ဖြိုးသော ခန္ဓာပစ္စည်းအရှိအတိုင်း ဖော်ပြနေကြသလိုပင်။

ရှည်လျားသော ဆံကေသာတို့ကို ထိပ်မှစပြီး စည်နှောင်ထားကြသဖြင့် အမောက်များနှင့် တူနေကြသည်။ အသံအရောင်သည် ဝါဝင်းစိုပြေနေကြကာ ဖြူဝင်းနုသောမျက်နှာများသည် ပုရိသတို့အတွက် ညှိုငင်အား ကောင်းလှသည်။

မိန်းမပျိုလေးများသည် သီးချင်သီးဆိုသူကဆို၊ ရေကူးသူကကူး၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောသူတွေကပြောကြနိုးပျော်နေကြသည်။

“ဟင် မိန်းကလေးတွေပါလား၊ တော်တော်လှကြတာပဲ”

မြတ်စာပေ

“မိန်းမောက်တောင်ကြီးရဲ့ အတွင်းအောက်မှာဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးဘူးရာ နဂါးမယ်လေးတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်”

မိုးသည် ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းသော နဂါးမယ်လေးများ၏ အလှကို မြင်လိုက်ရသောအခါ တခဏတော့ မင်ဘက်က ငေးကြည့်နေမိလေ၏။ နောက်တော့မှ သတိရသွားကာ

“ဟင် ငါ့မှာ သူတော်ဂန္ဓာခိုင်းလိုက်တဲ့ တာဝန်ရှိပါသေးဒါတွေကိုကြည့်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

မိုးသည် အမြင်အာရုံကို လွှဲပြောင်းလိုက်တာ ထိုနေရာမှ ခြင်းပင် ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။ အသိကြောင့် သတိတရား ထိန်းချုပ်နိုင်သောသူပင်တည်း။

ထိုစဉ် . . . “ဟိတ် ရပ်စမ်း၊ မင်း ဘယ်သူလဲ”

မမျှော်လင့်ဘဲ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေရာ “ဟင်”

အသံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ မိုး၏ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွှေးညင်းများပင် ထသွားခဲ့ရလေသည်။ အရပ်ရပ်ပေခန့် မြင့်မားသည့်လူထွားကြီးတစ်ယောက်ပင်။ ခန္ဓာကိုယ်ထက်ပိုင်းသည် အဝတ်ဗလာနှင့်၊ ပါးမြိုင်းမွှေးများ၊ မုတ်ဆိတ်ကျင်များက မျက်နှာပြင်ထက်မှာ နေရာယူနေကြသည်။ ခါးအောက်မှာ နံငယ်ပိုင်းလေးကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လက်ထဲမှာ တစ်ခေခရောင်းကို ကိုင်စောင့်လျက်သား . . .

ထိုလူကြီးသည် မိုးကို တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာကြီးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထိုအကြည့်သည် အကြည့်စံရသူ

မြတ်စာပေ

တစ်ကိုယ်လုံး ပြာကျသွားလောက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါ အမိခံလို့မဖြစ်ဘူး၊ ပြေးမှ ပြေးမှ”

မိုးသည် ထိုသူနှင့်ယှဉ်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်သလို သိသောအခါနေရာမှရုတ်ရက်ပင် ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မပြေးနဲ့၊ မပြေးနဲ့၊ ငါတို့နေရာကို လွှဲမိရင် ဝင်တယ်ဟေ့၊ လိုက်ကြ၊ အမိဖမ်းကြ”

ထိုလူကြီးသည် အော်လည်းအော်၊ လက်ထဲမှာ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လုံရှည်နှင့်လည်း ပစ်ထည့်လိုက်လေတော့သည်။

“ဝှစ်”

“ဟာ”

မိုးက နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ခုန်ရှောင်လိုက်လေသည်။ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်မက မြောက်တက်သွားခဲ့လေသည်။ လုံရှည်

မိုး၏ ကိုယ်အောက်မှ လွတ်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် အောက်ကို ဖွဖွညှင်သာသာလေး ပြန်ပြီးတော့ ကျလာခဲ့လေသည်။

ထိုလူကြီး၏ အော်သံကြောင့် အခြားသူများသည် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ တာ

လက်နက်ပျား၊ ငါးမန်းဆူးတောင်များ၊ ငါးအစွယ်ကြီးများ၊ ငါးလိပ်ကျောက်မြီးများကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

“ငါ့ကို ဝိုင်းကြတော့မယ်၊ ငါ အရင် လွတ်လေပြေးမှ”

မိုးသည် စိတ်ထဲမှ လွတ်အောင်ပြေးမည်ဟု ဖြစ်စေရန် စားမိသည့်အတိုင်း တဟုန်ထိုးပင် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ပြေးပြီဟေ့၊ ပြေးပြီ၊ မလွတ်စေနဲ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အော်သံများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ မိုး၏နောက်က စုပုံပြီးတော့ ဝိုင်းလိုက်ကြလေတော့သည်။

“ဟာ လိုက်လာကုန်ကြပြီ”

ပတ်ဝန်းကျင်သည် လုံလောက်သော အလင်းရောင်ကိုရနေလျက်ရှိသည်။ မိုးက ကမ်းစပ်မှ ဖယ်ကျဉ်ကာ အဟန့်အတားမရှိနိုင်ဟု ထင်ရသည့်နေရာကို ဦးတည်ပြီးပြေးသည်။

နောက်က ပြေးလိုက်လာကြသောသူများပင် လိုက်မမီနိုင်ကြ။ ထိုစဉ် . . .

ရှုတ်တရက် အမှောင်ကျသွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်

တစ်ခုလုံးကို ဘာမှမမြင်ရတော့။ အမှောင်ချပြီးတော့ ရန်သူကို မမြင်ပကမ်းဖြစ်သွားစေပြီး အမိဖမ်းရန် အစီအစဉ်ပင်။ မိုးသည်

ရှုတ်တရက် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားခဲ့ရသည်။ ရောက်သည့် နေရာမှာပင် ခြေစုံရပ်လိုက်ရလေ၏။

သို့သော် . . .

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မျက်လုံးတွေက အမှောင်ထဲမှာ မြင်နိုင်စွမ်းရှိလာခဲ့ရသည်။ မိုး၏ မျက်လုံးတွေသည် စူးလက်

တောက်ပြောင်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ အံ့အားသင့်မိရလေသည်။ တာရှည်စွာ အံ့အားသင့်ဖို့ အချိန်မရှိပါ။ မိုး

ဆက်ပြီးတော့ ပြေးရပြန်သည်။ ရန်သူများက ညာသံပေးကြပြီး ထပ်ချုပ်မကွာပင် လိုက်လာကြလေသည်။

မိုးသည် တောင်ပူစာများ၊ ကုန်းမြင့်များ၊ ကျောက်ဆောင်ကဲ့သို့သော အရာများကို ကွေ့ဝိုက်ပြီးတော့ ပြေးမနေ

တော့။ စိတ်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်း အားလုံး၏အပေါ်မှ ကျော်လွှား
ပြီးတော့ ပြေးသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပေါ့ပါးလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။
တခဏအတွင်းမှာပင် ခရီးက ပေါက်လာခဲ့လေသည်။ တစ်နေ
ရာကိုအရောက်မှာ မိုးတွေ့လိုက်ရသည်ကား . . . ။

(၉)
ရွှေပုဆိန်ရပြီ

ကြီးမားသောဂူကြီးတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။ ဂူပေါက်ဝသည် သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်က ပါးစပ်ကို
ဖာထားသည်နှင့် တူနေသည်။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်သော
အခါ လွန်စွာမှာ ကြီးမားသောနဂါးကြီးတစ်ကောင်သည် မြေ
ပြင်ထက်မှာ မေးတင်ထားသည့်အတိုင်းပင်။

နားထင်မှ ပါးမြိုင်မွှေးများ၊ မေးမှမုတ်ဆိတ်မွှေးများသည်
ဆစ်ကယ့်သက်ရှိပစ္စည်းများကဲ့သို့ပင် လက်ရာမြောက်လှသည်။
ညီညီကျောက်သားလည်းဟု အမျိုးအစားခန့်မှန်း၍မရနိုင်ပေ။
နဂါးကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ ပထမြားမီးကျီခဲများပမာ ရဲရဲနီ
ထွက် ရှိနေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ငါ လောလောဆယ် ဒီအထဲကိုဝင်ပြီး ပုန်းနေမှ ဖြစ်မယ်”

မိုးသည် နဂါးခံတွင်းဂူကြီးထဲကို ခင်သင့်၊ မဝင်သင့် ချိန်ဆနေမိသေးသည်။ နောက်က လိုက်လာကြသော ရန်သူများ၏အသံများက နီးကပ်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရကား . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တောက်လျှောက်ပြေးနေရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါ့ကို မိသွားမှာ ကျိန်းသေတယ်၊ ဒီဂူကြီးထဲကိုပဲ ဝင်ကြတော့ ပုန်းအောင်းနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လျှင်မြန်စွာပင် ချမိလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် နဂါးခံတွင်းဂူကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့သည်။

ကျယ်ဝန်းသော ဂူကြီးထဲသို့ မိုးရောက်သွားခဲ့သည်။ အမှောင်ချထား၍ ဂူထဲမှာ မှောင်နေသော်လည်း မိုး၏ အမှောင်ဖောက်အလင်းမျက်လုံးများက ဂူအတွင်းရှိ အခြေအနေထိ ကောင်းစွာပင် မြင်နိုင်စွမ်းရှိကြလေသည်။ ဂူနံရံများ၊ ကြမ်းပြင်များသည် ရွှေပြားများကို ကပ်ထားကြ၍ အမှောင်ထဲမှာပင်လျှင် တောက်ပနေကြသည်။ ဂူအမိုးသည် လက်ခုပ်နှစ်ဖောင်လောက် မြင့်မားပြီး မျက်နှာကြပ်မှာ နီရဲသော အလုံးကလေးများကို မြှုပ်ထားသည်။ ပတ္တမြားများဖြစ်ဟန်တူသည်။

အချို့ရောများတွင် တဖျတ်ဖျတ်နှင့် မျက်တောင်ခတ်နေကြသလို ရိုနေကြရကား။ စိန်ပွင့်လေးများကို မြှုပ်နှံထားသည်ဟု သိလိုက်ရသည်။

“ဒီဂူကြီးဟာ တော်တော်ကို တန်ဖိုးရှိပါလား၊ ဒါတွေက သာ ငါ့ပိုင်ဆိုင်ရရင် တစ်သက်လုံးစားလို့ကုန်နိုင်မှာ၊ မဟုတ်ဘူး”

ပြိတ်စာပေ

ငါ့မိဘတွေလည်း ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေရမယ်၊ ငါလည်းတစ်ချိန်ကျရင် အိမ်ထောင်ပြုမှာပဲ၊ ငါ့မိသားစုအတွက် မတောင့်မတကြောင့်မကျဖြစ်အောင် ဒီပစ္စည်းတွေက အထောက်အပံ့ဖြစ်စေမှာပဲ”

မိုး၏ အသံအာရုံထဲသို့ လောဘစိတ်က လွှမ်းခြုံသွားခဲ့လေရာ . . .

“မိုး မင်းမတော်လောဘစိတ်တွေ ဝင်လာပြီ၊ အဲဒီဟာတွေထက် အဆတစ်ဂုမက များပြားတဲ့ ရတနာတွေကို ငါပေးနိုင်တယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကို မမေ့နဲ့”

သူတော်ဓန္ဒ၏ အသံက နားထဲကို ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။ မိုးသည် သတိပြန်ဝင်သွားခဲ့ရပြန်လေ၏။

“ဟာ သတိလစ်သွားပြီ၊ လာရင်းကိစ္စကိုတောင် မေ့သွားတယ်၊ သူတော်ဓန္ဒဟာ ငါ့ကို အဝေးကနေပြီးတော့ ကြည့်နေသလိုပါပဲလား”

မိုးသည် လောဘရမက်ကိုလည်း အချိန်မီပင် သက်နိုင်လိုက်သည်။ ရွှေပုဆိန်ကြီးကို မည်သည့်နေရာမှာ ရှာရမှန်းမသိ။ လောလောဆယ်တော့ ရန်သူတွေက မိမိကို မမိနိုင်စေရန် ပုန်းအောင်းနိုင်ဖို့ပင်။

ဂူကြီးက ကျယ်ဝန်းလှသည်။ နဂိုက ပုံမှားမှားအလင်းရောင်မျိုးဖြင့် ဝိုးတဝါးရှိနေသော်လည်း မိုး၏မျက်လုံးတွေက အမှောင်ထဲမှာ နေ့မှာကဲ့သို့ ကြည်လင်ရှင်းလင်းစွာ မြင်နိုင်လေသည်။

ဂူကြီး၏ အတွင်းပိုင်းဆီကို တဟုန်းထိုးပင် ပြေးဝင်လာခဲ့

ပြိတ်စာပေ

သည်။ တစ်နေရာကို ရောက်သွားသောအခါ ရှေ့မှာတစ်စုံတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသလို ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားခဲ့ရလေသည်။ နဂါးကြီးတစ်ကောင်က ရစ်ရွေ့လျက်ရှိနေသည်။ ကြီးမားသောနဂါးကြီး၏ အရစ်ခွေကြီးသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆင့်လျက်ရှိနေသည်။ ပါးပျဉ်းကြီးက ဂူကြီး၏အဖိုးကိုပင် ထိလှနိုးပါ။

ပါးပျဉ်းခွက်ကြီး၏အောက်မှာ ရွှေကလပ်ကြီးတစ်ခုကလပ်ထဲမှာ တင်ထားသည့်အရာကား ရွှေပုဆိန်ကြီးပင်တည်း။ မိုး၏ရင်ထဲမှာ လှိုက်ကနဲဆို ဖြစ်သွားခဲ့ရလေ၏။

“ဟာ ရွှေပုဆိန်ကြီးပါလား။ လက်စသတ်တော့ ဒီဂူကြီးဟာ ရွှေပုဆိန်ကြီးထားတဲ့နေရာ ဖြစ်နေတာကိုး။ ငါ မရည်ရွယ်ဘဲ ဒီအထဲကို ဝင်လာမိခဲ့တာ မှန်သွားပြီ”

ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြနိုင်အောင်ပင် ဝမ်းသာသွားခဲ့ရလေသည်။

“ငါ ဒီရွှေပုဆိန်ကြီးကို ဘယ်လို ရအောင်ယူရပါ့မလဲ”

စဉ်းစားနေရင်းကပင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ တဖျင်းဖျင်းနှင့် ဖြစ်လာခဲ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို မယိန်းနိုင်တော့ဘဲ နဂါးရုပ်တုကြီးဆီကို တဟုန်ထိုးပင် ပြေးသွားခဲ့လေသည်။ အနားကို ရောက်သောအခါ ခန္ဓာထားသော နဂါးရစ်များကို ကုပ်ကပ်ဖက်တွယ်ပြီး တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်သွားခဲ့လေတော့သည်။

လက်ကုပ်ခြေကုပ်ကလည်း မြဲသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ပေါ့ပါးညင်သာလွန်းလှပါတယ်။ တခဏအတွင်းမှာပင် ကလပ်ခွက်ဆီကို ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ ရွှေပုဆိန်ကြီးကား မိုး၏ အနားမှာရှိနေလေပြီ။ မိုးမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိနေရ

သည်။

ရွှေပုဆိန်ကြီးကား မိမိ၏ရှေ့မှောက်မှာ ရောက်နေလေပြီ။ မျက်လုံးများကိုပင် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“သူတော်အဖိုးကန္ဓရဲ့ ဆန္ဒပြည့်တော့မယ်၊ ငါလည်း သူ့ကို ကူညီနိုင်တော့မယ်”

မိုးသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေကာ ဝမ်းသာမဆုံးလည်း ဖြစ်နေမိရလေသည်။ အချိန်ကားမရှိတော့ပေပြီ။ ထို့ကြောင့် လက်ကရွှေပုဆိန်ကြီးထိကို လှမ်းလိုက်မိလေရာ . . .

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

ဂူထဲကို ရန်သူများက ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုသူများသည် အမှောင်ချထားသော ဂူထဲမှာ မြင်နိုင်သော မျက်လုံးပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

“ဟိုကောင် ဒီအထဲကို ဝင်ပြီးပုန်းနေမှာပဲကွ၊ သေသေချာချာ ရှာကြစမ်း”

အရပ်ခုနစ်ပေခန့်မြင့်မားသော လူထွားကြီးက သူ့လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုလူများသည် ဂူထဲနေရာ အနှံ့ပြေးသွားခဲ့ကြသည်။ မိုးသည် နဂါးကြီး၏ ပါးပျဉ်းနောက်တွယ်ရှိ အထစ်ကလေးပေါ်မှာ ပုန်းအောင်းလျက်ရှိနေလေသည်။ လက်ထဲမှာတော့ ရွှေပုဆိန်ကြီးကို ယူထားပြီးခဲ့လေပြီ။

လူထွားကြီး၏ မျက်လုံးတွေ နဂါးရုပ်အထက်ပိုင်းဆီကို မော့ကြည့်လိုက်လေရာ . . .

“ဟာ ငါတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကတည်းက တွေ့ခဲ့သေးသိမ်းသည်းထားခဲ့တဲ့ ရွှေပုဆိန်ကြီး မရှိတော့ဘူး။ မဟုတ်

မှလွဲရော့၊ ဟိုကောင်ယူသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီကောင် ဒီအထဲမှာပဲ ရှိလိမ့်ဦးမယ်။ မလွတ်စေနဲ့ဟေ့”

လူထွားကြီးက ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်သွားခဲ့ရလေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နာတရှုံ့ရှုံ့နှင့် လိုက်ပြီးတော့ အနံ့ခံလျက် ရှိနေလေသည်။ မကြာမီ လူထွားကြီး၏ ခေါင်းသည် နဂါးရုပ်ကြီး၏ အပေါ်ပိုင်းဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မော့သွားခဲ့လေ၏။

“ဒီကောင် အပေါ်မှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။ အစွမ်းအစရှိတယ် သတိထားရမယ်”

မိုးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နဂါးပုံအခွေကြီး၏ နောက်ဘက်ဆီသို့ မသိမသာဝင်သွားခဲ့လေသည်။ ကျောဘက်၊ အောက်ဆုံးအခွေရစ်တစ်နေရာမှာ လျှို့ဝှက်တံခါးတစ်ခုက ရှိသည်။ အခွေတစ်နေရာသို့ လက်ဝါးနှင့်ပုတ်လိုက်ရာ အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

လူထွားကြီးသည် အထဲကို ဝင်သွားခဲ့သည်။ နဂါးကြီး၏ အထက်ကိုတက်ရန် လှေကားထစ်များ ရှိလေသည်။

မိုးသည် သူ့ကို လူတွေက ဝိုင်းပြီးတော့ ရှာနေကြသည်ကို မြင်တွေ့နေရသည်။

“ငါ့ကိုတော့ ရှာနေကြပြီ၊ ရွှေပုဆိန် ငါ့လက်ထဲကို ရောက်ကာမှ အစိခံလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ငါ လွတ်မြောက်မှ ဖြစ်မယ်”

မိုးသည် နဂါးအခွေကြီးပေါ်ကနေထင်း၍ မဖြစ်နိုင်တော့

သိသွားခဲ့ရလေသည်။ စိတ်ထဲမှာ အောက်ကို ခုန်ချချင်ထဲများက အလိုလိုပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိခဲ့လေရာ ...

“ငါ ခုန်ချရင် ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ခုန်ချရန် စိတ်ကူးဖြစ်ပေါ်လာမိသည်နှင့် ...

ထိုစဉ် ...

နဂါးရုပ်ကြီးထဲမှ တက်လာကာ အပေါ်ကိုရောက်လာကာ လူထွားကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက်ရလေရာ

“ဟင် ဟိုလူကြီး ဒီအပေါ်ကို ရောက်လာတာပါလား။

အန္တတော့ ဒီနဂါးရုပ်ကြီးထဲမှာ လျှို့ဝှက်လမ်းတစ်လမ်းကတော့ နေပြီ။

အကွယ်မှ ချောင်းကြည့်နေသော မိုးသည် လူထွားကြီးတွေ့သွားလေပြီ။ မိုးက စိပ်ကနဲဆို ခေါင်းကို အရုပ်မှာ လူထွားကြီးကလည်း မိုးကို မြင်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

“ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ မင်းက ဒီအပေါ်မှာကိုး”

ဒေါသတကြီးဖြင့် မိုးဆီကို ပြေးဝင်အလာမှာ နေရာက ခြင်းသဖြင့် မိုးမှာ မရှောင်သာတော့။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပုဆိန်ကို သတိရသွားခဲ့လေသည်။

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြီးနဲ့ပဲ”

လူထွားကြီးက ငါးမနန်းစွယ်ကဲ့သို့သော အထစ်အထစ်ပါသော ခါးရည်ကြီးဖြင့် မိုးရိုရာကို ခုန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ခါးရည်ကြီး၏အကွယ်မှာရှိနေသော မိုးသည် မတတ်သာတော့ပဲ ရွှေပုဆိန်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရ

လေတော့သည်။ လူထွားကြီးက ငါးမန်းစွယ်ကြီးဖြင့် မိုးကို အပြတ်ခုတ်ချလိုက်လေ၏။

မိုးက သတိကြီးစွာထားသူပီပီ ကပ်သီးကပ်သပ်လေလေးမှာ ကပ်ရှောင်လိုက်ရလေ၏။ လူကြီးက မိုး၏ လက်ထဲ ရွှေပုဆိန်ကို ပြန်ပြီးလှူယူရန်စောင့်ဖြင့် တရမန်းကြမ်း ထိုးနှံသည်။ မိုးက ပြန်ပြီးတော့ မတိုက်ခိုက်လိုသော်လည်း မိမိအထက်ကို ကာကွယ်ရတော့မည်။

တစ်ကြိမ်တွင် . . .

ငမန်းစွယ်ကြေးခါးကြီးက မိုး၏ လည်ပင်းဆီသို့ အပြင် ကျအလာမှာ မိုးက ရွှေပုဆိန်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ထန်”

“အား”

ရွှေပုဆိန်အသွားက ကြေးခါးကြီးကို ထိခိုက်သွားသည် ရုတ်တရက် မီးထတောက်သွား၍ လူထွားကြီး၏လက်ထဲ လွတ်ကျသွားခဲ့လေ၏။ သို့သော် လူထွားကြီးသည် မိုးကို လာချည်းသက်သက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ တိုက်ခိုက်သည်မှာ လျှင်မြန်လွန်းလှသည်ဖြစ်၍ လက်ဝါးနှစ်ဖက်က နှစ်လည်တိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

မိုးသည် အခြေအနေကို သိလိုက်ရလေပြီ။ လူထွားကြီးက မိုး၏ လည်ပင်းကို မဖျစ်ညှစ်မီမှာ လက်ထဲရှိ ရွှေပုဆိန်ကို ခုတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

“အား”

ငယ်သံဝါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သံသည် ကြောက်

မြိတ်စာပေ

ထင်ရာ အသံဆိုးကြီးအဖြင့် ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေတော့သည်။ မိုးကား မိမိမလုပ်ချင်သောအလုပ်ကို ပြုလုပ်မိခဲ့လေပြီ။ လူထွားကြီး၏ မျက်နှာအထက်မှာ မီးကျွမ်းသလို၊ မီးသွေးခဲပမာ မည်းထက်သွားခဲ့ရသည်။ ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်မိသော ဒဏ်ရာသည် ထိုသို့ ဖြစ်သွားရသည်အတွက် အံ့အားသင့်သွားမိခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် လူထွားကြီးသည် မိုးကို မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ လက်နှစ်ဖက်က လွတ်ထွက်သွားခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်လုံး မီးကျွမ်းသလို တဖြည်းဖြည်း နှင်းတက်လာပြီး နောက်ကိုလျန်ကျသွားခဲ့လေ၏။ ရုပ်တုထက် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့လေသည်။

“အား”

မိုးသည် ရွှေပုဆိန်၏ အံ့ချီးဘွယ်ရာကောင်းသော အစွမ်းသတ္တိကို မြင်တွေ့လိုက်ရပြီဖြစ်ရကား တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရပေသည်။

နဂါးရုပ်တုကြီး၏ အောက်မှာလည်း ရန်သူ့တွေက သံကျသေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော လူထွားကြီး၏ အခြေအနေဆိုးကို မြင်ပြီးတော့ ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် မိုးဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်ကြကာ . . .

“ငါတို့ရဲ့ စစ်ကဲကြီးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်ပြီဟေ့။ သင်းကို အလွတ်မပေးကြနဲ့၊ ရွှေပုဆိန်ကို ရအောင်ပြန်ယူကြ။ ပုဆိန်သူကို အလွတ်မပေးဘဲ သတ်ဖြတ်ပစ်”

မကျေမနပ်နှင့်အော်ပြီးတော့ ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် မထင်တတ်သော အခြေအနေတစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရလေ၏။ မိုးသည် နဂါးရုပ်တုကြီးပေါ်မှာ ရုတ်တရက်ခုန်ချလာခဲ့သည်။ လက်ထဲမှာ

မြိတ်စာပေ

လည်း ရွှေပုဆိန်ကို မြှောက်ကိုင်ထားလေ၏။ ဤမျှရဲရင့်ပြီး သတ္တိကောင်းသော လူတစ်ယောက်ကို အံ့အားတသင့်ဖြင့် ကြည့်နေကြဆဲမှာပင် မိုးသည် အားလုံး၏အလယ်ကို ကျလာခဲ့လေတော့သည်။

“ဟိတ် ရန်သူ”

ထိုအခါကျမှ မင်တက်မိနေကြရာက သတိရသွားကြပြီး မိုးကို ဝိုင်း၍တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။ မိုးကလည်း လက်ထဲမှာ ရွှေပုဆိန်ကြီးရှိနေပြီဖြစ်၍ ဘာကိုမှမကြောက်တော့။ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ကာ ပတ်ချာလှည့်၍ တိုက်ခိုက်လေသည်။ တကယ်တော့ ရွှေပုဆိန်ကြီးက လေးလံသည်။ တော်ရုံလူမကိုင်နိုင်၊ မိုး ကိုင်ဆောင်နိုင်ခြင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ရောက်နေသည့် သိဒ္ဓိဝိထိ ရှင်လုံးကြောင့်လား။

ပုဆိန်ကြီးသည် မိုး၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသည်မှာ သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်လိုပင်။ ပေါ့ပါးသွက်လက်လေသည်။ ပြေးဝင်လာကြသော ရန်သူများကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ခုတ်ဝိုင်းလျက်ရှိသည်။

“အား”

ပုဆိန်ချက်မိသွားကြသောသူများသည် နက်ကျောသော အသံကြီးများဖြင့် အော်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ ဒဏ်ရာမှ သွေးများက ထွက်မလာကြ။ ပုဆိန်သွားက ကိုယ်ကိုထိသွားခံပေသည်နှင့် ကျင်စက်နှင့်အတိုခံလိုက်ရသလို နာကျင်မှုကြီးစွာပင် ခံစားလိုက်ကြရသည်။

ဒဏ်ရာရသွားသောနေရာမှစပြီး တစ်ကိုယ်လုံး မည်

မြတ်စာပေ

တက်သွားခဲ့သည်။ မီးကျွမ်းသွားသလိုပင် မျက်နှာကအစ ပုံမျက်နှာပျက် ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဤမျှအစွမ်းထက်လှသော လက်နက်ကို မိုးလည်း မသုံးဘူးခဲ့။ အတိုက်ခိုက်ခံကြရသောသူများမှာလည်း တစ်ချက်မိရုံနှင့် သေဆုံးသွားရသည့်အထိ ထိရောက်စွာ ခံစားလိုက်ကြရသည်။

ဤပုဆိန်ကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြားဖူးထားကြသော်လည်း အစွမ်းထက်မြက်မှုကိုတော့ ယခုမှပင် သိကြရတော့သည်။ သက်တွေ့မြီးမြီးမြက်မြက် ခံစားသွားကြရလေပြီတကား။

“လာခဲ့ကြစမ်း” သတ္တိရှိရင် ရှေ့ကို တိုးလာခဲ့ကြလေ။ အိုမှာမြင်တယ်မဟုတ်လား၊ လူတွေတယ်လိုသေကုန်ကြသလဲဆိုတာ”

မိုးက ရွှေပုဆိန်ကြီး တဝင့်ဝင့်နှင့် ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။ ထိုသူများသည် အနားကိုလည်း မကပ်ရဲတော့။ ငွန်းမင်းစွာပင် ကြောက်လန့်နေကြသည်။ ထို့နောက် နေရာမှ ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

“ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး။ ဒီကနေ ငါအမြန်ဆုံးထွက်မှ”

ထိုအချိန်သည် မိုးအတွက် အခွင့်ကောင်းမို့ နဂါးရေထဲ အမြန်ဆုံးပင် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် . . .

စောစောက ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြသူများနှင့်အတူ နောက်ဆုံးထိလှူရပြီးတော့ မိုးနောက်ကို ပြေးလိုက်လာကြသည့်ရန်သူများ။

“မလွတ်စေနဲ့ဟေ့ သူ့လက်ထဲကို ရွှေပုဆိန်မိသွားပြီ”

“လိုက်လာကြပြီ၊ ငါ့နောက်မှာ အများကြီးပဲ”

မြတ်စာပေ

မိုးက ဆင်းလာခဲ့သည်။ နဂါးမောက်တောင်ကြီး၏ အခြေပေါက်နေရာဆီသို့ မုန်းပြီးတော့ ပြေးသည်။ နောက်ကလိုက်လာကြသူတွေများထဲတွင် မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူရှည်ရှည်ကြီးနှင့်လူကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါလာခဲ့လေသည်။

“ဟိတ် သူငယ်၊ မင်းရဲ့ လက်ထဲက ရွှေပုဆိန်ကို ချထားခဲ့ပါ။ ဒါဟာမင်းနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ပစ္စည်းပဲ။ ငါတို့ပစ္စည်းကို ပြန်ပြီးထားခဲ့ရင် မင်းကို အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ပြန်ထွက်ခွင့် ပြုမယ်”

မိုးသည် နောက်မှပြေးရင်းလိုက်လာသော အသံရှင်ကို သိလိုသည်နှင့် လှမ်းကြည့်မိလိုက်လေသည်။ မိုးမြင်လိုက်ရသည်ကား လွန်စွာမှခန့်ညားသော လူကြီးတစ်ယောက်ပင်။ လက်ထဲမှာလည်း ‘ဖြူးဝင်းတောက်ပသော’ လုံးလုံးအရာလေးတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။

အမှောင်ထဲမှာ ဝက်ပြုံးကိုင်ထားသော်လည်း မိုးက ကောင်းစွာမြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုအရာသည် ပုလဲလုံးလေးနှင့် သဏ္ဍာန်တူသည်။ အလင်းရောင်အနည်းငယ်က လက်ချောင်းလေးတွေကြားထဲက ယိုစိမ့်ပြီးတော့ ထွက်နေကြသည်။

တကယ်တော့ ယင်းသည် ‘ပုလဲလုံးမဟုတ်၊ လောင်မီးလက်နက်ပင်တည်း။ နဂါးများ၏ ခံတွင်းထဲမှာ ငုံ့ထားလေ့ရှိသည်။ မိုးကား ယင်းလက်နက်၏ အစွမ်းသတ္တိကို မသိပေ။

ထိုလူကြီးသည် ဝန်းကျင်ကို အမှောင်ချထားသော်လည်း မိုးက အရာအားလုံးကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိနေသည့်အတွက် အံ့အားသင့်နေလျက်ရှိသည်။ မိုးက ထိုလူကြီး၏လက်ထဲက ပစ္စည်းကို

ကံမာတင်းဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် အဖြေမပေးတော့။ ထိုနေရာက တချိုးတည်းပင် လှည့်ပြေးလေတော့သည်။

“ဟိတ် မပြေးနဲ့၊ မပြေးနဲ့၊ လိုက်ကြဟေ့ ဒီပုဆိန်ကြီး သွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

လူကြီးက ဣန္ဒြေမဲ့စွာဖြင့် အော်ဟစ်ပြီးတော့ အမိန့်ပေးတတ်လေသည်။ လူတွေက လက်နက်မျိုးစုံကို ကိုက်တွယ်ကာ သာန်ထိုးပြေးလိုက်ကြသည်။ မိုးသည် ရိုးရိုးတန်းတန်း မပြေးတော့ဘဲ၊ ခုန်၍ ခုန်၍ မပြေးသည်။ တစ်ချက်ခုန်လိုက်လျှင် အဝေးကြီးကို ရောက်ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ နောက်မှ လိုက်လာသော လူကြီးသည် မိုး၏ အစွမ်းသတ္တိကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် မြင်သွားခဲ့ရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မိုးလွှတ်သွားမိသည်ကို မြင်၍ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားကာ လက်ထဲရှိသောအရာဖြင့် ပေါက်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုအရာသည် လေထဲမှာ တဝင်းဝင်းနှင့် ထွက်သွားသည်။ မိုး၏နောက်က လိုက်သွားခဲ့လေသည်။

“စင်”
မိုးသည် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လေထဲမှာ တစ်လှာသော ‘ထိုအရာကို ထိတ်လန့်သွားခဲ့ပြီ။ ရွှေပုဆိန်နှင့် မြီးခဲလိုက်လေ၏။

“ဒေါင်”
‘ထိုဝင်းဝင်းလက်လက်နှင့်အရာသည် ပုဆိန်သွားနှင့် တကန်ထွက်သွားခဲ့လေ၏။ လာရာလမ်းအတိုင်းပြန်ပြီး လှည့်လာသည်။

“ဟာ”

လူကြီးသည် ထိုအရာကို လိုက်ပြီးဖမ်းသော်လည်း တော့ပေ။ နံရံတစ်ခုနှင့် ပြင်းထန်စွာပင် ရိုက်ခတ်သွားမိသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခုက ပြင်းထန်စွာပင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ အလင်းရောင်များသည်လည်း မျက်လုံးများက သွားတော့မတတ် ထိန်ဖြာပြီးတော့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ နောက်မှလိုက်လာကြသောသူများသည်လည်း လောက်မီးလက်နက်နှင့် အထိခံလိုက်ရသလို အားလုံးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြလေတော့၏။

(၁၀)

သူတော်ဂန္ဓ၏ အပိုင်းတော်တော်ကြောင်း

ယင်းအချိန်တွင် . . . ၊

မိုးသည် သူ မူလက ဆင်းလာခဲ့သည့် အမြီးဖျားတွင်း ပေါက်ကြီးဆီကို ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော ခန္ဓာကြောင့် တအားပြေးလွှားကာ ခုန်တက်သွားခဲ့လေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပေါ့ပါးသွက်လက်ကာ လေထဲမှာ မြောက်ကန်ဆီ ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။ တခဏအတွင်းမှာပင် အမြီးသဏ္ဍာန်အပင်ကြီးထဲမှ လွတ်ထွက်သွားကာ အပြင်သို့ရောက်သွားခဲ့လေ၏။

မိုးသည် နဂါးမောက်တောင်ပေါ်သို့ ပြန်၍ရောက်နေလေပြီတည်း။ လက်ထဲမှာ ရွှေပုဆိန်ကြီးကို ကိုင်လျက်သား . . . ။

“ရပြီ၊ ရပြီ အဖိုးသူတော်ဂန္ဓရဲ့ သန္ဓေပြည့်ပြီ”

ရွှေပုဆိန်ကိုမြှောက်ကာ အားပါးတရပင် ကြွေးကြော် လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် နဂါးမောက်တောင်ကြီးပေါ်က လျှင် မြန်စွာပင် ဆင်းလာခဲ့သည်။ အဆင်းသည် အတက်လောက်မခဲ ယဉ်းပေ။ မိမိ၏နောက်မှ ရန်သူများသည်လည်း လိုက်လာနိုင် ကြသည်မဟုတ်လော။ တောင်ခြေကို ပြန်ရောက်သော် ရွှေပုဆိန် ကို ငှက်ပျောဖတ်များနှင့်ထုတ်၍ တောထဲသို့ မြေးဝင်ခဲ့ပြန်လေ သည်။

+ * + * +

မိုးသည် မူလနေရာကို ပြန်ရောက်သော် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကိုကြည့်ကာ သူတော်ဂန္ဓရီသည့် တွင်းကြီးထဲကို ခုန်ဆင်းခဲ့လေသည်။ မိုး၏ပေါ့ပါးသော ခန္ဓာကိုယ်သည် သူတော် ဂန္ဓ၏ဘေးမှာ ပေါ့ပါးစွာပင်လာ၍ ကျသည်။

“အဖိုး ကျွန်တော် ရွှေပုဆိန်ရလာပြီ၊ ဟောဒီမှာ”

မိုးက လက်ထဲက ရွှေပုဆိန်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“အေး မင်းရဲ့ အစွမ်းအစကို ငါကနဂိုကတည်းက ယုံကြည်ပြီးသားပဲ။ ကဲ ငါ့ရဲ့ခြေလက်တွေမှာ ချည်နှောင်ထားတဲ့ သံကြိုးတွေကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်စမ်းကွာ”

ထိုအခါ မိုးက လက်ကောက်ဝတ်အောက်မှာ ကျောက် ပြားထစ်ချပ်ကိုခပြီး ပုဆိန်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်စုံကိုင်၍ မြှောက် ကာ ခုတ်ချလိုက်လေ၏။

“စိုး”

“ဒုတ်”

သံကြိုးသည် စီရင်ထားသော ကျော့ကွင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပုဆိန်သွားနှင့် ထိသည်နှင့် ထောင်းကန်ဆို ပြတ်ထွက်သွားခဲ့လေ သည်။

ထူးခြားမှုတစ်ခုသည်ကား သံကြိုးပြတ်ထွက်သွားသည် နှင့် လက်ကောက်ဝတ်မှာ ပတ်ထားသော သံပြားသည်လည်း နှလုံးလိုလိုပီးထတောက်ကာ ထောင်းကန်ဆို ပြတ်ထွက်သွားခဲ့လေ သည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ခြေကျင်းဝတ်နှစ်ဖက်မှ သံကြိုးများ ပြတ်လည်း ပုဆိန်ကြိုးဖြင့် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

သူတော်ဂန္ဓသည် ပက်လက်အနေအထားမှ ထရပ်လိုက် ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီး . . .

“ငါ လွတ်မြောက်ပြီ၊ ငါ့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အကျဉ်း ထားတာ အခုတော့ ငါလွတ်ကျွတ်သွားခဲ့ပြီဟေ့”

ဟု အားပါးတရ၊ ကြွေးကြော်လိုက်လေသည်။ ရွှေပုဆိန် သည် မည်မျှအစွမ်းထက်သလဲဆိုသော် မောစောက နဂါးပတ် ကျော့ကွင်းသံကြိုးများသည် မီးကျွမ်းသွားသလို မည်းနက်သွားကြ သော တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရည်ပျော်သွားခဲ့လေ၏။

“ကဲ လူလေး ငါတို့ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ် တာဘူး။ ရန်သူတွေဟာ မင်းနောက်က လိုက်လာခဲ့ကြမှာ မှန်းသေးတယ်”

သူတော်ဂန္ဓ၏စကားကြောင့် မိုးက နောက်ကြောင်းမှ ပြေးတော့ သတိရသွားခဲ့လေသည်။

“သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မိသွားခဲ့ရင် အသက်ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကျိန်းသေတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကိုသာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ပုဆိန်ကို ယူလာခဲ့တာ ငါ့အတွက်ဆိုတာကိုပါ သူတို့သိသွားကြလောက်ပြီကွာ၊ အဲဒီတော့ ငါ့ကိုပါ သူတို့က ထပ်ပြီးတော့ ရန်ကြမ္မာပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ မင်းရောငါပါမရှိတာ အကောင်းဆုံးပဲကွ”

မိုးနှင့်သူတော်ဂန္ဓတို့သည် မိမိကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ချစ်နှောင်ထားခဲ့သော ထာဝရအကျဉ်းဂူကြီးထဲက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ အပြင်ကိုရောက်သော် . . .

“လူလေး မင်းငါနဲ့ ခဏဆိုက်ခဲ့ဦး၊ မင်းကိုငါ့ရဲ့ကတိအတိုင်း ပေးစရာရှိတယ်”

သူတော်ဂန္ဓက မိုးကို ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေသည်။

+ + + + +

မိုးသည် သူတော်စင်ကြီး၏ နောက်က လိုက်သာသွားသည်။ လမ်းမဟုတ်သည့်နေရာက သွားနေသလိုပင်။ သွားနေသည်ဆိုရအောင်လည်း ဖျတ်ကနဲ၊ ဖျတ်ကနဲဆို ခုန်းကျားက ရောက်သွားသလိုပင်။ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် ရောက်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ မိုးရောက်သွားသည့်နေရာက

ဆီးနှင်းများပျံ့အံကာ ကျလျက်ရှိသော တောင်ကြီးတစ်တောင် ဆီသို့ပင်တည်း။

လွန်စွာမှ အေးချမ်းလျက်ရှိသော နေရာတွင် ရေများပင် သောက်ရုံနေလေသည်။ မိုးကား ချမ်းစီးသောဖက်ကို ခံနိုင်ရည် သောက်နေသည်။ ပါးလွှာသော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ထား၍ ခတ်ခိုက်တုန်သော အခြေအနေမျိုးကို မကြုံဆုံမိ။ မိမိရပ်ရွာမှာ နေသလိုပင် သက်တောင့်သက်သာရှိနေလေသည်။

ယင်းသို့ဖြစ်ရခြင်းသည် မိမိကိုယ်ထဲမှာ ရောက်နေသော အိန္ဒြိခါတ်ရှင်လုံးကြောင့်ပင်လောဟုပင် တွေးမိရပြန်လေသည်။

ရှေ့မှာ ဆီးနှင်းတွေ ဖုံးလွှမ်းနေသော ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူတော်ဂန္ဓသည် ကျောက်ဂူကြီးဆီသို့ ဘည့်မတ်စွာပင် လျှောက်သွားခဲ့သည်။

ဂူကြီးထဲကို ဝင်သွားပြီး ပတ်ချာလည်လှည့်ပြီးတော့ ဤသို့လိုက်လေ၏။

“အချိန်သုံးဆယ်လုံးလုံး ဘာမှမပြောင်းလဲသေးပါလား၊ ငါ့နေရာဟာ ငါ့နေရာပဲ”

ဟု အားရကျေနပ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် သူတော်စင်ကြီးဂန္ဓသည် မိုးကို . . .

“လာ လူလေး မင်းလည် ခရီးပန်းလာပြီ၊ ဆာလောင်ဆာသိပ်နေပြီပေါ့၊ ဒီမှာထိုင်ပါ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

မိုးက သူတော်ဂန္ဓ၏ရှေ့မှာ ရှိသောစွာဖြင့် ထိုင်လိုက်လေသည်။ သူတော်ဂန္ဓသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကျောက်စင်ကြီးတစ်ခုထဲမှ နှင်းဖတ်များဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော ငှက်ပျောသီးတစ်စီးကို

ယူလိုက်သည်။ ဤငှက်ပျောသီးသည် ဂူထဲမှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ပင် ကြာမြင့်စွာရှိနေပေလိမ့်မည်။

“ရှေ့ မင်းကြိုက်သလောက်စား”

သူတော်ဂန္ဓက လှမ်းပေး၍ ယူလိုက်ရသည်။ ငှက်ပျောသီး အလုံးများသည် ကျောက်ခဲပမာ မာကျောလျက်ရှိနေကြသည်ကို စမ်းသပ်မိသည်။

“ဒါလောက်မာကျောနေတဲ့ အသီးတွေကို ငါ ဘယ်တုန်းစားရမှာလဲ”

မိုးက စိတ်ကူးထဲမှာ ပြောလိုက်သည်နှင့်ပင် လက်ထဲမှာ နှိမ့်နေသော ငှက်ပျောသီးများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျော့ပြောင်းလာကြသည်။ မွှေးကြိုင်သော ရနံ့များသည်လည်း ထွက်လာကြလေသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်လည်း ခန္ဓာကိုယ်တွင်း အပူဓါတ်ကြောင့်လော။ ဤမျှနှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်အကြာနေသည့်အသီးသည် စား၍ကောင်းနိုင်ပါဦးမည်လော။

မိုးသည် တစ်လုံးဖြုတ်ပြီး စားကြည့်လိုက်သည်။ မခဲသန့်စားသည်။ ချိုအေးသောအရသာသည် လျှာပေါ်မှာ စိမ့်တော့ဝင်သွားခဲ့လေ၏။ ထူးခြားသည်မှာ ငှက်ပျောသီးအရသာပေမယ့် ထူးကဲစွာပင် ကောင်းမွန်နေလေသည်။ တစ်လုံးစားသည်နှင့်ပင် ဝမ်းဝသွားခဲ့လေ၏။ ရေငတ်သော အရသာတစ်ခါတည်း ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။

“မင်း ငါ့အကြောင်းကို သိချင်နေမှာပဲ၊ လူကထာဝရဒါအာဖြစ်လို့ အကျဉ်းစံဘဝနဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်တိတိနေသလဲဆိုတာ မင်းကို သိစေချင်ပါတယ်။ အဲဒါကလည်း ငါ့ရဲ့

ဘဝက ပေးဆပ်လိုက်ရတာဆိုပါတော့၊ အဖြစ်အပျက်က ဒီလိုပါလေ။

သူတော်ဂန္ဓသည် သူ၏အဖြစ်အပျက်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေ၏။

+ + + + +

ရှေးသရောအခါက ဝေပုလ္လအမည်ရှိသော တိုင်းပြည်ကြီး တစ်ပြည်တွင် မင်းကျင့်တရားနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်သော ဘုရင်ကြီး တစ်ပါး ရှိလေသည်။

ယင်းဘုရင်ကြီးသည် သားတော်တစ်ပါးနှင့်သမီးတော်နှစ်ပါးရှိကြလေသည်။ သားတော်လေး၏အမည်မှာ ကိုမဟာဂန္ဓဟု ခေါ်တွင်ကြလေသည်။ မဟာဂန္ဓသည် မင်းသားတို့တတ်အပ်သော အဋ္ဌာရသမညာများကို တတ်မြောက်ထားသော်လည်း မင်းလုပ်အုပ်ချုပ်လိုသော ဆန္ဒမရှိပေ။ ကိလေသာအညစ်အကြေးများကို စွန့်ပယ်ကာ တောထဲတောင်ထဲမှာ ရသေ့၊ သူတော်စင်ဘဝတို့ဖြင့် တရားရှာမှီးလိုသူ ဖြစ်လေ၏။

ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးသည် သားတော်လေးကို နန်းညွန့်နန်းလျာအဖြစ် အိမ်ရှေ့ဥပဇာရာထူးလည်း ပေးအပ်နိုင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထိုဗွေနန်းမွေကို ဆက်ခံစေလိုသူဖြစ်၏။ သို့သော် . . .

မဟာဂန္ဓသည် သူတော်ကောင်းတရားများကို သည်းပူး

ကာ ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ပြုလုပ်သည်။ တရားကျင့်ကြံအား ထုတ်လျက်ရှိနေလေသည်။

“ခက်တော့တာပဲ၊ သားတော်လေးဟာ သားကြီးဩရသ ဖြစ်တယ်၊ ထီးနန်းကိုလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တောထွက်ပြီး ရသေ့ရဟန်းပြုသွားမှဖြင့် နန်းဆက်ပြတ် ချည်ရဲ့”

ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးမှာ သားတော်လေးအတွက် စိုးရိမ်လျက်ရှိသည်။ တစ်ရက်တွင် သားတော်မဟာဂန္ဓသည် တောထဲတွင် တရားကျင့်ကြံအားထုတ်လျက်ရှိလေရာ တစ်လက် သီတင်းအထိ ကြာမြင့်သွားသည်။

ယင်းအချိန်တွင်း ဝေပုလ္လကို မည်သည့်နေရာက ရောက်လာကြမှန်းမသိသော ထူးခြားသော ရုပ်သွင်ရှိသည့် ရန်သူ များက မကြာခဏဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြလေသည်။ ယင်းလူမျိုးသည် အမျိုးအမည်မသိ၊ မည်သည့်အရပ်ကလည် ရောက်လာကြမှန်းမသိ၊ လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြရာတွင် တစ် ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ်အင်အားက များများလာခဲ့သည်။

ဝေပုလ္လမှ ရဲမက်များသည် ရန်သူများကို ရှုပ်ရှုပ်ခွဲခွဲ တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း မိမိရရ ဖမ်းဆီးမိလိုက်သည်မို့ ဝေပုလ္လရဲမက်များကိုသာ သေကြေဒဏ်ရာရစေပြီး ထွက်ပြေး သွားတတ်ကြလေသည်။

“မဖြစ်ချေဘူး၊ သားတော်လေးကို အမြန်ရှာပြီး ဒီထူးဆန်းတဲ့ ရန်သူတွေကို တိုက်ခိုက်ခိုင်းရမယ်”
ထို့ကြောင့် ...

မဟာဂန္ဓကို မျူးမတ်စစ်သည်ရဲမက်များဖြင့် လူခွဲပြီး နေရာ တောထဲတွင် တွေ့ရှိသွားခဲ့လေသည်။ မဟာဂန္ဓတစ်ဦး နည်း တရားကျင့်ကြံအားထုတ်လျက်ရှိလေသည်။ မျူးမတ်များက နန်းအကြောင်းကို လျှောက်တင်ပြီး ခမည်းတော်၏ အမိန့်စာ တင်ပြသည်။

သားတော်မဟာဂန္ဓ

အမျိုးအမည်မသိ၊ နေရာမသိ၊ ထူးဆန်းသောရန်သူများ သည် ဝေပုလ္လကို ထိပါးလျက်ရှိပါသည်။ သားတော် လေးနှိမ်နင်း တိုက်ခိုက်မှသာ အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟု ခမည်းတော်ယုံကြည်မိသည်။ ထို့ကြောင့် နေပြည် တော်သို့ အမြန်လာရောက်၍ ခမည်းတော်၏ စီမံကွပ် ကဲမှုကို နာခံပါရန်။

ခမည်းတော်

“ဪ ငါ့ရဲ့ ခမည်းတော်ဟာ သက်တော်ကြီးရင့်ပြီး ကုန်စွဲကို ငါမကူညီနိုင်ရင် တိုင်းပြည်အတွက် ဥပေက္ခာ ရောက်တော့မယ်”

မဟာဂန္ဓသည် မိမိ၏ တရားအလုပ်ကို ခေတ္တရပ်နား ဝေပုလ္လသို့ပြန်ပြီး လိုက်လာခဲ့လေသည်။ ခမည်းတော် နည်း၏ စီမံကွပ်ကဲမှုကို နာခံကာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရာထူး မြင့်တက်လာရန် ရောက်ရှိလာသောရန်သူများကို တွန်းလှန် ခုခံကာ ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

++++

ညကားမောင်မည့်တိတ်တိတ်လျက်ရှိသည်။ လပိုက်ညပေမို့ ကြယ်ရောင်များနှင့်သာ ကမ္ဘာ့လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖန်ဆင်းထားလေသည်။ ဝေပုလူမြို့တော်ကြီးသည်လည်း အကလေးမပို့ တိတ်တိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေလေသည်။

ညဉ့်သန်းကောင်ယံကာလသို့ ရောက်လာသောအခါ မြို့တော်၏ ငြင်ပတွင် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားမှုများက ဖြစ်ပေါ်လာကြစေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ငါးအကြေးရောင်အကွက်များဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် ရဲမက်များက အမောင်ရိပ်များထဲမှ တက်လာခဲ့ကြလေသည်။

နန်းမြို့ရိုးကြီးသည် မြင့်မားလှသည်။ အစောင့်ရဲမက်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကို မတွေ့ရ။ ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။ ရန်သူသည် အလစ်မှာလာရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်၍ မိမိဘက်က အဋိတ်ဖမ်းကာ တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့အတွက် အရေးကြီးသည့် ဟုသာ ခံယူထားသည်။ ရန်သူများ၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ အကြေးကွက်များပါကသော စစ်ဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။ ခေါင်းမှာဆောင်းထားကြသည့် ဦးထုပ်များက နားအမှောက်သဏ္ဍာန်များ ဖြစ်ကြ၏။ လက်မှာ မီး၊ ယု၊ ငါးမိစ္ဆာကဲ့သို့သော လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် တကယ်တော့ သူတို့သည် နဂါးစစ်သည်များပင်တည်း။ နားပောက်ကောင်ကြီးထဲမှာ လျှို့ဝှက်ကာနေထိုင်သော စစ်ကိုလိုက်ကြသည့် ရှေးဟောင်းလူမျိုးများပင်တည်း။

နဂါးစစ်သည်များသည် ဇောက်ပိကာ ရှေ့ကိုသာ လာခဲ့ကြသည်။ အန္တရာယ်ကို မမြင်မိကြချေ။ ခါတိုင်းရောက်

သာသလှပင် အလစ်မှာ ဝင်၍တိုက်ခိုက်ဖို့ရန်သာ ကြိုးစားကြသည်။ တစ်ဖက်သားကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် ပြုလုပ်ပြီးမှ ဆုတ်ခွာပြေးဖို့ရန်ကိုသာ ရည်ရွယ်ထားကြသည်။

မဟာဂန္ဓကသည် နဂါးစစ်သည်များ တရွေ့ရွေ့နှင့် လာနေကြသည်ကို မြင်တွေ့နေရသည်။

“နဂါးစစ်သည်တွေပဲ၊ သင်းတို့ဟာ အမောင်ထဲမှာပဲ ကြွတယ်၊ အလင်းရောင်နည်းနည်းပါးပါးလောက်ရှိရင် သူတို့အတွက်လုံလောက်တယ်၊ အားကောင်းတဲ့အလင်းရောင်ရဲ့ဒဏ်ကို သူတို့ မခံနိုင်ကြဘူး။ အဲဒါဟာ ငါတို့အတွက် လက်နက်ပဲ”

စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတာဝန်ကို ယူထားသော မဟာဂန္ဓက သော့မှ စစ်ကဲများ၊ ဗိုလ်အဆင့်ရှိကြသောသူများကို ရှင်းပြတော်လေသည်။

“အမောင်ကိုခွင်းဖို့ အလင်းရောင်ဟာ ငါတို့ရဲ့ လက်နက်ပဲ”

မဟာဂန္ဓက ထပ်ပြီးတော့ ပြောလိုက်လေသည်။ ရန်သူသည် မြို့ရိုးနားသို့ ကပ်လာသည်အထိ အတင့်ရဲစွာဖြင့် ကပ်လာခဲ့လေရာ . . .

“ရှီး . . . ရှီး . . . ရှီး”
ရုတ်တရက် . . .

မြေပြင်ထက်မှ အသံမြည်ပြီး ကောင်းကင်ထက်သို့ ထိုးသွင်းကြသည့်အရာများ။ နဂါးစစ်သည်များသည် တရွီးရွီး ထွက်ပေါ်လာသော အသံများကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ခြားခဲ့ကြလေ၏။

“ဖောက် . . . ဖောက် . . . ဖောက် . . . ဖောက်”

ကောင်းကင်ယံမှာ တဖောက်ဖောက်နှင့် မြည်သွားကြပြီး စူးလက်သော အလင်းရောင်များက တမဟုတ်ချင်းမှာပင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။ နဂါးစစ်သည်တို့၏ မျက်လုံးများသည် ပျာဝေသွားခဲ့ကြရလေ၏။

ဤကားမဟာဂန္ဓ၏ အတတ်ပညာပင်တည်း။ နဂါးစစ်သည်များသည် လက်တလောတွင် မတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်နိုင်စွမ်း မရှိနိုင်ကြတော့။

“ဝင်တိုက်ကြ”

မဟာဂန္ဓ၏ အသံကြီးသည် အားလုံးကို လွှမ်းခြုံသွားကာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ ဝေပုလ္လစစ်သည်များသည် လက်နက်များကို ဆွဲကိုင်ကာ နဂါးစစ်သည်များကို တကြမ်းပင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

(၁၁)

သူတော်ဂန္ဓအကျဉ်းကျမ်းရခြင်း

နဂါးစစ်သည်များသည် အငိုက်မိသွားခဲ့ကြလေ၏။ ဝေပုလ္လစစ်သည်များက တရမန်းကြမ်းပင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

“အား”

မဟာဂန္ဓသည်လည်း ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ ရန်သူများကို ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့တိုက်ခိုက်သည်။ ဝေပုလ္လစစ်သည်များသည် မိမိတို့၏ ခေါင်းဆောင်က ဦးဆောင်ပြီး အတူပါဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လာသည့်အတွက် ပိုပြီးတော့ အားတက်လာကြသည်။ ရန်သူများက အကျအဆုံးများလာကြသည်။ တချို့ကြီးစွာသော ဒဏ်ရာများ ရသွားခဲ့ကြသည်။

ကြာလာတော့ ဒဏ်မခံနိုင်ကြတော့ပဲ။ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

"ဟိတ် တစ်ချို့ ငါ့လိုက်ခဲ့ကြ၊ ရန်သူတွေ ဘယ်အထိ ပြေးကြမလဲလို့ လိုက်ကြည့်ကြမယ်၊ တစ်ချို့ဖြိုကို ကာကွယ်ဖို့ စောင့်ကြပ်ပြီး နေခဲ့ကြ"

မဟာဂန္ဓက ချက်ချင်းပင် စိမ့်ခန့်ခွဲလိုက်ပြီး စစ်ကို ဗိုလ်မင်းနှင့်ရဲမက်အချို့ကိုခေါ်ကာ နဂါးစစ်သည်များ၏နောက် တရကြမ်းပင် လိုက်ကြလေတော့သည်။ ခြေလျင်ပြေးကြသော လူများကို မဟာဂန္ဓတို့က မြင်းများနှင့်လိုက်ကြ၍ မီလာကြည့် လမ်းမှာသုတ်သင်ပစ်ခဲ့ကြလေသည်။

"စစ်"

"အား"

အချို့မြင်းများဖြင့် ထွက်ပြေးကြသော နဂါးစစ်သည်များ သည် နဂါးမောင်တောင်ကြီးထိကို ရောက်အောင်မပြေးနိုင်ကြ တော့။ ပြေးလည်းအချိန်မရကြတော့။ မဟာဂန္ဓဦးဆောင်သော ဝေပုလ္လစစ်သည်များက နောက်မှလိုက်လာကြသည်မှာ လွန်စွာမှ ပင် နီးကပ်လျက်ရှိနေကြလေပြီ။

"ဟိတ် ငါတို့ ဒီဘက်က ပြေးကြမယ်၊ ဝေပုလ္လတွေကို မျက်ခြည့်ဖြတ်ပစ်ရမယ်"

နဂါးစစ်ဗိုလ်မှူးက အော်ဟစ်ပြီးတော့ သတိပေးလိုက် သည်။ ထို့ကြောင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခုထိ ကို ဦးတည်ပြီးတော့ ပြေးဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ မဟာဂန္ဓတို့က လည်း ထပ်ချစ်မကွာပင် လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေသည်။

"ဟို ကျောက်တောင်ကြီးအောက်က ဂူထဲကို ဝင်ပြေး သွားကြတယ်၊ ဝင်မလိုက်ကြနဲ့၊ ဒီကောင်တွေက အမှောင်ထဲမှာ

မြတ်စာပေ

ပြီးတော့ မြင်နိုင်စွမ်းရှိကြတယ်"

မဟာဂန္ဓက တားမြစ်လိုက်လေသည်။ ကျောက်တောင် ကြီး၏အနားကိုဖောက်သော် ရပ်ထားလိုက်ကြသည်။

"ကျောက်တုံးတွေနဲ့ ဂူကို ပိတ်ဆို့ထားကြ၊ ဒီကျောက် တောင်ဟာ တစ်ဖက်မှာ ထွက်ပေါက်မရှိဘူး၊ သင်းတို့ ဒီအထဲမှာ အယ်လောက်ကြာကြာ နေထိုင်ကြမလဲ"

ဝေပုလ္လရဲမက်များက ကျောက်တောင်ဝကို ကျောက်တုံး များဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြလေသည်။ မဟာဂန္ဓအမှူးပြီးမတော့ ဝေပုလ္လစစ်သည်များသည် ကျောက်ဂူကြီး၏ အနားမှာ ဖွဲကောင်း ကောင်းဖြင့် ကောင့်နေကြသည်။ ၃-ရက်အကြာတွင် . . .

ကျောက်ဂူထဲမှာ ပုန်းခိုနေကြသည့်ရန်သူများသည် အစာငတ်ရေငတ် ဖြစ်လာခဲ့ကြသဖြင့် ကြုံကြုံမခံနိုင်ကြတော့။ ထို့ကြောင့် ကျောက်တုံးများ ပိတ်ဆို့ထားသောနေရာ အတွင်း ဆက်မှနေ၍ အော်ဟစ်ကာ အညှစ်ကြလေတော့သည်။

"ကျွန်တော်တို့ အညှစ်ကြပါပြီ၊ ဂူပေါက်ဝကို ဖွင့်ပေး ခဲ့တော့"

မဟာဂန္ဓသည် သူ့လူများကို အမိန့်ပေးကာ ဂူဝမှာ ပိတ်ဆို့ထားသည့်ကျောက်တုံးများကို ဖယ်ရှားပစ်စေလေသည်။ အစာငတ်၊ ရေငတ်ဖြစ်နေကြသည့် နဂါးစစ်သည်များကို ရေနှင့် အစာအစာများပေးသည်။

"မင်းတို့ရဲ့အသက်ကို ရန်မရှာဘူး၊ ချမ်းသာပေးလိုက် သယ် ကိုယ့်နေရပ်ကို ကောင်းစွာပြန်ကြတော့၊ နောက်ကိုလည်း ဒီလိုဝေပုလ္လကို လာရောက်ဟိုက်ခိုက်ကြတာမျိုး မလုပ်ကြနဲ့"

မြတ်စာပေ

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကို မတိုက်ခိုက်ကြတော့ပါ။ အသက်ကို ချမ်းသာရာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်။ ခွင့်ပြုပါဦး။”

နဂါးခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူးအဆင့်ရှိသောသူက မဟာဂန္ဓကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။ ထို့နောက် မိမိ၏ ခဲများနှင့်အတူ နဂါးမောက်တောင်ဆီကို ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။

[နောင်အခါတွင် နဂါးမျိုးနွယ် စစ်သည်များသည် ဝေပုလ္လတိုင်းပြည်ကို မည်သည့်အခါမှ မတိုက်ခိုက်ကြတော့ပါ။ မကြာမီမှာပင် . . .

ဝေပုလ္လပြည်ရှင် နတ်ရွာစံသဖြင့် မဟာဂန္ဓမှာ မရှောင်သာတော့ဘဲ မင်းပြုရလေတော့သည်။ မိမိ၏ တိုင်းပြည်သားအကျိုးကို ငဲ့ကွက်ပြီးတော့ ဖြစ်သည်။ မဟာဂန္ဓကြီးသည် တရားကျင့်ကြံအားထုတ်သော အလုပ်ကို ထေဝရတရားမပျက်ပေ။ ခါတိုင်းလို အချိန်ကောင်းစွာမရသော်လည်း ရသည့်အချိန်ကလေးကို ကြိုးစား၍ အားထုတ်ရလေတော့သည်။

“ရှောက်လေရာဘဝတိုင်းမှာ မည်သည့်နောင်ကြီးမရှိရစေပဲ တရားဓမ္မနှင့်လွတ်လပ်စွာ အားထုတ်ကျင့်ကြံရသော သူသာ ဖြစ်ရပါလိမ့်။

မိမိ၏ဆန္ဒပြည့်မီစေရန် တစ်ကိုယ်တည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင် ဆုတောင်းမိလေသည်။ မဟာဂန္ဓမင်းကြီးသည် သူတော် တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တွင် နတ်ရွာစံလေသည်။

+++++

မြတ်စာပေ

ဟိမဝန္တာအရပ်တွင် တောင်စဉ်တောင်စန်းများ လေးဆယ်ကျော်ကျော်ရှိသည်။ တစ်ခုသော တောင်သည် ပဒုမသေလတောင်ဟု အမည်တွင်၏။ ကြားမျိုးငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံပြီး အင့်အပွင့်အစုံတို့သည် နဝရတ်ကိုးပါးဖြင့် ပြီး၏။ ကြည့်ရှု၍အားမရ။ မဝနိုင်သော တောင်ထူးတောင်မြတ်ဖြစ်လေ၏။ ယင်းတောင်ပေါ်မှာ ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ကျီ၊ တပသီတို့ မိမိတို့၏ ကျင့်စဉ်နှင့်အလုပ်စခန်းများကို ဝင်နေကြသည်။

တောင်ကြီး၏အဆင့်ဆင့် အထပ်ထပ်အလိုက် သူနေရာနှင့်သူ သူတော်စင်များ၊ ရသေ့များ တရားကျင့်ကြံအားထုတ်လျက် ခိုနေကြလေသည်။ တောင်ကြီး၏ အောက်ခြေရှိ တစ်ခုသော သဘာဝကျောက်ဂူကြီးထဲ၌ သူတော်ဂန္ဓအမည်ရှိ သူတော်စင်ကြီး တစ်ဦးသည် တရားကျင့်ကြံအားထုတ်လျက်ရှိသည်။ မှန်ကန်သော ကျင့်စဉ်ကြောင့် မိမိ၏သက်တမ်းသည် အနှစ်စရာကျော် ခဲ့လေပြီ။

တစ်ရက်တွင် သူတော်ဂန္ဓသည် ဂူအပြင်မှာ တဖွဲဖွဲဖြင့် ကျွဲလျက်ရှိသော နင်းများကို လက်ဖြင့်ခံယူသည်။ လက်ထဲမှာ ပြည့်မောက်လာသောအခါ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်လိုက်လေ၏။

နင်းဖတ်များက ပြားကပ်သွားခဲ့ကြသည်။ မဟာဂန္ဓသည် လက်ထဲမှ နင်းဖတ်များကို ကြည့်မိလိုက်လေရာ ထူခြားသောအသွင်သဏ္ဍာန်များသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပေါ်လာခဲ့ကြလေ၏။ ညဉ့်နက်ကာလမှာ စစ်သည်များသည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ ဝေပုလ္လနှင့်နဂါးစစ်သည်များပင်

မြတ်စာပေ

တည်း။ ယင်းစစ်ပွဲကို ဦးဆောင်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်သူမှာ ဝေပုလူ
၏ အိမ်ရှေ့မင်းသား စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မဟာဂန္ဓပင်တည်း။

မဟာဂန္ဓသည် စစ်ရှုံးသော နဂါးစစ်သည်များ၏နောက်
ကို မိမိ၏ရဲမက်များနှင့်အတူလိုက်ကြသောမြင်ကွင်းက ပေါ်
လာခဲ့ပြန်လေသည်။ ထွက်ပြေးကြသော နဂါးစစ်သည်များသည်
ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခု၏ ဂူပေါက်ဝထဲကို ဝင်သွားခဲ့ကြလေ၏။

မဟာဂန္ဓနှင့် စစ်သည်ရဲမက်များသည် ကျောက်တောင်
ထိကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ နဂါးစစ်သည်များ ဝင်သွားခဲ့ကြ
သော ဂူဝဲကို ကျောက်တုံးများဖြင့် သုံးရက်တိုင်တိုင် မိတ်ထား
ကြလေသည်။ သုံးရက်ပြည့်မှ နဂါးစစ်သည်များသည် ကျောက်ဂူ
ထဲမှ ထွက်ခွင့်ရခဲ့ကြသည်။

သူတော်ဂန္ဓ၏ လက်ဖဝါးပေါ်ရှိ နှင်းဖတ်ငြားပေါ်မှ မြင်
ကွင်းများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှုံ့ဝါးကာ ပျောက်ကွယ်သွား
ကြသည်။

အတိတ်ဘဝက အကြောင်းများကို သူတော်ဂန္ဓက
ပြန်ပြီးတော့ မြင်လာခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တုန်လှုပ်
မှုကင်းသော မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ရှိနေမိသည်။

“ငါ အတိတ်ဘဝက ပြုခဲ့တဲ့ ဝဋ်ကြွေးကို ပြန်ထပ်
နိုးလာပြီပဲ”

သူတော်ဂန္ဓသည် မိမိ၏ အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြီးတော့
မြင်နိုင်စွမ်းရှိသော အတိတ်သရဉာဏ်ကို ရရှိထားသူ ဖြစ်သည်။
ယခင်ဘဝက ဝေပုလူပြည်ရှင် မဟာဂန္ဓသည် ယခုအထဲတွင်က
သူတော်ဂန္ဓ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဘဝဆုတောင်းကောင်းခဲ့သူဖြစ်၍ ယခုဘဝမှာ သူတော်
ကောင်းအလုပ်များကိုသာ လွတ်လပ်စွာလုပ်ခွင့်၊ အားထုတ်ခွင့်
ခဲ့လေသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ
များကို ပွန်လွှတ်ခဲ့ကာ ဟိမဝန္တာအရပ်ကို ရောက်လာခဲ့သည်။
ဆရာသင်များကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး တွေ့ဆုံဆည်းပူးခွင့်ရခဲ့သည်။
အိမ်နီးသော ကျွန်ုပ်တို့များဖြင့်လည်း တိုးတက်အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။
မိမိအတိတ်ဘဝက အမှတ်မထင်ပြုဘူးခဲ့သော ဝဋ်ကြွေး
သည် မကြာမီမှာပင်လျှင် ဤဘဝမှာ ဆိုက်ရောက်လာပေတော့
သည်။ ပေးဆပ်ရတော့မည်ကို သိလိုက်မိသည်။ ယင်း တစ်နေ့
သည်ကား . . . ။

သူတော်ဂန္ဓသည် ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း
အားကျင့်ကြံအားထုတ်လျက် ရှိနေလေသည်။ အပြင်ဘက်
ဆွဲခဲမှတ်ကို ရောက်လှနီးပါး အေးစက်လျက်ရှိနေသော်လည်း
သူတော်ဂန္ဓ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာတော့ သွေးများက ပူနွေးနေကြ
သကဲ့သို့ကောင်းစွာပင် လည်ပတ်နေကြသည်။ ကျော်ဂူကြီးထဲမှာလည်း
အေးစက်စွာ သိပ်သည်းနေလျက် ရှိလေသည်။

အကယ်၍သာ တစ်ဦးတစ်ယောက်က သူတော်ဂန္ဓ၏
အားထုတ်မှုကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် အရည်ပြေး
မည်လည်း ချောမွတ်ပူနွေးနေလျက်ရှိသည်ကို သိရမည်ဖြစ်

သည်။

လူတစ်စုသည် ထူထဲစွာကျရောက်လျက်ရှိသော နင်းကမ္ဘာလားထဲမှာ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် လှမ်းလာနေလျက်ရှိသည်။ ထိုသူများ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အကြေးခွံများဖြင့်ပြီးသည့် ကြိတ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ရှည်လျားသော ဆံပင်များကိုလည်း ထိပ်မှာစုပြီး စည်းနှောင်ထားကြသည်။ အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်လျှင် နဂါးတစ်ကောင်၏ အမောက်နှင့် တူသည်။

ထိုသူများသည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ နဂါးမှဆင်းသက်သောကြောင့် နဂါးမျိုးနွယ်လူသားများဟု ယူဆထားကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ နေထိုင်ကြသည်မှာလည်း မြေပေါ်မှာမဟုတ်ဘဲ နဂါးမောက်တောင်ကြီးဟု အမည်ရှိသော တောင်ကြီးတစ်တောင်၏အတွင်းအောက်မှာ ဖြစ်ကြသည်။

နဂါးမျိုးနွယ်လူသားများသည် အကြောင်းကိစ္စကြီးသော ရှိကြမှာသာ မြေပြင်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့တတ်ကြသည်။ ယခုလည်း အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အားလုံးပေါင်း အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိမည်ဖြစ်သော လက်နက်မျိုးစုံကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ ရှေ့ဆုံးကလျှင် သည် လက်ထဲမှာ သံကြိုးရှည်ကြီးနှင့်တူသော ကျော့ကွင်းတစ်ခုကို ရစ်ဝိုင်းခွေကာ ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ထိုသူသည် ကြီးမားခန့်ထည်သော ကိုယ်လုံးနှင့်မြင့်သော အရပ်အမောင်းရှိသည်။ ရှည်လျားသော ဆံပင်များ

သံထိပ်မှာစု၍ ထုံးထားသည်။ ဆံထုံးလုံးလုံးထဲမှာ လက်သန်းခန့်တုတ်သော ရွှေအပ်တစ်ချောင်းကို ကန့်လန့်ဖြတ် ထိုးစိုက်ထားသည်။

မျက်နှာပြင်သည် လွန်စွာမှတည်ကြည်သော်လည်း ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်မွှေးများနှင့် ပါးမြိုင်းမွှေးများကြောင့် မြင်သူတို့၏စိတ်လန့်စေသည်။ ဟန့်စေသည်။ ထိုသူကား နာဂရအမည်ရှိသော အမတ်ချုပ်ကြီးပင်တည်း။ နာဂရသည် လက်ရုံးရည်၊ လုံးရည်နှင့်ပြည့်စုံသောသူ ဖြစ်လေ၏။

မကြာမီမှာပင်လျှင် ဗဒုံမသေလတောင်ခြေကို ရောက်ခဲ့လေသည်။ သူတော်ဂန္ဓ၏ ကျောက်ဂူကို လှမ်း၍မြင်လိုက်သော်လည်း နာဂရ၏မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည် မြင့်တက်သွားခဲ့လေသည်။ ဂူအတွင်းဘက်မှာ ထိုင်နေသော သူတော်ဂန္ဓကိုလည်း မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

“မဟာဂန္ဓ မဟာဂန္ဓ သင်းက ဒီမှာအမှန်ပဲ ရှိနေတာ ဝါတို့ရဲ့ လက်ထဲက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွတ်နိုင်တော့ဘူး”

နာဂရကစိတ်ထဲမှ ကြိမ်းပါးလိုက်လေ၏။ သူနှင့်အတူပါ တွေ့သောသူများကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သ်။ ထိုသူများသည် ဂူဆီပြေးသွားခဲ့ကြသည်။ ဂူကို ဝိုင်းပိတ်ထားလိုက်ကြလေ၏။

နာဂရကလေ၏ လျှင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပြေးသွားခဲ့ပြီ။ သို့ရာကသော် လက်ထဲက ကျော့ကွင်းကို လွှတ်လိုက်လေအသံမပြုသည့်ဘဲ အသက်ဝင်နေသော သတ္တဝါတစ်ကောင်အား ပြေးထွက်သွားသည်။ ချက်ခြင်းမှာပင် သူတော်ဂန္ဓ၏ ကိုယ်မှာ စွပ်ကွားခဲ့လေ၏။ သူတော်ဂန္ဓကား မလှုပ်မလှုပ်

ငြိမ်သက်နေလျက်ပင်။ နာဂရသည် ကျော့ကွင်း၏တစ်ဖက်ကြီး
ဝကို ကိုင်တွယ်ကာ ဆောင့်ဆွဲလိုက်လေ၏။

သူတော်ဂန္ဓ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်ကလေး
မလှုပ်၊ ကျောက်တိုက်ကြီးတစ်ခုလို မတ်မတ် တောင့်တောင့်ကြီး
ရှိနေလေ၏။ နာဂရကား မည်မျှပင် အားစိုက်ပြီးတော့ ဆောင့်
ဆွဲသော်လည်း ကျော့ကွင်းမိနေသော သူတော်ဂန္ဓ၏ ခန္ဓာကိုယ်
သည် မြေမှာ စွဲနေသည့်အလား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပါ။

“ဪ သင်က ဒါလောက်တောင် စွမ်းနေမှာကို၊ ဟေ့
ကောင်တွေ သင်ကို နေရာမှာတင် အဆုံးစီရင်ပစ်လိုက်ကြစမ်း”

နာဂရသည် ဒေါသမထိန်းနိုင်သောကြောင့် သူ့လူများ
ကို အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုလူများက ဒေါသတကြီး
ဖြင့် သူတော်ဂန္ဓဆီကို ပြေးလွှားခဲ့ကြသည်။

အနားကို မရောက်မီမှာပင် ...

“အား”

“အား”

ထိုလူတို့သည် တွန်းကန်အားပြင်းထန်သောနေရာကို
ရောက်သွားကြသည့်အလား။ ရုတ်တရက် လွင့်ထွက်သွားခဲ့ကြ
လေ။ ဂူအပြင်ကို ရောက်သွားကြသည့်အထိ လွင့်သွားခဲ့ကြသည်။
ဧကောက်ကို တဖုန်းဖုန်းနှင့် ပစ်ကျန်ကြသည်။ အချို့သည်
မိမိတို့ ကိုင်ဆောင်လာကြသော လက်နက်များနှင့် ပြန်ပြီးထိခိုက်
မိသွားကြကာ သေဆုံးလွှားခဲ့ကြလေ၏။

“အား”

“အား”

နာဂရသည် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်များကြောင့် ချုံ့
ဘုန်လှုပ်သွားခဲ့ရလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူတော်ဂန္ဓသည် ခရီး
သည်ကြီးမှ ပြန်ရောက်လာသည့်အလား မျက်လုံးတွေက အလိုလို
ပွင့်လာခဲ့လေ၏။

“ငါ့ကိုထိရင် အားလုံး အသေဆိုးနဲ့သေကြရလိမ့်မယ်၊
မင်းက တယ်သူလဲ”

သူတော်ဂန္ဓက တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်လေ
၏။ ဒေါသမပါ။ သတိပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

“ဤနာမည် နာဂရ၊ နဂါးမောက်တောင်ကြီးရဲ့အတွင်း
အောက်ခြေနဂါးပြည်က ဖောခဲတာပဲ။ ဟိုး ငါတို့ရဲ့ ဘိုးစဉ်တောင်
ဆက်ကတည်းက အဆင့်ဆင့် လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့တဲ့စကားအရ
မှတ်တမ်းမှတ်ရာများရ သင်ဟာ ငါတို့ရဲ့ချန်သူဖြစ်ဖူးခဲ့တယ်၊
ဘာတစ်ခုက ငါတို့ရဲ့ နဂါးမျိုးနွယ်တစ်ချို့ကို ဂူတစ်ခုထဲမှာ
လှောင်ပိတ်ဖူးထားခဲ့တယ်၊ သူ့တစ်ပါးရဲ့ အနိုင်ယူမှုတွေကိုလည်း
ခံတတ်ကြဘူး။ အခု သင့်ကို မိပြီး ဂလဲ့စားချေရတော့မယ်၊
သင် ဘာစာတံနိုင်သေးသလဲ”

“မင်းတို့က အညွှင်းပန်းခံလူမျိုးတွေမဟုတ်ဘူးဆိုရင်
ဆယ့်လူကို ဘာကြောင့် ကျူးကျော်ပြီးရန်စကြတာလဲ၊ သူတစ်ပါး
ကို ထိပါးဖို့ကစော့ တတ်နိုင်ကြတယ်၊ ကိုယ့်ကိုထိတော့
အတတ်ကြတယ်မေါလေ၊ မင်းတို့ဟာ ငါ့တစေမယ်တစ်ခုခြားပြီး
ခဲဘာတောင် နောက်ယောင်ခံပြီးတော့ လိုက်လာနိုင်ကြတယ်၊
ဆော်တော်ကို အံ့အားသင့်ဖို့ ကောင်းကာပဲ”

[သူတော်ဂန္ဓသည် ယခင်ဘဝက ဘုရင်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ရုံ

ယခုသူတော်စင်ဘဝမှာလည်း ပြောဆိုဆက်ဆံမှု ရာဇမာန်အရိုပ် အငွေ့က ပါလာခဲ့လေသည်။ မျက်နှာပြင်မှာ ရာမောန်က နှိပ်ကန် ရိပ်ကန်ဆို ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

နာဂရက သူတော်ဂန္ဓကို မခိုးမခန့် အမှုအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ငါတို့မှာ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်ကို ပြောပြနိုင်တဲ့ ပုရောဟိတ်တွေ၊ ဝေဒပညာရှင်တွေရှိကြတယ်။ သူတို့ဟာ သေဆုံးသွားကြတဲ့သူတွေရဲ့အကြောင်းကို ပြောပြနိုင်ကြတယ်။ ဘယ်ဘဝကနေ ဘယ်ဘဝကိုပြောင်းသွားကြတယ်ဆိုတာကို အတိအကျ သိကြတယ်။ ဟောဒီမှာကြည့်”

နာဂရသည် လိပ်ထားသော ရုပ်ပုံကားချပ်ကြီးတစ်ခုကို သူတော်ဂန္ဓအား ပြလိုက်လေ၏။ ပုံစံမှာလည်း ဝေပုလ္လုပြည့်ရှင် မဟာဂန္ဓ၏ ပန်းချီရုပ်ပုံလွှာကို အထင်အရှားပင် တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဝေဒပညာရှင်များ၏ ဟောပြောချက်ကို ပန်းချီအတတ်ပညာရှင်များက စိတ်ကူးဖြင့် ရေးဆွဲထားကြခြင်းပင်။ နာဂရသည် နောက်ထပ်ပန်းချီကားချပ်တစ်ခုကိုပါ ပြသလိုက်လေသည်။ ယခုဘဝရှိ သူတော်ဂန္ဓ၏ပုံပင်တည်း။

“သူတို့ဟာ သင်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း ညွှန်ပြပေးနိုင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ဟာ ဒီကိုရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ သင် ငါ့လက်က ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူး၊ သူတော်ဂန္ဓ”

“ငါကလည်း ပြေးဖို့မရသိချင်ပါဘူး။ ငါ့တစ်ဘဝက ပြုခဲ့တဲ့အမှားအတွက် အဲဒီဝဋ်ကြွေးကို တစ်ချိန်မှာ ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိပြီးသား”

မြတ်စွာဗုဒ္ဓ

သူတော်ဂန္ဓကလည်း တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ သူတော်ဂန္ဓသည် ဘဝဝဋ်ကြွေးကြောင့် ဤနဂါးပတ်ကျော့ကွင်းမှ ရုန်းမဖယ်နိုင်ချေ။ မိမိ၏ အကျင့်သီလဖြင့် လွတ်မြောက်နိုင်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်ပဲထား ဤဝဋ်ကြွေးကို မကျေခြင်းဆပ်ရဦးမှာမို့ မကြိုးစားတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် . . .
သူတော်ဂန္ဓသည် နာဂရခေါ်ဆောင်သွားသည့်နောက်ကို ချီကံ့ပါသွားခဲ့ရလေသည်။

+ + + + +

ပိန်းပိတ်အောင် မောင်မည်းနေသော တွင်းနက်ကြီးထဲကို သူတော်ဂန္ဓရောက်ရှိနေသည်။ ယင်းတွင်းကြီးသည် တစ်ချိန်က နဂါးစွာမှကြီးမားသော နဂါးကြီးများ ကျက်စားရာနေရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ နာဂရသည် သူတော်ဂန္ဓတို့ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် မပေးကာ ခြေလက်များကို စီရင်ထားသော နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းကြီးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားလိုက်လေသည်။

သူတော်ဂန္ဓ သင်ဟာ ငါတို့ရဲ့ နဂါးမျိုးနွယ်တွေကို ကျွန်ုပ်တို့ကြီးထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားဖူးခဲ့တဲ့အတွက် ဒီအပြစ်ကြီးကို ပေးဆပ်ရတာပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီအတွက် သင့်ထိုက်နဲ့ သင့်ကံပဲ။ ဒီတောင်ကြီးထဲမှာ တစ်သက်လုံးပဲ နေရစ်ခဲ့ပေတော့။ နာဂရက အောင်သေအောင်သား စားသောမျက်နှာကြီး

မြတ်စွာဗုဒ္ဓ

www.burmeseclassic.com

ဖြင့် သူတော်ဂန္ဓကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။ သူတော်ဂန္ဓကလည်း အေးဆေးသောအမူအရာဖြင့် . . .

“နာဂရ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ပြီးတော့ အထင်မကြီး ငါဟာ မင်းထင်သလို ဒီမြေတွင်းကြီးထဲမှာ တစ်သက်လုံး နေရလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား”

“ထင်တယ်၊ သင်ဟာ ဒီမြေတွင်းကြီးထဲမှာပဲ ကမ္ဘာပျက်မို့ပြီး အရိုးဆွေးရလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း သင်တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူနေရစ်ခဲ့ပေတော့”

နာဂရသည် သူတော်ဂန္ဓ၏အနီးမှ ထွက်သွားခဲ့သော မြေပေါ်ကို ရောက်သွားကြသော သူနှင့်သူလူများနှင့် သူတော်ဂန္ဓ၏ခါးမှ ဆွဲထားသော နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းသံကြား မြေပြင်ထက်မှာ ငှက်ရိုက်ကာ ထားလိုက်ကြသည်။ မြေပေါ်ထဲသို့ တွင်းပေါက်ကြီးကိုလည်း ပိတ်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။ မြေပြင်ထက်မှာ ပေါ်နေသည့် သံကြိုးကွင်းသည်လည်း မြေသားဖြင့် ဖုံးအုပ်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလာသောအခါ ယင်းအပေါ်မှာ မြေသားကထပ်၍ တက်လာကြကာ မာသော မြေပြင်ကြီးဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

(၁၂)

ကျိန်စာသင့်နေကြသောရွာကလေး

သူတော်ဂန္ဓသည် နှောင်းအတိတ်ကာလက သူ၏ မြစ်အပျက်များကို မိုးအား ပြန်ပြီးတော့ ပြောပြခဲ့လေသည်။

“အဲဒါပဲ လူလေး၊ ငါဟာ ဝေပုလ္လုပြည့်ရှင်မင်းဘဝက မြစ်မှာမိခဲ့တဲ့အပြစ်လေးတစ်ခုကို ပေးဆပ်ခဲ့ရတာပါ။ ငါဟာ နဂါးပတ်ကွင်းသည်တွေကို ကျောက်ဂူထဲမှာ သုံးရက်ပိတ်လှောင်ခဲ့မိတဲ့ အပြစ်အတွက် ဝဋ်ကြွေးတင်ပြီး နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်တိတိ ဆပ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဪ အဖိုးဆပ်လိုက်ရတဲ့ ဝဋ်ကြွေးက နှစ်ကာလကတည်းက လွန်ခဲ့ပါလား၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကယ်လိုက်ရကျိုးမရှိပါဘူး၊ ဟုတ်တယ် မင်း ကယ်ရကျိုးနပ်ပါတယ်၊ ဒီလို ကျွန်တော်ရတာကလည်း မင်းနဲ့ငါဟာ ဘဝပဋ္ဌာန်းဆက်ပါလာလို့ ဟုတ်တယ်လား မိုး၊ အဲဒီအတွက် မင်းရဲ့ကျေးဇူးကို ငါမမေ့ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

မင်းအခု ဒီကနေပြန်သွားရင် မိသားစုကိုခေါ်ပြီး တစ်နေ့
သွားရှောင်နေပါတော့၊ မင်းတစ်သက် ရင်းနှင်းပြီးစားဖို့
လိုက်ပါမယ်၊ ငါလည်း ဒီဂူကစွန့်ပြီး ပဒုမသေလတောင်
တက်တော့မယ်၊ ဒီတောင်ပေါ်မှာပဲ တရားကျင့်ကြံအား
တော့မယ်”

“နဂါးမျိုးနွယ်တွေရဲ့ရန်ကို ကြောက်လို့လား အ

“သူတို့ကို ငါ မကြောက်ပါဘူးကွယ်၊ ရန်ကို
သဘောပါ၊ ငါလည်း ရည်ရွယ်ချက်မြောက်အောင် ကျင့်စဉ်
ကိုတက်ရဦးမယ်၊ နဂါးတွေဟာ ခြေရာကောက်ကောင်
ကွယ်၊ မင်းကိုလည်း အနှံ့ခံပြီး လိုက်ရှာမှာ ကျိန်းသေ
အဲဒါကြောင့် မင်းရဲ့မိသားစုကိုခေါ်ပြီး ရွာကရှောင်ထွက်
တော့”

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲကိုရောက်နေတဲ့ သိဒ္ဓိရှင်
ကိုကော အဖိုးပြန်မယူတော့ဘူးလား”

“မယူတော့ပါဘူးကွယ်၊ မင်းရဲ့ကိုယ်ထဲမှာပဲ တစ်
လုံးရှိပါစေတော့၊ ဒါပေမယ့် ဒီ သိဒ္ဓိခါတ်ရှင်လုံးနဲ့ပတ်သ
ဒီပစ္စည်းကိုအကြောင်းထားပြီး မကောင်းမှုမပြုလုပ်ပါနဲ့
ကို ပြန်ပြီးတော့ ထိခိုက်လိမ့်မယ်”

“ရွှေပုဆိန်ကြီးကိုလည်း မင်းပဲ ယူသွားပါ၊ က
အတွက် ငါ ရင်းစားဖို့ထပ်ပြီး ပေးလိုက်ပါဦးမယ်လေ၊ ငါ
မပျက်စေရပါဘူးကွယ်”

သူတော်ကန္တာသည် မိုးကို ကျောက်ဂူကြီး၏ အပြင်ဘ
ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဆီးနှင်းများက တဖွဲဖွဲနှင့်ကျဆင်းနေထ

ကြသည်။ မကြာမီ အပင်တစ်ခုလုံး နှင်းဖတ်များဖြင့် ဖွေးဖွေး
နေသောနေရာကို ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ယင်းအပင်ကြီးကား
ဆင်လုံး ကျောက်သားအတိ ဖြစ်နေလျက်ရှိသည်။ ပင်ခြေရင်း
အထက်လေးပေအကွာလောက်မှာ အခေါင်းပေါက်ကြီးတစ်ခု
ရှိနေသည်။

“အထဲကို ဝင်သွား လူလေ။ ရတနာတွေ တွေ့ရလိမ့်
မင်းအလိုရှိသလောက် ယူပါ”

သူတော်ကန္တာ လက်ဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်သည်။ မိုးလည်း
ခေါင်းပေါက်ကြီးထဲသို့ ငုံ့လျှိုးကာ ဝင်လိုက်လေ၏။ ချက်ခြင်း
အလင်းဖောက်မျက်လုံးများကြောင့် အမှောင်ထဲကို မြင်နိုင်
လာခဲ့ရလေသည်။ အောက်မှာ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်
သော ကျောက်သားထစ်များ ရှိကြသည်။ လှေကားထစ်များ
ပင် ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆင်းသွားခဲ့လေသည်။
ထစ်ပေမျှလောက် ဆင်သွားပြီးသောအခါ ကျောက်လှေကြီး
အထဲကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျောက်လှေကြီးထဲမှာ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားများ
ပြည့်တွေ့လိုက်ရသည်။ မိုးသည် လောဘသက္ကာ ဖြစ်ပေါ်
နေခဲ့ပေ။ ကိုယ်မှာ ပတ်ထားသောအဝတ်စကို ရတနာများ
အဖြစ် ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ကျိုးကာ
ပတ်သည်။ လက်ခုပ်ထဲမှာ ပါလာကြသော ရတနာများသည်
အတင့်မျှသာ ဖြစ်ကြသည်။ အဝတ်စထဲမှာ ထည့်လိုက်
သည့် ထိုနေ့က အစလေးဘက်ကို စု၍ချည်နှောင်ကာ
အပြင်သို့ မြေတွင်းထဲမှ တက်လာခဲ့လေ၏။

www.burmeseclassic.com

မကြာမီ ကျောက်သားပင်ကြီး၏ အခေါင်းပေါက်ဝမှာ ပြန်ပြီးတော့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူတော်ဂန္ဓာသည် မိုးခဲလက်ထဲက အထုတ်လေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကျောက်ဂူဆီကို လှည့်ပြီးတော့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ကျောက်ဂူဆီကို ရောက်သောအခါ . . .
“ရွှေပုဆိန်ကြီးကို ထည့်လိုက်ပါဦးကွာ”

သူတော်ဂန္ဓာက သတိပေးလိုက်သည်။ မိုးသည် ရွှေပုဆိန်ကို ထည့်ရန် အထုတ်ကို ဖြည့်သည်။ အံ့အားသင့်စရာတစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ မိမိယူလာခဲ့သည့် ရတနာများသည် အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း အထုတ်ထဲမှာ သုံးဆယ့်ခြောက် နေသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အဖိုး ကျွန်တော် ဒါလောက်အများကြီး ယူလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ဘယ်လိုက ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတာလည်း မသိဘူး”

“ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ရွှေပုဆိန်ကို ထည့်မှာထည့်လိုက်ပါ”

သူတော်ဂန္ဓာက တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ မိုးသည် နောက်ထပ်ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ရွှေပုဆိန်ကို ထည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် . . .

မိုးသည် ဒူးအစုံကို ထောက်ချလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ဆန်းတန်း၍ ခါးကို ညွတ်ကာ မြေပြင်ကို လှည့်နှင့်ထိပြီး အရိအသေပေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ လာ၊ မင်းကို ငါလမ်းပြမယ်”

သူတော်ဂန္ဓာက မိုးကို ကျောက်ဂူကြီးဆီသို့ မူလလာသည့် အတိုင်း ပြန်ခေါ်သွားခဲ့သည်။ တစ်နေရာကိုရောက်သော ရှေ့မှာ သစ်ပင်ကြီးများကို မမြင်ရတော့လောက်အောင် များက ပိုမိုသိပ်သည်းများပြားစွာ ကျဆင်းလျက်ရှိနေသည်ကို သူ့လိုက်ရလေသည်။

“ကဲ သွားပေတော့”

သူတော်ဂန္ဓာသည် မိုး၏ ကျောပြင်သို့ လက်ဖြင့်တွန်းလိုက်သည်။ မိုးသည် ရှေ့ကို ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတော့မလို ဦးမှ သတိနှင့် ထိမ်းမိလိုက်လေ၏။ ချက်ခြင်းမှာပင် ခန္ဓာသည် ပေါ့ပါးသွားပြီး ဖဝါးနှင့်မြေကြီး မထိသလို၊ ထိသလို လျှောက်နေမိသည်။

မိမိစိတ်ထဲမှာ ခရီးဝေးဝေးကို မည်မျှအထိ သွားရမလဲ တွက်ချက်နေမိသည်။ သူတော်ဂန္ဓာနှင့်အတူ ပဒုမသောလ၏ကို လာခဲ့စဉ်က သိပ်ပြီးမကြာလိုက်သလိုပင်။ ယခုမိမိ၏ဘာလည်းဆိုလျှင် အလာတုန်းကလိုပင် မြန်မြန်မှရောက်နိုင်မည်လားဟု တွေးနေမိသည်။ သို့သော် မိုး ထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ သူ့မှာ နှင်းဖြူတွေက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပါးလွှားလာခဲ့သည်။ နှင်းကျင်မြင်ကွင်းကိုလည်း ကောင်းစွာပင် ဖြစ်နိုင်ခဲ့စဉ်တွင် သူသည် ပီဖလန်းရွာကလေးဆီသို့ဝင်သော တောလမ်းပေါ်မှာ ရောက်နေသည်ကို သိလိုက်ရလေသည်။

ရွာသို့ဝင်သောအခါ မိုးချုပ်စပြုနေလေပြီ။ ရွာသို့ ပြန်လာသော နွားအုပ်တစ်အုပ်ကြားထဲမှာ ရောနှောပြီး လိုက်ပါလာမိသည့် မိမိရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်ကို မည်သူကမှ မသိကြား

www.burmeseclassic.com

မိုး ရုတ်တရက်ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် မိဘနှစ်ပါးနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများက အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။ နှစ် ပြန်မလာသည့်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေကြသည့် မဟုတ်ပါလား။

“သားရယ် ဘာဖြစ်လို့ မိုးချုပ်ရတာလဲ၊ သားကောင် ပါလာတာ၊ မပါလာတာထားပါ။ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အမေတို့က သားအသက်ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့နေရပြီလား လို့ စိတ်ပူနေရတာ”

မိခင်က မိုးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်တိုင် မျက်နှာပြင် ထက်က စိုးရိမ်ပူပန်မှုက လျော့ပါးမသွားခဲ့ပေ။

“ငါ မပြောဘူးလား၊ သားဟာ မိုးချုပ်ပေမယ့် ဘေးမခံ ရန်မခံ ပြန်ပြီးတော့ ရောက်လာခဲ့လိမ့်မယ်ဆိုတာ”

ဖခင်ကလည်း မိုး ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် အား ဝမ်းသာစွာဖြင့် ဇနီးကို ပြန်ပြောနေလေသည်။

ထိုအခါကျမှ မိုးသည် မိမိက သူတော်ဂန္ဓအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည့်ကိစ္စသည် တစ်ရက်လောက်ပဲ ကုန်ခဲ့ ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။ ညီငယ်နှင့်ညီမငယ်များကလည်း အစ်ကိုဖြစ်သူမိုးကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်အေးကာ ပျော်ရွှင်သွားခဲ့ကြလေသည်။

“ကဲပါလေ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီပဲ။ စိတ်အေးအေးထားကြပါတော့၊ ကျွန်တော် အမေနဲ့အဖေတို့ကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောစရာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုပြောပြဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ဒီကနေ ညတွင်းချင်းပဲ ကျွန်တော်တို့အား လုံး အမြန်ဆုံး ထွက်သွားကြရလိမ့်မယ်”

“ဟင် သား၊ ဒီကနေ ညတွင်းချင်းပဲ ထွက်သွားကြရ မယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်များလဲကွယ်၊ သား အမှားတစ်ခုခု မှား ကျူးလွန်ခဲ့လို့လား၊ ပြောပြစမ်းပါဦးကွယ်၊ မထိတ်သာမလန့် သာ ရှိလိုက်တာကွယ်”

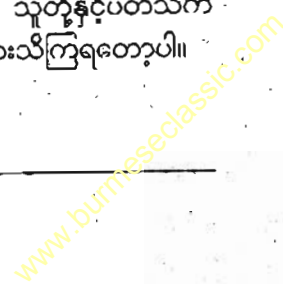
“ဟာ သား ဘာအမှားမှ မကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူး အမေ၊ ကြုံတွေ့ရခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက ဆန်းကြယ်လွန်းလို့ တစ် ဆိုင်တည်းနဲ့ ပြောပြလို့ပြီးမှာ မဟုတ်လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရေမြေ အသစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ သွားပြီးအခြေချမှဖြစ်မယ့် ဟိစ္စမို့ပါ”

မိဘနှစ်ပါးသည် မိုး၏ စကားကြောင့် တစ်ယောက်မျက် ရှုတစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြလေသည်။ ညီ ညီမများသည် သည်း မိုးပြောပြသည်ကို ဘာမှနားမလည်နိုင်ကြတော့။ သို့သော် အားလုံး၏ စိတ်ထဲမှာ အန္တရာယ်ဟူသော အသိက ဝင်လာခဲ့ကြ ပြီ ဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်တစ်ခုခုက ကပ်ပြီးပါလာ၍သာ မိုးသည် ဤရွာက ဆောလျင်စွာပင် ထွက်ခွာသွားကြရန် တိုက်တွန်းနေ ခြင်းပဲ မဟုတ်လော။

နောက်ဆုံးမှာတော့ . . .

မိုး၏ စကားကို လက်ခံလိုက်ကြလေသည်။ နောက်တစ် နှစ်သို့မရောက်မီမှာပင်လျှင် မိုးနှင့်တကွ မိသားစုအားလုံးသည် နှုတ်ထွက်သွားခဲ့ကြလေသည်။ နောင်အခါ သူတို့နှင့်ပတ်သက် သော အကြောင်းများကို မည်သူမှ မကြားသိကြရတော့ပါ။

++++

မာနားသည် ရှေးဟောင်းဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုကို စိတ်ရှည်စွာပင် ကံရာဇာအား ပြန်လည်၍ ပြောပြခဲ့သည်။ ကံရာဇာသည် လွန်စွာမှ နားထောင်၍ကောင်းသော ပုံပြင်တစ်ခုကြောင့် နှစ်မျောသွားခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပင်။

မာနားသည် ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် အဖြစ်အပျက်များကို မိမိဟိတ်ကူးဖြင့် ချဲ့ထွင်ကာ ပြောပြခဲ့သည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ တစ်ကယ့်ဖြစ်ရပ်များကို အခြေခံ၍ ပြောပြခဲ့သည်ဟုတ် မဟုတ်ကတော့ မသိနိုင်ပါချေ။ သူသည်လည်းပဲ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့် ကြားဖူးနားဝနှင့် ပြောခဲ့ခြင်းဆိုသည်တိုင် အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပါ။

“ဦးပြောခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက အင်မတန်မှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှပါတယ်။ ဦးပြောချင်တဲ့စကားထဲမှာ ကျိန်စာဆိုတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မပါသေးဘူးနော်”

မာနားက တည်ငြိမ်သော မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေမိသည်။ နဖူးကြောကြီးတွေ ထောင်တက်နေသည်ကို မြင်ရခြင်းကြောင့် ကျိန်စာနှင့်ပတ်သက်ပြီး အလေးအနက်ထားကာ စဉ်းစားနေပုံရလေသည်။

“အေး၊ အဲဒါ ငါ မပြောဖြစ်သေးဘူး။ ဒီလိုကွယ့် မိုးဟာ ပီဖလန်းရွာလေးက ထွက်သွားပြီ။ နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာပဲ ထူးဆန်းတဲ့အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားကြတဲ့ လူတစ်စုဟာ ရွာကို ရုတ်တရက် ရောက်လာခဲ့ကြတယ်”

“အဓိကတော့ အဲဒီလူတွေဟာ မိုးကို လာရှာကြတာပဲ။ ငါပေမယ့် မိုးကတော့ ရွာမှာ မရှိတော့ဘူးလေ။ မိသားစုနဲ့အတူ

မြတ်စာပေ

သွက်သွားခဲ့ကြပြီပေါ့။ အဲဒီလူတွေထဲမှာ လူကြီးတစ်ယောက်က သူ့ဇာတ်ကွဲမကြီးပုံရဟယ်။ သူက ရွာသူရွာသားတွေကို ရန်မရှာပေမယ့် ပြောလိုက်တဲ့စကားတစ်ခွန်းကတော့ တော်တော်လေးကို ဆီရောက်တယ်။ စဉ်းစားစရာလည်းဖြစ်တယ်”

“ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်လို့လည်း ဦး”

“အဲဒီလူကြီးဟာ မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်ပြီးတော့ ဒီအရပ်မှာ ရာသီဥတုကအစ ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်ပါစေ၊ လူတွေလည်း နေ့မှာစံ၍ ညမှာငြိမ်သက်မှုအတိ ဖြစ်ပါစေလို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

“အဲဒါ ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်လဲ ဦး”

“မကြာခင်မှာပဲ ဒီအရပ်ဒေသမှာ ရာသီဥတုက ပြောင်းလဲလာတယ်။ နင်းတွေဟာ မိုးပေါ်ကနေ အဖတ်လိုက်၊ အဆုပ်ဆိုက် ကွာကျလာသလိုပဲ၊ ပြီးတော့ အအေးခါတ်က ပိုလာပြီ။ တန်ရေ၊ မြစ်ရေ၊ ချောင်းရေမျက်နှာပြင်တွေတောင် ခဲလာခဲ့ကြတဲ့အထိပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ ခန္ဓလူမျိုးတွေဟာ ဘာတွေ ဘယ်လို ခဲပြောင်းလဲနေနေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ အခက်အခဲတွေရှိနေနေ၊ ဘာမှမရှိဘဲနေရာကိုယ့်ဒေသက တဖဝါးမှကို မခွာနိုင်ခဲ့ကြဘူးလေ။ အဲဒီတော့ . . .”

မာနားက စကားဆက်မည်ပြုစဉ်မှာ မိန်းတို့ မိသားစု ခြံရောက်လာခဲ့ကြ၍ မပြောဖြစ်ခဲ့ကြပေ။

“ဟော သူတို့တောင် ပြန်လာကြပြီ”

မာနားက နေရာမှ ထလိုက်လေသည်။ မိန်းသည် အရာဇာကို ရွန်းလဲသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဪ ဟဲ့သည်က အဖေ့ စကားကောင်းနေတာ

မြတ်စာပေ

ကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ညီမတို့တောင် အလုပ်ပြီးခဲ့မှကိုး”

“ဒီမှာက သိပ်ပြီးတော့အေးတယ်၊ ရှင် အအေးဒဏ် ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထင်းများများသုံးမှဖြစ်မှာ”

မီးနူးက မီးပုံထဲသို့ ထင်းခြောက်တွေ တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ထိုးထည့်လိုက်လေသည်။ မီးရှိန်က တက်လာ၍ လုံလောက်သော အပူဓါတ်ကို ရလာခဲ့လေသည်။ မိုးချုပ်ကာနီး ဖြစ်၍ ညစာထမင်းကို စားသောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ သူတို့ စားသောက်နေကြပုံများမှာ အလျင်စလိုနိုင်လွန်းလှသည်ဟု ထင်မိသည်။

“စားလေ အ ... အစ်ကို၊ စားပြီးရင် စောစောပဲ အိပ်ယာဝင်တော့၊ ခရီးလည်း ပန်းလာတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ ငါက စောစောမအိပ်တတ်ပါဘူး”

“အို ခါကိုင်းတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ သည်ကနေတော့ ပင်ပန်းလာတယ် မဟုတ်လား၊ စောစောသာ အိပ်ယာဝင်ပါ”

အီကူးနှင့်အီဘူးတို့သည်လည်းကောင်း၊ မာနားနှင့်လီမား တို့သည်လည်းကောင်း ဂူအပြင်ဘက်ကိုထွက်ကာ မကြာခဏပင် မိုးကောင်းကင်ထက်ကို မော့ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့သာလျှင်မဟုတ်၊ အပြင်ဘက်မှာရှိနေကြသော လူများသည်လည်း ကောင်းကင်ထက်သို့ပင် မော့ကြည့်နေကြ သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“သူတို့ ဘာကို ကြည့်နေကြတာလဲ၊ ဒီအရပ်မှာ နေကို လည်းမမြင်ရဘူး၊ နှင်းတွေပိုပြီးကျလာလို့ ကြည့်နေကြတာလား”

မြတ်စာပေ

နှင်းမုန်တိုင်းကျဖို့ အရိပ်အယောင်များ မြင်နေရလို့လား”

ကံရာဇာသည် နေရာတကာ မစပ်စုလို၍ မည်သူ့ကိုမှ မမေးတော့ပါ။ ပင်းပန်မှုဒဏ်ကြောင့် ငိုက်မြည်းလာသည်။ မိုးမ ချုပ်မီမှာပင် အိပ်ချင်စိတ်က အလိုလိုပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိလေသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အိပ်ယာခပ်စောစော မဝင်သင့်။ အပျင်းထူသည်ဟု ထင်နေပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မိနူးပြင်ပေးသော အိပ်ယာထက်မှာ တခဏကျောခင်းမိလိုက် သည်။

သို့သော် ...

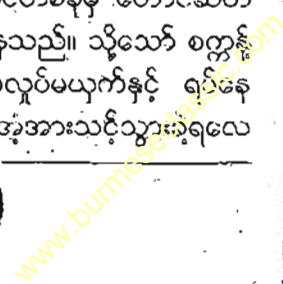
ချက်ခြင်းလိုလိုပင် မျက်ခွံတွေပေးလာပြီး၊ အိပ်ပျော် သွားခဲ့လေတော့သည်။

ကံရာဇာသည် မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိပါ။ ရုတ်တရက်ပင် လန့်ပြီးတော့ နိုးလာခဲ့လေသည်။ မိမိ၏ ဘေးမှာ မီးလင်းဖိုက မီးတောက်နေလျက်ရှိဆဲ။ ကျယ်ဝန်းသော ဂူကြီးထဲ မိမိ၏အနားမှာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိကြ။

“ဟင် ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ”

အံ့အားတသင့် ဖြစ်မိရသည်။ မိမိ၏ အိတ်ထဲမှ အား ကောင်းသော လက်နှိပ်ဓါတ်မီးကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။ နေရာမှထကာ ကျယ်ဝန်းသော ဂူထဲကို ဝင်လာခဲ့လေသည်။ မာနား(မိနူး၏ဖခင်)သည် ဂူနံရံပေါ်ရှိ စင်တစ်ခုမှ တောင်ဆိတ် သားရေပြားလိပ်ကို လှမ်းပြီးတော့ ယူနေသည်။ သို့သော် စက္ကနဲ့ တော်တော်ကြာသည်အထိ နေရာမှ မလှုပ်မယှက်နှင့် ရပ်နေ သည်။ ထိုနေရာက မရွေ့၊ ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေ

မြတ်စာပေ

သည်။

“ဟင် . . . ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကံရာဇာသည် မီးထိုးကာ ကျော်သွားသည်။ မာနား၏ အနီးကို ရောက်လာလေသည်။ ထိုဟန်အတိုင်းပင် မာနားက လုံးဝကို မလှုပ်မယှက်နှင့်ပင်။ မျက်နှာကို မီးထိုးကြည့်သည်။ မျက်တောင်တွေက မခတ်၊ ကြောင်တောင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဦး . . . ဦး”

မာနား၏ လက်မောင်းကို ဖွဖွပင် ကိုင်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။ မထူးပါ။ မတ်တပ်အနေအထားနှင့် သတိလစ်နေသကဲ့သို့ပင်တည်း။

“ဟင်”

ကံရာဇာသည် ထိုနေရာမှ ချက်ခြင်းပင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျန်ရှိနေသေးသော လူများကို လိုက်ရှာဖို့ပင်။

ဂူထောင့်တစ်နေရာမှာ လီမား(မာနား၏ဇနီး)ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ မြက်ဖျာထူထူကြီးပေါ်မှာ ဝံသားရေကို ခင်းထားပြီး ထိုင်နေသည်။ လက်နှစ်ဖက်က သားမွှေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အဝတ်အသည်များကို ကိုင်ထားသည်။ ဘေးမှာရှိသော အဝတ်အစားသုံးလေးထည်ကို သေသပ်စွာ ခေါက်ကာထပ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်လုပ်နေပုံရသည်။ သို့သော် သူ့ဖသည်လည်းပဲ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ အဝတ်အစားများကို ခေါက်နေရင်းမှ ထိုသို့ဖြစ်သွားဟန်တူလေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးတွေက မွဲခြောက်နေခြင်းမရှိဘဲ ရှင်သန်နေလေသည်။ မျက်တောင်ကတော့ မခတ်။

“ဒါ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တာလဲ”

ကံရာဇာသည် ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာပင် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကျယ်ဝန်းသော ဂူကြီးထဲမှာ ဂူလိုဏ်တွေကိုလည်း အခန်းများ ဖွဲ့ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ လိုက်ရှာရာ၊ ဂူလိုဏ်ဂူတစ်ခုကို ပိတ်ကြမ်းစကြီးတစ်စဖြင့် ကာထားသည်။ ကံရာဇာသည် လိုက်ကာစနှင့် တူသောကြောင့် လက်ဖြင့် ဖယ်ရှားကာ အတွင်းသို့ မီးထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ကွေ့လိုက်ရပါပြီ။ မိနူးသည် မတ်တပ်ရပ်လျက် အနေအထားမှာ ရှိနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ထုတ်ကာ လက်ဝါးတွေကို ဖြန့်ထားသည်။ မျက်နှာလေးက တည်နေပြီ။ မျက်ဝန်းတွေကတော့ ရှုန်းလဲတောက်ပနေကြသည်။ ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ခွ ကျစ်ထားသည်ဖြစ်ရကား နဖူးပြင်လေးမှာ တင်းတင်းလေးနှင့် ပြောင်ဝင်းနေသည်။

သူမ၏ အခန်းထဲကိုဝင်လာရင်းမှာပင် ယခုလို ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ ပန်းပုရုပ်ထုလေး ထုထားသလိုပင် ငြိမ်သက်နေသည်။ ဟန်ချက်ညီညီဖြင့် မတ်တပ်ရပ်နေသည်မှာ အံ့အားသင့်စရာကောင်းလှပေသည်။

“မိနူးရယ်”

ကံရာဇာက ညည်းတွားမိလိုက်သည်။ ကျောပြင်က အနောက်ကို အနည်းငယ် လန်နေသောကြောင့် မတော်တဆလဲ ကျသွားမည်ကို စိုးရိမ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် အသာပွေ့ချီလိုက်ကာ အိပ်ယာထက်မှာ သိပ်လိုက်လေသည်။ စောင်ကိုလည်း

ခြံပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် . . .

ဂူအပြင်ကို ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အပြင်ဘက်မှာ နှင်းများက တဖွဲဖွဲနှင့်ကျနေကြသည်။ ဂူအနောက်ဖက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အီကူးနှင့် အီဘူးတို့ပင်။ မြင်းစောင်းထဲမှာ မြက်ထုံးများကို ကျော့ဖို့ပြီးတော့ ထိုနေကြသည်။ သို့သော် မလှုပ်မယှက်နှင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ မြင်းလေးကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အံ့အားသင့်သွားမိသည်က မိမိ၏မြင်းမှအပ အားလုံးသည် ရုပ်တုတွေလိုပင် ငြိမ်သက်နေကြလျက်”

“ဘာ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ”

ကံရာဇာလည်း မည်သို့မှ မတွေးတတ်တော့ပါ။ အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာမိခဲ့သည်။ ခြေသလုံးတစ်ဝက်မျှထူထဲသော နှင်းဖတ်များကိုနှင်းကာ ရုန်းကာ ဦးတည်ရာကို ထွက်လာမိသည်။

လမ်းမှာ သမင်လှည်းတစ်စီးနှင့် အဖိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဖိုးအိုသည် လှည်း၏နောက်က လှည်းသည် ပြေးနေရင်းက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားဟန်တူသည်။ အဖိုးအို၏ လက်ထဲမှာ သမင်၏ကိုယ်ပေါ်မှာ ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးစကို ကိုင်ထားလေသည်။ လှည်းပေါ်မှာ သစ်သီးများ သစ်မြစ်၊ သစ်ဥများက ပါလာကြသည်။ အဖိုးအိုသည် စိုက်ခင်းထဲက အပြန်မှာ အိမ်ကိုမရောက်မီ လမ်းတွင် ယခုလိုဖြစ်သွားဟန်တူသည်။

မြတ်စာပေ

ထို့နောက် . . .

သစ်တုံးတစ်တုံးကို လူနှစ်ယောက်က ထမ်းလာရင်းလမ်းက ရပ်နေကြသူများ။ စကားတပြောပြောနှင့် လာနေကြရင်းက သံမောနေကြဆဲမှာပင် ရုတ်တရက်အပောင်ရောက်လာ၍ အခြေအနေတစ်ခုမှာပင် ရပ်တန့်သွားခဲ့ကြသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ ပြေးလွှားနေရင်း ရပ်တန့်သွားသော တောင်ဆိတ်တစ်ကောင် စသည် စသည်တို့ကို လမ်းမှာ တွေ့လာခဲ့လေသည်။

“ဪ သူတို့ပြောကြတဲ့ ကျိန်စာဆိုတာ ဒါများလား။ ကျိန်စာမိလို့ ဒီလိုဖြစ်သွားကြတာ မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ”

ကံရာဇာသည် စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်လေသည်။ ဂူထဲကို ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် မိုးမလင်းမီပင် ဤရွာမှ ထွက်ခွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စာခဏကြောတွင် ကံရာဇာသည် မိမိ၏ မြင်းပေါ်မှာ ရောက်နေလေပြီ။

မိုးချုပ်နေပေမယ့် ပြုဆွတ်သော အလင်းရိတ်ကြီးက ကံရာဇာအားလုံးကို လွှမ်းခြုံထားသည်။ နှင်းဖတ်များက တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေလျက် ရှိကြလေသည်။ ခရီးဆက်ထွက်လာသော်လည်း အရိုင်မလေး မိန်းမ၏ မျက်နှာလေးကိုသာ မြင်ယောင်မိလေတော့သည်။

မြတ်စာပေ

(၁၃)

ရေခဲမြစ်ထဲကဆင်သေကောင်ကြီး

မိုးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် လင်းလာခဲ့လေပြီ။ အလယ်
ရောင်က ပိုပြီးတော့ တောက်ပလာခဲ့သည်။ နေရောင်ကိုမြင်ရ
မဟုတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အရာဝတ္ထုများကို သိသာထင်ရှား
မြင်လာရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ နင်းတွေက တဖွဲ့ဖွဲ့
ကျနေဆဲပင်။

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ထူထဲသော သားမွှေးအင်္ကျီကို
ဆင်ထားသော်လည်း အအေးခါတ်က လွန်ကဲနေသည်။ ရေ
အေးခဲနေသော မြစ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငါ ဘယ်လို နေရာမျိုးကို ရောက်နေတာလဲ”

ကံရာဇာသည် ထူးခြားစွာ ဖြစ်တည်နေသော ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို နားမလည်နိုင်တော့။

“ငါ ရောက်နေတာ၊ အိန္ဒိယဘက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီ

မြို့တံစာပေ

ရေခဲပြင်ကြီး ဖြစ်နေရလောက်အောင် အေးခဲနေတဲ့ နေရာမျိုး
နိုင်ပါဘူး”

သတိကတော့ ကြီးစွာထားနေရသည်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိ
ဖြစ်တည်နေခဲ့သည့် လက်ရှိကမ္ဘာကြီးသည် မည်သည့်ရန်မှ
ကင်းရစ်ခဲ့ပြီလဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါဟာ ဒီအာရှတိုက်ထဲမှာပဲ ရှိနေသေး
တယ်၊ ဘယ်သူမှမရောက်သေးတဲ့နေရာကို ငါရောက်နေတာပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

ကံရာဇာသည် မိမိကိုယ် မိမိရော၊ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေ
နေကော သုံးသပ်မိလိုက်လေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ရေခဲ
ပြင်ကြီးပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမိလေသည်။

“ယောက်ျားပဲ၊ ရောက်ရာပေါက်ရာပဲ ဒါပေမယ့် ဒီရေခဲ
ပြင်ကြီးလေးက ကျော်နင်းသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး၊ အေးခဲနေသော ရေခဲပြင်ကို
ဆက်နှင့် စမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

“အာ ကျောက်သားစိုင်ကြီးလိုပါ့မလား”
မာကျစ်ခဲနေသည်ကို ထိတွေ့ခံစားလိုက်ရသည်။ လူ

ချာမြင်းပါ ဖြတ်ကျော်နင်း၍ရသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းပေါ်ကိုတက်
ပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် နင်းလာခဲ့လေသည်။ မြင်းကလည်း မရဲ

အရဲနှင့် နင်းလာသည်။ နောက်တော့ စိတ်ချသွားဟန်တူသည်။
ခဲတင်းတင်းပင် ဖြတ်နင်းလာခဲ့လေသည်။ မြင်းခွာသံများက

ကျောက်သားကို နင်းလာရသည်ပမာ တဖျောက်ဖျောက်နှင့်
ပတ်ပေါ်လာနေကြသည်။ ယင်း အသံများသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို

မြို့တံစာပေ

www.burmeseclassic.com

ပုံတင်သံပေးကာ ရိုက်ခတ်နေသည်။

တစ်နေရာကို ရောက်သောအခါ ...

ရေခဲပြင်ထက်သို့ ထိုးထွက်နေသောအရာတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ကံရာဇာသည် ကျော်ပြင်ထက် မှ အမဲလိုက်သေနတ်ကြီးကို ယူလိုက်ကာ ပစ်ခတ်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ မြင်းညှိုကြီးကလည်း ဆက်ပြီးလှမ်းတော့။ နေရာမှာ တင် ရပ်တန့်သွားခဲ့လေသည်။

ရေခဲပြင်ထက်သို့ တစ်ထောင်ကျော်ကျော်ခန့် ထိုးထွက်နေသော အရာကြီးက မလှုပ်မယှက်နှင့် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်နေရသောကြောင့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်လုံး၊ သတ္တဝါတစ်ကောင်လားဟု ခွဲခြား၍မရ မသဲကွဲ။

“ငါတို့ကို အန္တရာယ်ပေးမယ့်ဟာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကံကွာ သွားကြည့်ကြရအောင်”

မြင်းက လိမ္မာသည်။ လူ့စကားကို လူ့လောက်နီးနီးနားလည်သည်။ သူလည်း အကျိုးအကြောင်းကို အသိဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်နိုင်ပုံရသည်။ ထိုနေရာဆီကို တစ်လှမ်းချင်းပင် ကျော်သွားသည်။ ငါးပေခန့်အကွာအပေးကိုရောက်တော့ ပြင်တန့်လိုက်လေ၏။

“ဟင်”

ရေခဲပြင်ပေါ်ကို ထိုးထွက်နေသော ယင်းအရာသည် မည်သည့်ဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရပါပြီ။ တောဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်၏ ခေါင်းပိုင်းကြီးပင်တည်း။ ကံရာဇာသည် အံ့အားသင့်သွားကာ မြင်းပေါ်မှာ ဆင်းလိုက်လေ၏။ မြင်းဖက်ကြီးကိုတော

ရိုင်ထားရသည်။ မြင်းကလန်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးသွားခဲ့လျှင် နီးဆက်နိုင်တာမှာ မဟုတ်။

ဆင်ရိုင်းကြီး၏ ကိုယ်ထည်သည် ရေခဲပြင်အောက်မှာ ခံမြှုပ်နေလျက်ရှိသည်။ လည်ပင်းအထိသာ ပေါ်နေပြီး နှာမောင်းကြီးနှင့် ကိုယ်ထည်ကြီးက အောက်မှာ မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းသည်က ကမ္ဘာဦးကာလက ဆင်ရိုင်းကြီးပင်တည်း။ သေဆုံးနေသည်မှာလည်း နှစ်သန်းပေါင်းများစွာရှိ၍ ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် လက်စာလောမှာ သေဆုံးသွားခဲ့သည့် သော။ ပူနွေး လက်ဆုတ်လျက်ပင် ရှိသေးသည်မဟုတ်ပါ။ ကြာမာဦးဆင်ရိုင်းကြီး သေဆုံးခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။

ဆင်ဦးကင်းထက်မှာ ဒဏ်ရာများကို တွေ့ရသည်။ ဦးထောက်အချို့အဝက်ကိုပင် မြင်တွေ့နေရသည်။ တောခွေးများက ထက်စားသွားကြသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ဒီအရပ်ဒေသမှာ ရာသီဥတုက မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲလာလိမ့်မယ်။ ရုတ်တရက်ကျလာတဲ့ အအေးဓာတ် သူတို့ရှောင်လွှဲဖို့ အချိန်မရလိုက်ကြဘူး။ ဒီဆင်ရိုင်းကြီးဟာ ခြေကို ကူးရင်းမှာ သေခဲ့သွားတဲ့ ရေကြောင့် ညှပ်ခိပြီး မရုန်းတော့ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့တာဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါအပြင် တစ်ခြား ကြောင်းက မရှိနိုင်တော့ဘူး”

တောဆင်ရိုင်းကြီးသည် လွန်စွာမှ အမွှေးရှည်လှသည်။ ဦးခေတ်က ကျက်စားသွားလာနေကြသော ဆင်ရိုင်းကြီး

တစ်ကောင် အစစ်အမှန်ပင်တည်း။

ကံရာဇာသည် သေဆုံးနေသော ဆင်ရိုင်းကြီး၏ဘေး မြင်းကို အသော့နှင့်လာခဲ့သည်။ ရေခဲမျက်နှာပြင်သည် အပေါ်ထုက ငါးပေလောက်ကို အေးခဲကာမာကျောလျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ် ...

ရှေ့ပေနှစ်ဆယ် အကွာလောက်မှာ အက်ကြောင်းကြောင့် တစ်ခုက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဖြစ်ပေါ်လာလျက် ရှိလေသည်။ ကံရာဇာသည် မြင်းကို နှင်နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ရေခဲသည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် အက်ကြောင်းကြီး ဖြစ်လာမှန်းမသိရ။ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေဆဲမှာပင် ...

“ဥတ် ... ဥတ် ... ဥတ်”

အက်ကွဲကြောင်းများဆီက တူ့ထုတ်တူ့နှင့် မြည်သံကြလေသည်။ ကံရာဇာသည် ရေခဲပြင်အရည်ပျော်ကာ ဤကျိုးပဲ့ခြင်းဖြင့် အစပြုလာခဲ့သလောဟု ထင်မိလိုက်သည်။ အတွေးက မဆုံးလိုက်ပါ။

ထိုစဉ်မှာပင်လျှင် ...

“ဖြောင်း ... ဝန်း”

ပြင်းထန်သော အသံကြီးတစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ငါးပေပတ်လည်ခန့်သည် ပွင့်ထွက်သွားကာ ရေထဲက သာသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်သည်လည်း ရှန်းကန်ပြီးတော့ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။ ရှည်မျောမျောသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ပြီး မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်နှင့် တော်တော်လေးကို တူနေသည်။ မြားနားချက်တစ်ခုကား နားယောင်အထက်မှာ

ချောင်းပါ ရှိနေခြင်းပင်တည်း။

“ဟာ မိကျောင်းကြီး”

အရှည်ပေသုံးဆယ်ခန့်ရှိသော မိကျောင်းကြီးသည် ရေခဲပြင်ပေါ်ကို ရောက်လာသည်နှင့် ပါးစပ်ကြီးကိုဖြုတ်ကာ တဟတ်အသံပြု၍ ကံရာဇာကို ရန်မှရန်ကြိုးစားလေတော့သည်။

ကံရာဇာသည် ဤမျှကြီးမားသော မိကျောင်းကြီးမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပါ။ အံ့အားတသင့်ဖြင့် မင်တက်မိကာ ကြည့်နေမိသည်။ မိကျောင်းကြီးကား ရေမျက်နှာပြင်ထက်က မြင်းခွာသံများကြောင့် ဒေါသတကြီးဖြင့် ထိုက်ခိုက်ရန် တက်လာခဲ့ခြင်းပင်တည်း။ ဤမျှစုတ်လှသော ရေခဲထုကြီးကို ဖောက်ပြီး ထွက်လာနိုင်သည့် မိကျောင်းကြီး၏ အင်အားကို လျော့တွက်၍မရနိုင်ပါ။ ရေခဲထုမျက်နှာပြင်ကြီး၏အောက်မှာ ရေပြင်ကြီးက ရှာနေသည်။ ရေသတ္တဝါများ ကျက်စားနေပေလိမ့်မည်။

မိကျောင်းကြီးကား ယခုမျက်မှောက်ခေတ်ကာလ မိကျောင်းမျိုးနှင့်မတူ။ ပုံပန်းသွင်ပြင်က အစတုမူထူးခြားလျက် ရှိနေလေသည်။ ကမ္ဘာဦးခေတ်ကာလက သတ္တဝါကြီးပင်တည်း။

ယင်းမိချောင်းကြီးသည် ပါးစပ်ကြီးကိုဖြုတ်ကာ ကံရာဇာဆီသို့ တဟုန်ထိုးပင်။ ပြေးလာခဲ့လေသည်။ အာခေါင်ကြီး ခြင်ခြင်နီရဲတက်နေကော ကင်းလိပ်လျော့တစ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် လှုပ်ရှားပုံ မြန်ဆန်သွက်လက်လှပေသည်။ ဤမျှမြန်ဆန်စွာ ပြေးလာနိုင်သည်။ မိကျောင်းမျိုးသည် ဤမိကျောင်းမျိုးပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ကမ္ဘာပေါ် အခြားမည်သည့်နေရာမျိုးမှာမှ ရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ကံရာဇာသည် မြင်းပေါ်မှနေ၍ မိကျောင်းကြီး၏ပါးလံထဲကို သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ကာ ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။

“ဒိုင်း”

ကော်ဒိုက်ယမ်းအား ပေါက်ကွဲသံသည် ကျယ်လောင်စွာပင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။ ကျည်ဆံသည် အာခေါင်ကို ဖောက်ကာဝင်သွားပြီ။ ခေါင်းနောက်မှ ဖောက်ထွက်လာခဲ့လေ၏။ မိကျောင်းကြီးသည် ကျည်တစ်ထောင့်နှင့်ပင် ကိစ္စချောသွားခဲ့လေ၏။

သို့သော် ...

နောက်ထပ်ရေခဲပြင်အက်ကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာကာ မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်က ထွက်လာခဲ့ပြန်လေ၏။ နောက်ထပ် မိကျောင်းများ ထွက်ပေါ်လာရန် အလားအလာများစွာပင် ရှိနေကြသေးလော့။

“မဖြစ်ဘူး”

ကံရာဇာသည် မြင်းကို ဒုန်းပိုင်း၍နှင့်ကာ တဟုန်ထိုးပင် ထွက်လာခဲ့ရလေတော့သည်။ ရေခဲပြင်အောက်မှာ ကျက်စားနေကြသော ကမ္ဘာဦးမိကျောင်း၊ အုပ်စုကြီးရှိနေတာကတော့ ကျိန်းဝေသည်။ တစ်မိုင်ခန့် ကျယ်ပြန့်သော ရေခဲပြင်ကြီးကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ဖြတ်သန်းလာခဲ့လေရာ။ မကြာမီ တစ်ဖက်ကမ်းဆီကို ချောမောစွာပင် ရောက်လာခဲ့လေ၏။

“ဖူး တော်ပါသေးရဲ့၊ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိကျောင်းတွေပါလား”

ကံရာဇာသည် ယခုမှပင် သက်ပြင်းချမိရလေတော့

မြတ်စာပေ

သည်။ ညအမှောင်ကာလပေမယ့် ပန်းကျင်သည် မှောင်မနေပဲ၊ သဘာဝအလင်းခါတ်ကြီးက ဖြူဆွတ်သော နှင်းထူကြီးကို နှိုက်ခတ်ကာ တောက်ပနေသည်။

သူ့ရောက်နေသော နေရာသည် သစ်ပင်များထူထပ်သော တောအုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသော တောင်ကြီးတစ်တောင်က တောအုပ်ကြီး၏ အလယ်မှာ ရှိနေသည်။ တောလမ်းကစ်လမ်းကို ရှေ့မှာတွေ့လိုက်ရသည်။ အဖြူရောင်အစင်းကြောင်းကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အင်းများဖုံးလွှမ်းနေသော အနက်ရောင် ကျောက်တုံးများက ဝန်းရံထားကြသည်။

“ဒါ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေက တမင်တန်းစီထားကြတဲ့လမ်းပဲ”

ကံရာဇာက မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။ ဤနေရာတွင် အသိဉာဏ်ရှိသော သတ္တဝါတွေနေထိုင်ခဲ့ဖူးကြသည်လောဟု ချင့်ချိန်ကာ တွေးနေမိရလေသည်။

ထိုစဉ် ...

သူ စီးလာသောမြင်းသည် ရုတ်တရက် ဟိလိုက်လေသည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ဟင် ... ရန်သူ”

မြင်းသည် အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဟိလိုက်သလိုဟု သဘောပေါက်သွားခဲ့ရလေ၏။ ကံရာဇာသည် မြင်းကို ခမ်းနားစွာ သွက်ကလေးနှင့်ရင်း ကျောက်လမ်းပေါ်၌

မြတ်စာပေ

လာမိခဲ့သည်။ မြင်းခွာများ၏ ရှုပ်တိုက်မှုကြောင့် လမ်းပေါ်မှ နှင်းများက ဖွာကနဲ ဖွာကနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ကံရာဇာ၏ မျက်လုံးတွေက ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့် သွားခဲ့သည်။ သစ်ပင်များ၊ ကျောက်တုံးဖွေးဖွေးများကို အကာအ ကွယ်ယူ၍ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေကြသော လူရိုင်းသတ္တုတူးများ တိရစ္ဆာန်တွေကတော့ ဤကဲ့သို့ တစ်ကောင်ချင်း ချောင်းမြောင်း ကာ ကြည့်နေကြမှာမဟုတ်။

“ငါ့ကို တိတ်တဆိတ်ချောင်းမြောင်းနေကြတယ်၊ ဒေသ ခံတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အကောင်လားမသိ၊ အဆိုးလားမသိ၊ ငါ့ကို ဝိုင်းပြီးတော့ လိုက်ကြမှာ ကျိန်းသေတယ်၊ လူရိုင်းတွေဆိုရင်တော့ ငါ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကံရာဇာသည် မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး မြင်းကိုမှန်မှန်နဲ့ နေရာက မထင်မှတ်ဘဲ တဟုန်တိုးပင် ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။
“ပြေးပြီ၊ လိုက်ကြ”

နောက်မှ အသံများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။ ကံရာဇာကံကောင်းသွားသည်။ သူ့ကို မြင်းရိုင်းများ စီးထားကြ သော လူတစ်စုက ဂဇယ်သတ္တုတူး တဖြည်းဖြည်းဝိုင်းလာကြသ က စက်ဝိုင်းအဆင့်ကို ရောက်မလာမီ၊ လုံးဝပိတ်မိသွားမီမှ ပင် လွတ်ထွက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လိုက်လာကြသောသူများသည် မြင်းရိုင်းများသည် မြင်း ရိုင်းများကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်ကာ တဟုန်ထိုးပင် ပြေး လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုသူတို့၏ ပြောစကားများကို ကံရာဇာ ကြားလိုက်ရသော်လည်း နားမလည်ပါ။

နောက်ကိုသာ သေချာစွာလှည့်ကြည့်မိလျှင် ထူးခြား သော ရှုပ်သွင်များကို တွေ့ရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့၏ မျက်နှာကြီးများသည် လေးထောင့်စပ်စပ်ဖြစ်နေကြာ နှုတ်ခမ်း တွေက ငှက်ကြီးတစ်ကောင်၏ နှုတ်ခမ်းများပမာ [ငှက်နှုတ်သီး များလိုပင် ချွန်နေကြသည်။ ပါးစောင်သည် ကျယ်ပြန့်ပြီး သိသာ စွာပင် ပြနေ၏] ရှိနေကြသည်။ နှာခေါင်းသည် ပေါ်ရုံလေးသာ ပေါ်နေကြသည်။ ကြီးမားသော နှာခေါင်းပေါက်များ ရှိနေကြ သည်။

မျက်လုံးတွေက အဖြူသားခံကာ အနက်စက်လေးတစ် စက်သာလျှင်ရှိသည်။ တိမ်သလ္လာစွဲကပ်နေသော မျက်လုံးများ ကဲ့သို့ပင် ခေါင်းမှ ဆံပင်များကတော့ ကုပ်ပေါ်၊ ကျောပြင်ပေါ် ဝဲကျနေကြသည်။ အချို့ကော်တော်လေးကို ရှည်လျားနေကြ သည်။ မျက်နှာပြားကြီးသည် ခွက်ဝင်နေပြီး မေးရိုးကြီးတွေက ချွန်ထွက်နေကြသည်။ အသားမရှိဘဲ အရည်ပြားများချည်းသာ ဖုံးအုပ်ထားကြသလိုပင်။ ထိုသူများ၏ လက်ထဲမှာ ရှည်လျား သော လှံတံကြီးများ၊ မျက်ကျယ်သောခါးကြီးများ၊ ရဲဒင်းကြီးများ နှင့်လေးမြားများသို့ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

မြင်းကြီးတွေကလည်း ကျောလျားရှည်လျားကြကာ အဖွေးထူထူကြီးများ ရှိကြသည်။ သန်စွမ်းကြသည်။ အပြေးမြန် ကြသည်။ ကံရာဇာသည် နောက်ကိုတစ်ချက်သာ လှည့်ကြည့်မိ လိုက်ရုံနှင့် ထိုသူများ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို အမိအရ ဖမ်းယူနိုင်ခဲ့ သည်။ မှတ်သားနိုင်ခဲ့သည်။ ဤကား သူ၏ အနည်းငယ်ကျဉ်း ပင်။

“ဟာ ဘယ်လိုရုပ်ရည်မျိုးတွေလဲ၊ ဘာကောင်ကြီးတွေလဲ”

လူဟုသာ သတ်မှတ်လိုက်ရသည်။ မျက်နှာတွေက ငှက်တစ်ကောင်၏ မျက်နှာမျိုးပင်၊ တစ်ချို့က ကြမ်းတမ်းသော၊ ခက်ထန်သော၊ ရက်စက်သော မျက်နှာမျိုးများပင်။

“သင်းဗို့သာ ငါ့ကို မိသွားကြရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

ကံရာဇာသည် ပစ္စကိုသေနတ်ဖြင့် လှည့်ပစ်ကာ တစ်ယောက်ယောက်၏ ဖိစိန်ကို ခြေပစ်လိုက်မည်ဟု စဉ်းစားမိလိုက်သေးသည်။ သို့သော် မိမိက စပြီးတော့ပစ်လျှင် မှားယွင်းမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သူတို့၏ ဒေါသစိတ်ကိုဆွပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ...

မည်သို့မှ မတုန်ပြန်တော့ဘဲ မြင်းကိုသာ ဒုန်းစိုင်းနှင်၍ အပြေးပင် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ နောက်မှာ လူများကို သေသေချာချာ ကြည့်မိပါက ကိုယ်ပေါ်မှာ ငှက်ကြီးကောင်များသဖွယ် ခြုံထားသော ဝတ်ရုံများကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ ယင်းဝတ်ရုံကြီးများသည် နှစ်ထပ်ဖြစ်ကြပြီး ငှက်အတောင်များကို ပြုလုပ်ထားကြခြင်းပင် ဖြစ်ကြသည်။

“ဟိတ် ဖြေးပြီ၊ မြန်မြန်လိုက်ကြစမ်း”

ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသူ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်လူကြီးက ဒေါသဟကြီးဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ငှက်အတောင်ကြီးနှစ်ခုက ပိုပြီးတော့ ကြီးမားသည်။

တို့စဉ် ...

“စိ ... စိ ... စိ ... စိ”

ငှက်မျက်နှာနှင့်လူများထံမှ တစ်စီနှင့်အသံများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။ ရင်ခေါင်းထဲက ညှစ်ပြီးတော့ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံများက တောထဲတောင်ထဲမှာ တစ်ခါတစ်ရံထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ ငှက်တစ်မျိုး၏ အော်မြည်သံကဲ့သို့ပင်တည်း။

ကံရာဇာကား သူ၏မြင်းကို မညှာတာနိုင်တော့၊ အားနာဒီးနာနှင့်ပင် တရကြမ်းပြေးခိုင်းရလေတော့သည်။

“အားတော့နာပါတယ်ကွာ၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် မဖြစ်လို့ပါ”

မြင်းညှိကြီးကလည်း အလိုက်သိသည်။ အင်အားကို အကုန်သုံးပြီးတော့ ပြေးသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ဝမ်း”

မြားတစ်စင်းက ကံရာဇာ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့လေသည်။

(၁၄)
ငှက်မျက်နှာနှင့်လူများ

ကံရာဇာ၏မြင်းက အားကောင်းမောင်းသန်မြင်းမျိုး အရေးကြီးက အားကိုးရမုန်းသိသာသည်။ နောက်မှထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာကြသည်။ မြင်းများကို ပြတ်ကျန်ခဲ့အောင် လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့သည်။

ထိုစဉ် . . .

မြင်းဟစ်စီးက ကံရာဇာမြင်း၏နောက်ကို လိုက်လာနိုင် စွမ်းရှိခဲ့သည်။ မြင်းတွေကြားထဲမှ ကွဲပြားတော့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကံရာဇာက မသကာ၍ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင် တော်တော်ကောင်းတဲ့ မြင်းပါလား”

မြင်းပေါ်မှ ငှက်မျက်နှာနှင့်လူသည် လက်မှာကိုင်ထား သော လှံတစ်ချောင်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဝှစ်”

ထိုသူသည် အားလုံးထဲမှာ အားကောင်းမောင်းသန်ရှိ ဆုံးလူ သူလွှဲပစ်လိုက်သည့် လုံကြီးက လေထဲမှာ အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြင့် ဝီခေါ်ပြီးတော့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ကံရာဇာ၏ နောက်က လိုက်လာခဲ့ပေသည်။ ကံရာဇာသည် မြင်းကို ချက်ခြင်းပင် လမ်း ကြောင်းလွှဲပစ်လိုက်ရသည်။ လုံတံကြီးက ကံရာဇာနှင့်တကွ အကွာအဝေးလောက်က ပွတ်ကာသိကာပင် ထွက်သွားခဲ့လေ၏။

“တောက်”

ထိုသူသည် မကျေမနပ်ဖြင့် တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက် လေ၏။ မြင်းကိုလည်း တအားဒုန်းဆိုင်းကာ နှင်လာသောကြောင့် တံရာဇာနှင့် သိပ်မကွာဝေးတော့ပါ။ ထိုသူသည် ခါးမှာ ချိတ် ထားသော ရဲဒင်းကို လက်တစ်ဖက်က ဖြုတ်လိုက်သည်။ တံရာဇာကို အနီးကပ်တိုက်ခိုက်တော့မည်ဟုနိပင်၊ ကံရာဇာက လည်း နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော ရန်သူကို အတော်ပင် သတိထား နေမိရလေပြီ။

“မထူးတော့ဘူး ဒီကောင်က စလာမှတော့ ငါကလည်း ထုန်ပြန်ရမှာပဲ”

ကံရာဇာသည် သားမွေးအင်္ကျီအောက်ကို လက်ထိုးနှိုက် လိုက်သည်။ ချိုင်းအောက်မှာ ပစ္စတိုသေနတ်ကြီးကို ထုတ်ယူ လိုက်သည်။ နောက်ကလိုက်လာသော ငှက်မျက်နှာနှင့်လူကြီး သည် ကံရာဇာဆီကို ရောက်လာလေတော့သည်။ ရဲဒင်းကြီးကို ညှာလက်က မြှောက်ကာ တအားခုတ်ချလိုက်သည်။

ထိုအခါ . . .

ကံရာဇာသည် မြင်းပေါ်မှနေ၍ နောက်ကို ဆက်ကန်ခဲ့သိ

လှည့်လိုက်ပြီ။

“မင်းကို ငါ ဒါလောက်ပဲ အခွင့်အရေးပေးတော့မယ်”
ပစ္စတိုသေနတ်ဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။

“ခိုင်း”

“အား”

ထိုသူထံမှ နက်ကျောသောအော်သံကြီးက ထွက်ပေါ်လာသည်။ အနီးကပ်ပစ်လိုက်သောကြောင့် မြင့်ပေါ်မှ နောက်ပြန်လန်ထွက်သွားသည်။ အောက်ကို ကျသွားခဲ့လေသည်။ ထိုသူ၏ ကိုယ်လုံးသည် အင်ဖတ်ဖြူဖွေးဖွေးများနှင့် လုံးထွေးသွားခဲ့သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ မတတ်နိုင် အသက်လုရမှတော့ ကိုယ်ကအရင်လက်ဦးမှ ဖြစ်မှာ”

“နောက်က လိုက်လာကြတဲ့လူတွေကတော့ လမ်းမှာ ကျပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတဲ့ သူလူတွေကို တွေ့သွားကြမှာပဲ”

ကံရာဇာတွေ့မိသည့်အတိုင်း မှန်သည်။ လိုက်လာကြသူများသည် လမ်းမှာ သေနတ်ဒဏ်ကြောင့် သေဆုံးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သောသူကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရလေ၏။

“ဟာ ငါတို့လူ သေသွားပြီ၊ ဟိုအကောင် ဘယ်လိုလုပ်သွားသလဲမသိဘူး၊ ဆက်လိုက်ကြ”

ခေါင်းဆောင်လူကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့် မြောလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်က တရဖန်းကြမ်းပင် လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

++++

ထိုအချိန်တွင် . . . ၊

ကံရာဇာသည်ကား . . . ၊

“ငါ ဒီအတိုင်း ဆက်ပြေးနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ တစ်နေရာမှာ ပုန်းအောင်းနေရတော့မယ်”

မြင်းညှိုကြီးသည်လည်း ခွန်းအားကုန်ကို သွန်ပြိုတော့သုံးလာ၍ ပင်ပန်းလှလေပြီ။ အနားပေးရတော့မည်။ တောလမ်းလေးတစ်ခုကို လွန်မြောက်သွားသောအခါ ရှေ့မှာယှဉ်လျက်ရှိသော တောင်ကုန်းကြီးနှစ်လုံးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

မြင်းသည် ကျဉ်းခြောင်းလှသော တောင်ကုန်းကြီးနှစ်ခုကြားမှ ဖြတ်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

လမ်းက တစ်လမ်းတည်းသာရှိသည်။ ညာဘက်သို့ ကွေ့သည့်လမ်း ဂူကြီးတစ်လုံးရှေ့မှာ ဘွားကန်ဆို ပေါ်လာခဲ့လေ၏။ နင်းများပက်လာကြသဖြင့် ဂူမျက်နှာပြင်နံရံများသည် ဖွေးဖွေးထလျက်ရှိနေကြသည်။

မြင်းညှိုကြီးသည် ဂူရှေ့က ဖြတ်သွားမည်ပြုရာ ကံရာဇာစိတ်ကူးရသွားသည်နှင့် . . .

“ဒီအထဲကို ဝင်ဟေ့”

မြင်းညှိုကြီးက ဇက်ကြီးတိုင်ထားသော ကံရာဇာ၏ အလိုကျ ဂူထဲကို ဝင်သွားခဲ့လေသည်။ ကံရာဇာဝင်သွားပြီး မှတ်ခြင်းမှာပင် ဂူပေါ်ကနင်းများက အောက်ကို ပြိုကျလာခဲ့ကြသည်။

“ဝေါ”

နှင်းဖတ်၊ နှင်းခဲများက ဂူပေါက်ဝကို ဖိတ်ဆိုသွားခဲ့ကြလေသည်။ နောက်မှလိုက်လာကြသောသူများသည် ထိုဂူသားနားမှာမင်လျှင် ဖြတ်ကျော်တက်သွားခဲ့ကြလေသည်။ မြင်းညှိကြီးက ဂူထဲသို့ တောက်လျှောက်မင်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဂူလမ်းကြောင်းက ရှည်လျားပုံရသည်။ အထက်ဝင်လာလေလေ မှောင်လာလေလေ ဖြစ်၏။ ရှေ့ကို ဝိုးတဝါးသာ ဖြစ်ရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် . . .

မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရသည်။ ဤနေရာမှာ အချိန်တော်တော်ကြာကြာလေး နိုအောင်းပြီးတော့ နေရမည်ဟု နားလည်လိုက်ရသည်။ ဂူကြီး၏ အခြေအနေကိုသိရန်အတွက် ကျောက်အိတ်ထဲက လက်နှိပ်ခါတ်မီးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ မီးရောင်အောက်မှာ ဂူကြီး၏ အတွင်းဘက်ကို ထင်ရှားစွာပင် မြင်လိုက်ရလေသည်။ တောက်လျှောက်ကျယ်ပြန့်သော ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ ယိုးပင်တည်း။

“အထဲမှာ အကျယ်ကြီး ရှိသေးတာပဲ”

အပြင်မှ ရန်သူများက မိမိကိုမတွေ့လျှင် ကျနေရာကို ပြန်လှည့်လာကြကာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှည့်ပတ်ပြီးတော့ ရှာကြည့်မှာ ကျိန်းသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုပြီးတော့ ဖိတ်ချစ်စေရန် အတွင်းဘက်ကို ရုန်းသမျှ တိုးပင်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ဂူထဲမှာ အေးစိမ့်နေသော်လည်း အသက်ရှူ၍ဝေသည့် လေအဖုံဖုံခဲလောက် ရရှိနေသည်။ မြင်းညှိကြီးကလည်း အလိုက်သိသည်။ ပြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာလေသည်။ ထူးခြား

သည်မှာ မြေမှာစုပုံထားသော ထင်းခြောက်တုံးများကို အမှတ်မထင်တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။ ထင်းတုံးများကို တစ်ပေါ်တစ်ခု အလျှာဖောက် ကန့်လန့်ဖြတ်ဆင်းကာ စနစ်တကျ ဆင်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဒီဂူထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် နေဖူးသလိုပဲ”

လူတွေ နေသွားဖူးဟန်လက္ခဏာမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ကျောက် လက်ရှိပဲနေနေသည်လား မပြောတတ်ပါ။ ထင်းတုံးများက ပိုများတက်နေခြင်းမရှိ၊ ဆွေးမြည့်နေခြင်းလည်းမရှိ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာဟာ ငါ နားခါနေဖို့ အကောင်း

သေး”

ဂူကြမ်းပြင်သည် စိုထိုင်းမနေဘဲ ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသည်။ မြင့်မားသော ဂူမျက်နှာပြင်ထက်မှာ အောက်ကိုစိုက်ပြီး တော ကျဆင်းနေသော ကျောက်လားအချွန်အထက်များကို တွေ့ရတတ်ရလေ၏။

ကံရာဇာသည် ထင်းတုံးများကို အောက်ကိုချကာ ထင်းချောင်းကို ဝါးမြောင်ဖြင့်လှီး၍ အချောင်းလေးများရအောင် လှည့်ပတ်သည်။ မီးမွှေးသည်။ ယင်းတုံးများကို ဖိုခဲနောက်ဆိုင် လှည့်ကာ မီးပုံတစ်ပုံအဖြစ်ရအောင် ဖန်းစီးလိုက်လေသည်။ နားခါတ်တ ချက်ခြင်းပင် ရသွားခဲ့လေသည်။

ထင်းတုံးများ ဖြတ်တောက်ထားသည့်နေရာကို ကြည့်ရအခါ စိုမနေဘဲ ခြောက်သွေ့နေသောကြောင့် နှစ်ကာလအတွင်း ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းဖိရသည်။ ထို့ကြောင့် ထောက်ရှိုလှူနေ နေနိုင်သည်ဟု အထင်မှာ သိပ်ဝသေရှားမဟုတ်။

မင်းစကား

မြင်းကြီးကို ကောင်းစွာပင် အနားပေးထားသည်။ မြင်းစာအတွက် ပါလာသော ပဲများကိုလက်ခုပ်ထဲထည့်ကာ ကြွေးလိုက်လေသည်။ ရေပူးထဲက ရေကို လက်ခုပ်ထဲထည့်ပြီး တိုက်သည်။ မိမိသည်လည်း ဆာလောင်နေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အသားခြောက်တစ်ခြောင်းကိုထုတ်ကာ မီးကင်လိုက်သည်။ ရေတစ်ကျိုက်၊ နှစ်ကျိုက်လောက်နှင့် အစာကိုပမ်းထဲရောက်အောင် မျှောချလိုက်ရလေ၏။

ပြောင်းရှည်သေနတ်ကြီးကို သားရေဒိတ်နှင့်အတူ ဂူနားဘေးမှာ ချထားလိုက်ကာ နံရံကိုမှီပြီး ခေတ္တမျှ အနားယူလိုက်သည်။ မိုက်ထဲအစာရောက်သွားပြီဖြစ်လို့ အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာသည်။ ရန်သူ့အသံဗလံများကို နားစွင့်ရင်း မမှားကနဲဆိုဖြစ်သွားသည်။ ငိုက်မြည်းနေရာမှ စိတ်ကို လိမ်မရတော့ဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။ နေ့ဘက်ကာလဖြစ်သော်လည်း ဂူထဲမှာတော့ ညဖြစ်နေသည်။ မီးဖိုမှ မီးတောက်အားက ပိုပြီးတောက်ကောင်းလာခဲ့လေသည်။

ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ မီးခိုးများက ပျံလွင့်လျက်ရှိနေလေသည်။ ထိုမီးခိုးများသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ဆီသို့ သွားနေကြခြင်းမဟုတ်။ တစ်နေရာတည်းကို စုပြီးတော့ ရွေ့လျားသွားနေကြသည်။ သို့သော် မီးခိုးတန်းလမ်းကြောင်းကြီးသည် လေထဲမှာ သွင့်ပျံသွားကာ ဂူအတွင်းတစ်နေရာကို ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ ကံ့ရာဇာသည် မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သလဲမသိ။ ဖျတ်ကနဲဆို လန့်ပြီးတော့ နိုးသွားခဲ့ရလေသည်။

“ဟင် ငါ့ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာပါလား”

မြတ်စာပေ

အမြဲတမ်းသတိရှိနေသည့်သူက ယခုလို အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည့်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်မိလိုက်ပေသည်။ ထို့နောက် အိပ်မက်ကို သတိရသွားမိသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ မီးခိုးတန်းကြောင်းကြီး၏ ရွေ့လျားသွားသည့်နေရာကို ကောင်းစွာပင် သတိမိနေသည်။

“ငါ့အိပ်မက်က စင်းနေတာပဲ၊ ဒီဂူကြီးထဲမှာ ထူးခြားမှုတစ်ခုခုက ရှိနေသလား”

ကံ့ရာဇာသည် ထိုနေရာသို့ မသွားဘဲ မနေနိုင်အောင် စိတ်လှာခဲ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် မီးပုံထဲကို ထင်းတုံးများအရင်ထဲထည့်လိုက်သည်။ မြင်းညှိုကြီး၏ အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ မြင်းညှိုမိအေးသေးစွာ ရှိနေသော မြင်းညှိုဘက်၏ အမူအရာကို စိတ်ချရတော့မှ ထိုနေရာက ထွက်လာခဲ့လေသည်။ မြင်းကြီးက လန့်ပြီး ရုတ်တရက်ထ၍ ဟီလိုက်မှာကို စိုးရိမ်မိသည်။ မမှတ်တမဲ့ ဟီလိုက်ပါက သူ့အသံကို ဂူအဖြစ်က ရန်သူများတော်ကဆ ကြားသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ အလိုက်သိသော မြင်းကြီးက ထိုသို့ထ၍ဟီမှာ မဟုတ်ပါ။ လက်နိပ်ခါတ်မီးကို ဆွဲကိုင်ကာ ထိုနေရာမှာ စိတ်ချလက်ချနှင့် ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။ အားကောင်းသော မီးရောင်က ရှေ့ကိုက်နှစ်ဆယ်ပေသာလောက်အထိ ကောင်းစွာပင် မြင်နိုင်စွမ်းရှိနေခဲ့လေသည်။ ဂူကြီးက ကျယ်ဝန်းသည်။ နောက်ကို ရှည်လျားသည်။ ရောင်သည် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နိမ့်ဆင်းသွားခဲ့သည်။ ဘေးထွက်ဂူလိုက်ပေါ်၏တစ်ခုသို့ အမှတ်မယင်တွေ့လိုက်လေသည်။

မြတ်စာပေ

မီးခိုးတန်းကြီးသည် ယင်းနေရာဆီသို့ ရွေ့လျားသွား
သည်မဟုတ်ပါလား။ မိမိလက်မှာ ကိုင်ထားသော ဓါတ်မီးအလင်း
ရောက်ထက် ပိုပြီးတော့ လင်းနေသည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်
ထို့ကြောင့် . . .

မီးရောင်ထွက်မလာစေရန် ခလုတ်ကို ပိတ်မိလိုက်သည်
သေချာနေသည်။ ဂူလိုဏ်ထဲမှ အားကောင်းသော အလင်းရောင်
က အပြင်သို့လျှံပြီးတော့ ထွက်နေသည်။ ဂူထွက်ပေါက်များ
နေသလား။ ပြင်ပမှဝင်ရောက်လာသော အလင်းရောင်များပင်
လား။ ကံရာဇာအံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ သေနတ်ကြီး
တော့ ထားခဲ့သည်။ ချိုင်းအောက်မှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထုတ်
လိုက်သည်။

အလင်းရောင်ထွက်နေသော ခေးထွက်ဂူလိုဏ်ပေါက်
ဆီသို့ သတိနှင့်လှမ်းလာခဲ့သည်။ ဂူပေါက်ဝကိုရောက်သည်နှင့်
ကံရာဇာလှမ်းပြီးတော့ မြင်လိုက်ရသည်ကား . . . ။

(၁၅)

ထပ်ဆင့်သေသက်ဘေးအန္တရာယ်များ

ဂူလိုဏ်ထဲတွင် တောက်ပသော အလင်းရောင်များက
ဗြာထွက်လျက် နှိုနေလေသည်။ ထို့အပြင် လူတစ်ယောက်ကိုလည်း
မျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် အရိုးစုမျှသာတည်း။

အရိုးစု၏ ဝါးစပ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသော အလင်း
ရောင်များသာ ဖြစ်သည်။ ကံရာဇာသည် ပိုပြီးတော့ အံ့အားသင့်
သွားခဲ့ရလေသည်။ ထိုသူသည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်
ဤဂူထဲမှာ သေဆုံးခဲ့ရပါသလဲ။ မည်သူများ ဖြစ်ပါသလဲ။

ကပြည်းဖြည်းနှင့် ရှေ့ကိုတိုးကာ လျှောက်လာမိခဲ့သည်။
ထိုသူသည် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ရှိနေသည်။ မျက်နှာက
ဗုဗျက်နှာကြက်ကို ကြည့်နေဟန်။ ဒဏ်ရာတစ်ခုခုရ၍ လဲ
လျောင်းရင်း သေဆုံးခဲ့သည်ပဲလား။ သို့မဟုတ် ရောဂါကြောင့်
သေဆုံးနိုင် ကပ်၍ သေဖို့ပြင်ဆင်မနေရင်း ပိဉ္ဇာဏ်ချုပ်သွားခဲ့သည်

ပဲလား။

ကံရာဇာသည် ထိုသူ၏ မျက်နှာကျပ်နှင့် အရိုးအဆစ်များကို ကြည့်ပြီး အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူတစ်ယောက်ဟု သိနားလည်လိုက်ရသည်။

“ဒီလူဟာ အိုမင်းရင့်ရော်လာပြီ။ ဒီနေရာမှာ သေခိုကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့တာပဲ”

ထိုလူကြီး၏ ညာဘက်မှာ ရွှေပုဆိန်ကြီးတစ်လက်ကို အမှတ်မထင်ပင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကံရာဇာ၏ ခေါင်းထဲကို ချက်ခြင်းလိုလို ဝင်လာခဲ့သည့်အကြောင်းကတော့ မားနားပြောပြခဲ့သည့် ပီဖလန်ရွာသား မိုး၏အကြောင်းပင်။ ဤသူသည် မိုး ဖြစ်နိုင်သလော။

“ပီဖလန်ရွာသားမိုးဟာ တကယ်သာရှိခဲ့ဖူးရင် နှစ်ပေါင်းထောင်ချီပြီး ကျန်ခဲ့ပြီပဲ။ မားနားဟာ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြခဲ့တာ ယုက္ခိယုတ္တာတော့ အရှိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် တိုက်ဆိုင်မှုကတော့ ရှိလာပြီ။ ဒီလူကြီးဟာ မားနားပြောပြခဲ့တဲ့ ‘မိုး’ ဆိုတဲ့ လူပဲလား။ ဒါဆိုရင် ဒီရုပ်ကြွင်းဟာ နှစ်တစ်ထောင်ထက်တော့ မအောင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

ကံရာဇာသည် ထိုဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်အဖြစ်အပျက်ကို ယုံချင်စိတ်က အလိုလိုပင် ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။ ရွှေပုဆိန်ကြီးကလည်း သက်သေခံနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ထို့အပြင် ပါးစပ်ထဲမှ တဝင်းဝင်းနှင့် အလင်းရောင်များထွက်နေသော ပစ္စည်းကိုလည်း သူ့အမှတ်ရသွားသည်။ မားနားပြောပြဖူးခဲ့သည့် သူတော်ဂန္ဓ၏ စက္ခုဗလသိဒ္ဓိဝါတ်ရှင်လုံးများ ဖြစ်နေမလား။

မြိတ်စာပေ

ကံရာဇာတစ်ကိုယ်လုံး တဖျင်းဖျင်းနှင့် ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။ အရိုးစု၏ ပါးစပ်ထဲမှ ပစ္စည်းကို ကြည့်လိုစိတ်က အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ထဲသို့ လက်ကရောက်သွားသည်။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို လက်က စမ်းလိုက်မိသည်။ သက်ထဲကိုပါလာခဲ့လေပြီ။ ပစ္စည်းကလုံးချောချောလေး ဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ လက်က လွတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ပြန်ဖမ်းလိုက်ရသည်။ အသက်ဝင်နေသလို ထင်လိုက်ရလေသည်။ ပါးစပ်ထဲက ဆွဲအထုတ်မှာ လွတ်ထွက်သွားပြန်၍ အဖျင်အလိုဖြင့် ပြန်ပြီးတော့ ဖမ်းလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ . . .

မထင်မှတ်သော အခြေနေတစ်ခုက ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ အရိုးခေါင်းပါးစပ်ထဲက ခုန်ထွက်သွားသော ထိုလုံးလုံးလေးသည် ကံရာဇာ၏ပါးစပ်ထဲကို စွပ်ကန်ခို ဝင်သွားခဲ့လေတော့သည်။

“ဟာ . . .”

“အွတ် . . .”

ကံရာဇာလည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆိုဆိုကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရသေ၏။ အမှတ်တမဲ့မို့ မျက်လုံးမျှော်ဆံ ပြူးထွက်သွားခဲ့ရလေသည်။ လည်ချောင်းထဲက ထိုအရာကို ပြန်ပြီးတော့အန်ထုတ်နံ့ ကြိုးစားစဉ်မှာပင် ဝမ်းကွဲသို့ လျော့ကန်ဆို ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။

“အား . . .”

ကံရာဇာလန်ပြီးတော့ အော်မိလိုက်ခြင်းပါ။ ထိုလုံးလုံး

မြိတ်စာပေ

အရာလေးသည် ဝမ်းကွဲသို့ သူ့ဖာသာသူ့ ခုန်ဆင်းသွားသည်ဟု ပင်မှတ်လိုက်ရသည်။

ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ ပါးစပ်ထဲမှာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ဝင်းစင်းလက် လက်ရှိနေရာမှ ဝမ်းထဲကို ရောက်သွားမှ အလင်းရောင်က ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။ "ဟာ . . . ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဝမ်းထဲကိုရောက်သွားပြီ။

စိတ်ထဲမှာ မအိမ်လည်ကြီး ခံစားနေရသည်။ အာခေါင် ထဲ လက်ညှိုးထိုးပြီးတော့ အံ့ချရန်ကြိုးစားသော်လည်း မရပါ။ ဝမ်းထဲမှာ . . . ထိုအလုံးလေးက လျှောက်ပြီးတော့ ပြေးနေ သည်ဟု ထင်မိလိုက်ရလေသည်။ ကံရာဇာသည် အချည်းနှီးကြီး စားမှုကို အားမထုတ်လိုတော့၊ ရွှေပုဆိန်ကို ကောက်ကိုင်ကာ နေရာမှ ချက်ချင်းပင် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

"သို့သော် . . ."

မိမိ၏ခြေလှမ်းလေးများသည် ခါတိုင်းထက်ပိုပြီးတော့ ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်ကို သတိထားမိလေ၏။ မိမိနေရာသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ အပြင်ဘက်က အခြေအနေကို နားစွင့်နေ သည်။ ပိုပြီးတော့ သေချာစေရန် ဂူအဝန်းကို ချည်းကပ်သွား သည်။ ဂူအဝကို နှင်းခဲကြီးတွေက ဖုံးအုပ်လျှောက်ရှိနေကြသည်။ ပိတ်ဆို့ထားကြသည်။ ရန်သူများ၏ အသံဗလံများကို လုံးဝမ ကြားရပါ။ သူတို့သည် ဖါမိကျနေရာမှာ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြမှာမဟုတ်။ တစ်နေရာကို ထွက်သွားညှိပြီဟုထင်ကာ အဝက်လိုက်သွားကြဟန်တူသည်။

ဤသို့ လုံးဝစိတ်ချပြီး ဂူအပြင်သို့ ထွက်ရန်မစဉ်းစား

ရန်သူသည် ပရိယာယ်များသောသူ ဖြစ်နိုင်သည်။ မိမိကို တစ်နေ့ ရှာရာတနေ ချောင်းမြောင်းပြီး ကြည့်နေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

"ငါ . . . အလေထကြီးနဲ့ ထွက်သွားဖို့ မသင့်ဘူး။ အန္တရာယ်က အချိန်မရွေး ကျရောက်လာနိုင်တယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးရသည်။ မကြာမီမှာပင် အ မှောင်းကပျောက်ကွယ်သွားပြီး အလင်းရောက်လာခဲ့သည်။ မိမိ သာ အပြင်ကိုရောက်နေခဲ့လျှင် နေ့အလင်းရောင်အောက်မှာ ရန်သူက လွယ်ကူစွာပင် တွေ့သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် မိုးချုပ်သည်အထိ ဆက်လက်၍စောင့် ဆိုင်းနေရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ တစ်နေ့လုံးလိုလို ဂူထဲမှာ ပုန်းခိုနေရသည်။ တိုဗည်းစားသည်စဉ်းစားနှင့် တစ်နေ့ ထာကိုလွန်မြောက်စေရသည်။ ရေကိုခြေတာပြီးတော့ သောက်ရ သည်။ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ထားရသည်။ မြင်းညှို့ကြီးသည်လည်း အနားရနေ၍ အားအင်တွေ ပြည့်ဖြိုးကာ တက်ကြွနေလေသည်။

"မကြာမီ . . ."

ပိပိစောင်းဆိုင်းနေသောည မိုးချုပ်ကာလကို ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ကံရာဇာသည်လည်း အပြင်မှာမနေလိုတော့ ဂူထဲတွင် သူနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်ကရှိနေသည်။ ယင်းအခြေ အနေကို သူမကြိုက်၍ နေသည်မနေခြင်း၊ မိမိဗိုက်ထဲကို ရောက် နေသည့်အလုံးလေးကို မသိမသာ စမ်းမိလိုက်သည်။ စမ်း၍မရပါ။ ထိုအလုံးလေးသည် မိမိနှင့်အတူ လိုက်ပါလာပေတော့မည်။

ဂူထဲတွင် ပိတ်ဆို့နေသော နှင်းထုကြီးကို သူ၏အင်အား နှင့်တော်တော်ပင် ဖြိုယူရမည်။ ထွက်ပေါက်ကို ရင်ခွဲလေပြီ။

ဂူပေါက်ပွင့်သွားသည်နှင့် ပြင်ပမှ လွန်ကဲသော အအေးဓာတ်က သူ့ကိုခေါ်ပြီးတော့ ဟွဲ့ရစ်လိုက်သည်။ မြင်းညှိကြီးနှင့်အတူ အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့သည်။ မှောင်မိုက်နေသော်လည်း ငှားခြားစွာပင် ကံရာဇာ၏ မျက်လုံးတွေက အမှောင်ကိုထွင်းဖောက်ပြီးတော့ မြင်နိုင်စွမ်း ရှိနေသည်။ အံ့အားသင့်မိရလေသည်။ အပြင်ဘက်ကို ရောက်သော် မည်သည့်ဘက်ကို သွားရမန်းမသိ၊ တစ်ခဏတော့ ချင့်ချိန်နေမိရသေးသည်။ လမ်းမသိ၊ လမ်းမရှိ၊ လမ်းပျောက်နေ သူပါတကား . . . ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တောင်ကြားလမ်းလေး တစ်ခုကို လှမ်းပြီးတော့ မြင်မိလိုက်လေသည်။ အမှောင်ထဲမှာ ထိုမျှလောက် အကွာအဝေးကို လှမ်းပြီးတော့ မြင်လိုက်သည် အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ နာမလည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ငါ . . . အဲဒီနေရာကိုပဲ သွားမယ်”

ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မြင်းညှိကို ဝာဟုန်တီးနှင်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ရန်သူကိုစိတ်မချရ ထို့ကြောင့် လျင်မြန်စွာပင် ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။ ခွန်အားပြည့် နေသော မြင်းညှိကြီးသည် ချက်ချင်းမှာပင် တောင်ကြားဒေသကို ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ထိုစဉ် . . . ”

“စိ . . . စိ . . . စိ . . . စိ . . . ”

မမျှော်လင့်ပဲ ထွက်ပေါ်လာသော တစ်စီနှင့် အသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကံရာဇာ၏ ရင်ထဲမှာ ထိခံကန်ဆို ဖြစ်သွားခဲ့ ရလေသည်။ ယင်းအသံများကို ပြောဖူးထားခဲ့သည်။ လူငှက်များ

အချက်ပေး အော်မည်သံများပင်တည်း။ သူတို့၏ နှုတ်မှထွက် ပေါ်လာသော အသံများသည် ညဦးကောင်များ အော်မြည်သံများ ကဲ့သို့ပင်တည်း။

သူ့ကို ရန်သူများက ဤနေရာမှာပင်လျှင် ဖွဲ့နုပုံကြီးစွာ ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းပင်၊ ကံရာဇာ မည်သည့်ဘက်ကို ထွက်သွားမန်း မသိလိုက်ကြ၍ တစ်နေရာစီ လူစုခွဲကာ စောင့်နေ ကြသောကြောင့် ထွက်ပေါက်မုန်သမျှ ပိတ်ဆို့ထားကြ လေပြီ။ တိုက် . . . ငါ့ကို စောင့်နေကြပါလား။

ကံရာဇာသည် မြင်း၏အရှိုန်ကို မလျှော့ပဲ တစ်ရှိုန်ထိုးပင် ထွက်သွားခဲ့သည်။ ကျဉ်အပြည့်ဖြင့် ထားသောပစ္စတိုသေနတ်ကို လည်းလက်စစ်မှာ အသင့်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ မြင်းညှိကြီးသည် တောင်နှစ်လုံးကြားထဲကို ဖြတ်ဝင်သွားခဲ့လေသည်။ မကြာလိုက်ပါ နောက်ကလိုက်လာကြသော မြင်းစွာသံ တစ်ဖြောင်းဖြောင်းကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“လိုက်လာကုန်ကြပြီ ဒီတစ်ခါတော့ ငါလွတ်မိ လွယ်ပါ မလား . . . ”

အမှန်တစ်ကယ်ပင် လူငှက်များသည် ကံရာဇာ၏ နောက်က လိုက်လာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ကံရာဇာ ခည်သည့်နေရာက ထွက်လာခဲ့သည်ကို သတိလိုက်ကြပါ။ ကံရာဇာ ကျောက်တောင်ဂူထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး မကြာမီမှာပင် ဂူထိပ်မှနှင့်ထူကြီးများ ပြိုကျခဲ့ပြန်လေရာ ကျောက်ဂူဝကို တစ်ခါ ပြန်ပြီး ဖုံးအုပ်သွားခဲ့ ပြန်လေသည်။

လူငှက်များသည် ယင်းကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ တစ်စုံတစ်

ယောက်ရှိနေသည်ကို မသိလိုက်ကြပါ။ သိလည်းမသိလိုက်ကြပါ။ နောင်ကိုလည်း သိကြမည်မဟုတ်ပါ။

ကံရာဇာသည် ပြေးစရာမမြေ ရှိနေသမျှ မြင်းညှိုကြီးကို မနားတမ်းပင် နှင်နေလျက်ရှိသည်။ နောက်မှလိုက်လာကြသော မြင်းခွဲသံများကို ကြားနေရသော်လည်း လှည့်ကြည့်တိုင်း လူရော မြင်းတွေကိုပါ မမြင်ရသေးပါ။

“ထိုစဉ် . . . ”

“ဝီး . . . ဝီး ဝီး . . . ”

ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာကသော အသံကြီးများက တဖတ်ဖတ်နှင့် တောင်ပံခတ်သံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။ လေထဲမှာ ပျံဝဲမြီးလိုက်လာသော အသံများဖြစ်ကြသည်။ ကံရာဇာသည် မြင်းပေါ်မှနေ၍ နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိလိုက်လေ သည်။

“ဟာ . . . ”

ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ ရလေသည်။ သူကတွေ့လိုက် ရသည်ကား ကြီးမားသော ငှက်ကြီးနှစ်ကောင်ပင်။ ငှက်ကြီးများ ၏ဦးခေါင်းခွံသည် လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းခွံနှင့် ဟူနေသည်။ ငှက်နှုတ်သီးပါနေ၍ ငှက်တစ်ကောင်ဟု ပြောနိုင်သော်လည်း သေ သေချာချာကြည့်သော် လူခေါင်းနှင့်ငှက်ကိုယ်ပမာ ဖြစ်နေလေ သည်။ သို့သော် အကြည့်ရဆိုးလှသည်။ လည်တံရှည်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမှာ ခြေချောင်းကလေးတွေကို အရုတ်ပြား များက ဆက်စပ်နေကြသည်။ အကယ်၍သာ ကံရာဇာသာ သေ သေချာချာ ကြည့်တတ်မိပါက ခြေချောင်းကလေးများသည်

လူတစ်ယောက်၏ ခြေချောင်းကလေးတွေနှင့် ကူနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ငှက်ကြီးများ၏ တောင်ပံသည်လည်း ငှက်မွှေးငှက် တောင်များကဲ့သို့မဟုတ် လင်းခွံများ၏ အရည်ပြားများပမာ နှိပ်နေကြသည်။ မျက်နှာများသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေလျက် ရှိနေ ကြကာ လူသေမျက်နှာများနှင့်မခြား ရှိနေကြသည်။

ငှက်ကြီးနှစ်ကောင်သည် ကံရာဇာကို တိုက်ခိုက်ရန် လိုက်လာကြသည်မှာ သေချာသည်။ မလွဲနိုင်တော့၊ နှစ်ကောင် စလုံး ကံရာဇာဆီသို့ တစ်ဟုန်တိုးပင် ရောက်လာခဲ့ကြလေရာ။

“ခိုင်း . . . ”

“ခိုင်း . . . ”

ကံရာဇာက မြင်းပေါ်ကနေ၍ နောက်ကိုလှည့်ပြီး တစ်ချက်ဆင့်ကာ ပြစ်ထဲလိုက်သည်။ ငှက်ကြီးများ၏ မျက်နှာကို ကြည့်တစ်ကောင်စီ ဝင်သွားခဲ့ကြလေရာ . . . တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် အောက်တိုပစ်ကျ သွားခဲ့ကြလေ၏။

သွားပြီ . . . ဒီကောင်တွေ ကျဉ်ဆံကို မြင်ဖူးကြပုံ ပေါ်ဘူး။ တော်တော် အရသာ ရှိသွားမှာပဲ . . . ။

“ဝီး . . . ဝီး . . . ဝီး . . . ”

“လိုက်လာကြပြန်ပြီ . . . ”

ငှက်ကြီးများ၏ အော်သံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ အကူ မြင်းခွာသံများကိုလည်း နီးသထက်နီးစွာ ကြားလာခဲ့ သည်။ ကံရာဇာကို လှူရာငှက်ပါ ဝိုင်းပြီးလော့ တိုက်ခိုက်ခို ခိုပြီးစားကြပြန်လေပြီ။ ကံရာဇာကို မိလဒသောငှက်ကြီး

တစ်ကောင်သည် နှုတ်သီးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြေသည်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထိုးဆိတ်ကုတ်ဖဲ့ရန် ကြိုးစားသည်။

“ဒိုင်း . . .”

“ဒိုင်း . . .”

နောက်ကို လှည့်ပြီးတော့ ပစ်သွဲလိုက်သည်။ ၎င်းနောက်ကောင်သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ကြလေသည်။ မြင်းညှိကြီးမှာ မနားတမ်းပင် ပြေးနေလျက်ရှိသည်။ မြင်းညှိကြီးကိုယ်စီနှင့် နောက်မှလိုက်လာခဲ့ကြသော လူငှက်များက ကံရာဇာကို မိလာခဲ့ကြလေပြီ။

ထိုစဉ် . . .

“ဝစ် . . .”

မြားတစ်စင်းက လေကိုခွင်း၍ ထွက်လာပြီး ကံရာဇာစီးလာသော မြင်းညှိကြီး၏ တင်ပါးကို လာမှန်သည်။ နက်နက်ကြီး စိုက်ဝင်းသွားခဲ့သည်။ မြင်းညှိကြီးသည် အော်ဆတ်ခါသွားခဲ့ရလေ၏။

သို့သော် . . .

အရှိန်မပျက်ဆက်၍ ပြေးသွားခဲ့လေသည်။ လူငှက်များသည် ကံရာဇာနှင့်လွန်စွာမှ နီးကပ်လျက် ရှိနေကြပေပြီ။ ကံရာဇာသည် နောက်ကိုလှည့်ကာ ကျဉ်တစ်ဟောင်းခြင်း ဖတ်လွတ်လိုက်လေ၏။

“ဒိုင်း . . .”

“ဒိုင်း . . .”

“အား . . .”

“အား . . .”

လူငှက်များသည် မြင်းပေါ်မှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြုတ်ကျသွားခဲ့ကြလေ၏။ ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသော မြင်းညှိကြီးနှင့်လူကြီးသည် ထူးဆန်းသော လက်နတ်နှင့် နှိပ်ကန်ကြသော သူ၏လူများကို အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေပြီ။

မီးပေါက်လက်နတ်နဲ့ ပစ်တယ်၊ ဒီကောင်ဟာ မိစ္ဆာဆိုး တစ်ကောင်ပဲ၊ သင်းကို မမိမိအောင် ဖမ်းမယ်။

ထိုလူကြီးသည် လွန်စွာမှပင် ဒေါသထွက်လျက် ရှိသေး၏။ မြင်းထက်မှ လိုက်ပါလာရင်းက မထင်မှတ်သော အပြုအမူကို ပြုလုပ်လိုက်လေ၏။ မြင်းထက်မှ လေထဲကို ခုန်တက်လိုသောကြောင့်ပင်တည်း။ ဝတ်ရုံကြီးသဖွယ် ရှိနေသော မြင်းထက်ပုံကြီးနှစ်ခုကို ဖြန့်ကာ လေထဲတွင် ၎င်းတစ်ကောင်ပမာ ပျံသန်းကာ တက်လာခဲ့လေသည်။ တစ်ကယ်တော့ ဝတ်ရုံကြီးမဟုတ်ပါ။

လင်းနို့တောင်ပံများပမာ တောင်ပံနှစ်ခုကို လက်မောင်းမောင်းကာ တစ်ခုစီတစ်ဆင့်ထားကြလေသည်။ လက်မမြောက်ပဲ အောက်ကိုချထားစဉ်တွင် တောင်ပံနှစ်ခုက ကပ်နေသည်။ မြင်းထက်သွားပြီး ဝတ်ရုံကြီးတစ်ခုပမာ ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ လူငှက်လူ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည်လည်း လေထဲတွင်ပျံသန်းလာကာကံရာဇာကို လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော ရဲတင်းကြီးအပေါ်မှစီးမိုး၍ ဟအားပေါက်ချလိုက်လေရာ . . .။

သားပြီဖြစ်၍ ဆက်ပြီးပြေးနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် . . .
 ပြေးရန် တဖြေးဖြေးနှင့် လျော့သွားသည်။ ထို့နောက် . . .
 ထောက်ပြီးတော့ လဲကျသွားခဲ့လေသည်။ ကံရာဇာသည်
 မြင်းညှိကြီးပေါ်မှ လွင့်ထွက်သွားခဲ့လေ၏။

(၁၆)

အန္တရာယ်မှ ဂျစ်မြောက်သွားခြင်း

ကံရာဇာသည် သတ်ကြီးစွာထားသူနို့ ထိုလူ၏လက်
 ချက်တော့ အမိမခံ၊ နောက်ကိုလှည့်ကာ အောက်ကနေသေ
 နက်ဖြင့် ထိုးချိန်ကာ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

“ခိုင်း . . .”
 “အူး . . .”

ထိုလူကြီး၏ လည်တိုင်ကို ကျဉ်ဆံက ဖောက်ဝင်သွား
 သည်။ လှုပ်ကြိုး၏ခေါင်းက လည်ထွက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော်
 မြေပြင်ပေါ်သို့ တော်တော်နှင့်မကျ တောင်ပံကြီးကိုဖြန့်ကာ
 လဲမှာဝဲနေသေးသည်။ ထို့နောက် . . . မျက်လုံးတွေက အ
 မတန်ပြူးထွက်လာကာ အောက်ကို တစ်ဟုန်ထိုးပင် ပစ်ကျသွား
 ခဲ့လေတော့သည်။

“အိုး . . .”

ကံရာဇာ၏ ဘာသော မြင်းကြီးသည် ပြေးဆိတ်တ

သားပြီဖြစ်၍ ဆက်ပြီးပြေးနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် . . .
 ပြေးရန် တဖြေးဖြေးနှင့် လျော့သွားသည်။ ထို့နောက် . . .
 ထောက်ပြီးတော့ လဲကျသွားခဲ့လေသည်။ ကံရာဇာသည်
 မြင်းညှိကြီးပေါ်မှ လွင့်ထွက်သွားခဲ့လေ၏။

“အား . . .”

မြေပြင်ထက်မှာ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။
 မြင်းညှိကြီးက အရှိန်ကိုလျော့ပစ်လိုက်၍ ကံရာဇာအကျမနာပါ။
 မြင်းနည်းပါးပါးလောက်ပင်၊ ဒောက်မှာနှင်းများက ခံနေ၍
 မှတ်ပေးသေးသည်။ ကံရာဇာသည် မြေပြင်ပေါ်မှ လူးလဲပြီးတော့
 လိုက်သည်။ မြင်းညှိကြီးဆီသို့ ပြေးသွားခဲ့သည်။

သို့သော် . . .

မြင်းညှိကြီးကား သေဆုံးခဲ့လေပြီ။ မလှုပ်မယှက်နှင့်
 မြင်းသက်သွားခဲ့လေပြီ။ သေဆုံးသည်ကပင် ဒူးထောက်လျက်
 နေအထား၊ ကံရာဇာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သူ့ကို
 မြင်းကြမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရန်သွယ်အမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်၍
 ဆောင်လာခဲ့သော ရဲဘော်ရဲဘက်တစ်ဦး။ သေဖော်သေဖက်
 ခံဦး၊ ယခုတော့ သူရဲကောင်းပီသစွာဖြင့် ကျဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။

မင်းဟာဝန်ကျေပြန်ပါတယ်၊ ရောင်းရင်းကြီးရယ်၊ ငါ
 ချဲ့ အသက်ကို မကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။
 ကံရာဇာသည် အတော်လေးကို စိတ်မကောင်း
 သွားခဲ့ရလေ၏။ ဤနေရာမှာ ကြာကြာနေလို့မဖြစ်၊ ထို့
 ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ ပစ္စုတ်
 ခုတ်ထဲ ကျဉ်တောင်များ ဖြည့်ခဲ့လေသည်။

နောက်မှ လူစုခွဲပြီး ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာကြသော
ငှက်လူများ။ ကံရာဇာကို မြင်တွေ့လိုက်ကြပြီ။

“ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ ငါတို့ခေါင်းဆောင်နဲ့ ငါတို့လူတွေ
ကိုခတ်ဖြတ်သွားတဲ့ကောင်၊ မလွတ်စေနဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ မိပြီးကွာ

ကံရာဇာသည် နောက်မှတဟုန်ထိုး လိုက်လာခဲ့ကြသူ
များ၏ အော်၍ပြောဆိုနေကြသံများကို ကြားနေရသည်။ သို့
သော် . . . သူတို့ပြောနေကြသည့် စကားများကိုတော့ နားမ
လည်ပါ။ မိမိကိုမိရင် အရခွဲပါခွာကြမည်ကတော့ ကျိန်းသေ
သည်။

လုံး ခါး ရဲခိုင်း အစရှိသည့် လက်နက်များနှင့် တိုက်ခိုက်
ရန်မမိကြသေး၍ လေးပစ်ကျွမ်းကျင်သူတွေက မြင်းပေါ်မှပင်
ပြေးလွှားရင်း ပစ်ခတ်နေကြသည်။

“ဝှစ် . . .”

“ဝှစ် . . .”

အမှောင်ကဲမှာလည်း သူ့ကိုကမြင်နိုင်စွမ်း ရှိကြဟန်
ကုသည်။ မြှားတန်များက မြေလွှားနေသော ကံရာဇာ၏ ခေါင်း
ပေါ်မှာ ပေးပုပွယ်ကာသီကာပင် ကျော်ထွက်သွားခဲ့ကြ လေ၏။
ဟိုးကြောင့် လှမ်းမြောင့်အတိုင်း မပြေးပဲ သစ်ပင်များထူထပ်သော
နေရာကို ဝင်ပြေးရသဗျ။

ရန်သူများကလည်း ကံရာဇာ ပြေးဝင်သွားသော နေရာ
ကို မြင်းပေါ်မှ လေး မြှားများဖြင့် ပစ်ခတ်သွားခဲ့ကြသည်။

ဒီအတိုင်း လွတ်ပေးလိုက်ရင် ဆက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေဦး
မဟာဗျာဝ . . . ။

ကံရာဇာသည် ထိုသူတို့၏ အကြောင်းမဲ့တိုက်ခိုက်မှု
ရပ်တန့်သွားရန် တစ်နည်းပဲ ရှိတော့သည်ကို သဘောပေါက်သွား
ခဲ့ရလေ၏။ လမ်းနှင့်နီးသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ပြေး၍ကပ်
လိုက်သည်။ လူငှက်များသည် မြင်းများနှင့်အတူ သေနတ်တစ်
ကမ်းအကွာကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်နှင့် . . . ။

“ဒိုင်း . . .”

“ဒိုင်း . . .”

“အား . . .”

“အား . . .”

မြင်းပေါ်မှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထိုးပြီးတော့
ကျသွားခဲ့ကြသည်။ ကံရာဇာသည် သုံး လေးယောက်လောက်ကို
ပစ်ချလိုက်လေ၏။ နောက်မှလိုက်လာကြသော သူများသည်
စိတ်မထိန်းနိုင်ကြကာ လေကဲ့သို့ တောင်ပံကြီးများခတ်၍
ပျံ့တက်သွားခဲ့ကြလေ၏။ မြင်းတွေက လူမပါပဲ တစ်ဟုန်ထိုးပင်
ပြေးထွက် သွားခဲ့ကြသည်။

လူငှက်များသည် ငှက်များကဲ့သို့ တောင်ပံခတ်ကာ
ကံရာဇာ ရိုရာဆီသို့က တစ်ဟုန်ထိုးပင် ပျံ့သန်းလာခဲ့ကြ
လေသည်။

ပော်စော် မိုက်မဲကဲ့ကဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ ငါ့ခစ်ကို အနဲ့
ခံပြီးတော့ ရောက်လာကြမလား . . . ။

ကံရာဇာသည် ဆက်လက်၍ သည်းမခံနိုင်တော့၊
သစ်ပင်အကွယ်မှ ပြေးထွက်သွားကာ ထိုသူများဆီသို့ ကျဉ်းကပ်
တောင်မညည်း ၀၀ လွတ်လိုက်လေ၏။

“ဒိုင်း . . .”

“ဒိုင်း . . .”

“အား . . .”

“အူး . . .”

လူငှက်ပျံများသည် အောက်ကိုတစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ပြုတ်ကျ သွားခဲ့ကြသည်။ နောက်ထက် တက်လာသော လူပျံများသည် ကံရာဇာ၏ လက်ထဲက သေနတ်ကြောင့် တုံ့သွားခဲ့ကြလေဘဲ ထို့ကြောင့်ရှေ့ကိုဆက်လက် မပျံသန်းနိုင်ကြတော့ပဲ လေထဲမှာ ရပ်တန့်သွားခဲ့ကြသည်။ လက်ထဲက လုံများ၊ ရဲဒင်းများဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်ကြသည်နှင့် . . .။

“ဒိုင်း . . .”

“အား . . .”

“ဒိုင်း . . .”

“အား . . .”

မင်းတိုရဲ့ လက်ချက်တော့ အမိမခံနိုင်ဘူးကွ ငါ့ထံ ဘာကောင်လို့ ထင်နေလဲ . . .။

ကံရာဇာသည် ရုပ်တရက် ရူးသွပ်သွားသူပမာပင် လူငှက်ပျံများကို သေနတ်ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထိုးကာပစ်ချလိုက်လေသည်။ ကျဉ်ကုန်သွားသည်၊ ပြန်ဖြည့်လေသည်။ နောက်မှ မြင်းများဖြင့် လိုက်လာကြသော လူငှက်များကိုလည်း သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ပြီးတော့ ပြေးသည်။

ထိုစဉ် . . .

ငှက်ကြီးများသည်လည်း ကံရာဇာ၏ နောက်မှ လိုက်

လာကြကန်လေပြီ။

“အာ . . . ဒီမိစ္ဆာငှက်တွေက ကုပဲမကုန်နိုင်ပါလား”

ငှက်ကြီး သုံး လေးကောင်က သစ်ပင်တွေ အပေါ်မှာ ပျံသန်းလာခဲ့ကြရာက အောက်သို့နိမ့်ဆင်း လာခဲ့ကြသည်။ ကံရာဇာသည် ပစ္စတိုသေနတ်ဖြင့် တစ်ချက်ချင်းပင် ထိုးပြီးတော့ တစ်ချလိုက်သည်။

“ချောက် . . .”

“ချောက် . . .”

“အား . . . ကျဉ်ကုန်သွားပြီ”

မသဒီစရာ လူမျက်နှာနှင့် ငှက်ကြီးများက ကံရာဇာနှင့် နီးသထက်နီးကပ်လာခဲ့လေရာ၊ ကံရာဇာသည် ပခုံးဖောက်က အမဲလိုက် သေနတ်ကြီးကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ဒင်ကိုပခုံးမှာ ထောက်ပြီး ပစ်ထဲလိုက်သည်။

“ဒိုင်း . . .”

မိစ္ဆာငှက်ကြီးမှာ အော်ချိန်ပင်မရလိုက်၊ ခေါင်းပါပေါက် ထွက်သွားသည်။ နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကို ပစ်ထဲလိုက်ပြန်သည်။

“ဒိုင်း . . .”

ကျယ်လောင်သော ကော်ဒိုက်ယမ်းကား ပေါက်ကွဲသံကြီး တ ကျယ်လောင်စွာပင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ ပြန်သည်။ ရှေ့ဆုံးက တစ်ယောက်၏ ရင်အုံတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားသည်။ နောက်မှ တစ်ဦးပါလာသော မိစ္ဆာငှက်ကြီး၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်းပါ ပါသွားခဲ့ လေသည်။ ကျဉ်ကုန်သွား၍ သေနတ်ကြီးထဲကို ကျဉ်နှစ်တောင် အမြန်ထည့်လိုက်သည်။

ကံရာဇာသည် သစ်ပင်များကို အကာအကွယ်ယူကာ တစ်ဟုန်ထိုးပင် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ လူငှက်များနှင့် မိစ္ဆာငှက်များက နောက်ကပ်ပင် တစ်ကြမ်းပင် လိုက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။

“ဟာ ... ကုန်ပဲမကုန်နိုင်တော့ပါလား”

ကံရာဇာသည် ပြေးနေရာက နောက်ကိုပြန်ပြီးသော်လည်း လှည့်လိုက်သည်။ သေနတ်ကြီး၏ဒင်ကို ပခုံးမှာထောက်ကာ သေချာစွာချိန်ပြီးတော့ ပစ်ထဲလိုက်လေ၏။

“ဒိုင်း ...”

“ဂီး ...”

တစ်ကောင်ကို ချက်ကောင်းထိမှန်သွားသည်။ အောက်ကောင်ကိုလည်း ကျဉ်းကပ်ထိမှန်သွားသည်။ နှစ်ကောင်စလုံး ပြုတ်ကျသွားခဲ့လေ၏။ နောက်မှ လိုက်လာသော မြင်းသမားများသည် ကံရာဇာ၏ လက်နတ်ကို ထိတ်လန့်သွားခဲ့ကြသည်။ နောက်ကို ချက်မျင်းပင် လှည့်ရှုပြေကြ၏။

သို့သော် ...

ငှက်တွေကတော့ အမှောင်ထဲက တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ပျံသန်းလာခဲ့ကြသည်။ ကံရာဇာသည် ကျန်သောကံရာဇာတစ်တောင်ဖြင့် တစ်ကောင်ကို လှမ်းချိန်လိုက်သည်။ အလင်းဖောက်မျက်လုံးတွေက မိစ္ဆာငှက်ကြီး၏ ပစ်မှတ်ကို ကင်းကားဖြင့်သာသွားခဲ့သည်။

“ဒိုင်း ...”

မိစ္ဆာငှက်ကြီးမှာ အော်ချိန်မရလိုက်၊ ခေါင်းတစ်ခုထဲ ကြေမွသွားသောကြောင့်ပင် ...။

ထိုဥဒ္ဓါမှာပင် မထင်မှတ်သော အခြေအနေတစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ရှေ့မှာ မီးခိုးလိုလို၊ မြူလိုလို အရာများက ဖွားကနဲ ဖွားကနဲဆို တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ လေထဲမှာ လှိုင်းလုံးကြီးများ တက်လာကြသကဲ့သို့ပင် ကန့်လန့် ကာကြီးတစ်ခုပမာ အောက်ကိုကျဆင်းလာခဲ့သည်။ ရှေ့ကိုဘာမှ မမြင်ရတော့ မြင်ကွင်းအားလုံးကို ကာဆီးကာ ပိတ်မိုးသွားလေ တော့သည်။

အလင်းရောင်တစ်ခုကလည်း နင်းကမ္ဘလာ ခြုံထည်ကြီးကိုထိုးဖောက်ပြီးတော့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ...

“ဝီ ... ဝီ ... ဝီ ... ဝီ ...”

ချောက်ချာသော အသံဆိုးကြီးတစ်ခုသည် မထင်မှတ်ပဲ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ နားထောင်နေရင်းကပင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျယ်လောင်လာခဲ့သည်။ ကံရာဇာသည် သေနတ်ကြီးကို ပခုံးမှာလွယ်လိုက်ပြီး နားကိုပိတ်ထား လိုက်ရလေသည်။ ပေါက်ကွဲသံကြီးများပေါ် တပောင်းဖောင်းနှင့် ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

လေဆင်နာဖောင်းကြီး တစ်ခုပမာ ကြီးမားသော အရာကြီးတစ်ခုကို နင်းကမ္ဘလာ၏ အထက်မှာ မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဝဲကတော့ကြီးပမာ အလိပ်လိပ်၊ အရစ်ရစ်ဖြင့် အောက်ကိုထိုးဆင်း လာခဲ့လေပြီတည်း။

ကံရာဇာသည် ယင်းအရာကြီး မကြာမီမှာပင် သူ့ဆီ ရောက်ရှိလာတော့မည်ကို သိလိုက်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် လွတ်

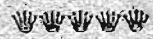
မြောက်စေရန် အားစိုက်ပြီးတော့ ပြေးသည်။ သို့သော် နောက်က လျင်မြန်စွာပင် လိုက်လာသော လေစုတ်ဝဲကြီးက ကံရာဇာ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို အဝေးမှနေ၍ပင် စုတ်မြိုကာ ဆွဲနေလေပြီ။

ကြမ်းသော လေစုတ်ဝဲကြီးသည် အရှိန်ဖြင့် ပျံသန်းလာသော မိစ္ဆာငှက်ကြီးများကိုလည်း လှစ်ကနဲဆွဲယူသွားခဲ့သည်။ မတော်ကဆ ကျွဲပြီးတော့ဝင်လာသော လူငှက်နှင့်မြင်းရိုင်းများကိုလည်း ရှုတ်တရက် ပွေ့ရစ်ကာ လှစ်ကနဲ၊ လှစ်ကနဲဆို ခေါ်ယူသွားခဲ့လေသည်။ လေစုတ်ဝဲကြီး၏ ဘေးမှာပါသွားသော ငှက်ကြီးများ၊ မြင်းရိုင်းများနှင့် လူငှက်များသည် စုတ်ပြတ်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်စစ် ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသော ပေါက်ကွဲသံကြီးများ တစ်ဝိုက် အသံဆိုးကြီးများကြောင့် သံတွဲဝါများ၏ အထိတ်တလန့်အော်လိုက်သံများကိုပင် မကြားလိုက်ရတော့ပါ။

“အား . . .”

ကံရာဇာကို လေစုတ်ဝဲကြီးက ရှုတ်တရက်စုတ်မြိုကာ သယ်ဆောင်သွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဝဲကြီး၏ဗဟိုလမ်းကြောင်းဟည့်တည့်ထဲကို ဝင်သွားသည်။ နံရံများနှင့် မထိတွေ့၍ ကံကောင်းသွားသည်။ မဟုတ်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံးစုတ်ပြတ်သွားတော့မှာမလိုပင် လေဝဲကြီးထဲမှာ အဟန့်ကြာစွာပင် လိုက်ပါနေပြီးတော့မှ အောက်ကိုတဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျလာလျက် ရှိနေသည်တကား။

မြတ်စာပေ

(၁၇)

အမြှော့ပူးနဂါးနှစ်ကောင်

ကံရာဇာသည် သူတောစင်ကြီး အာစိဏ္ဏအား မိမိကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို မြေပြလိုက်လေ၏။ သူတော်စင်ကြီး အာစိဏ္ဏသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရှိနေသည်။

ကောင်းပါပြီ၊ ငါ အားလုံးကို သဘောပေါက်ပါပြီ၊ မင်းကြုံတွေ့ပြီး ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ နေရာတွေဟာ ကမ္ဘာဦးအစတည်းက မပြောင်းလဲဘဲ ယခုတက်ထိ အမြဲတမ်းရှိနေတဲ့ နေရာတွေပဲကွယ်။

အားလုံးဟာ ပြောင်းလဲမသွားကြဘူး။ သူ့နေရာနဲ့သူ ခိုနေကြတယ်။ အဲ့သလို နေရာမျိုးကို လူသူတွေရောက်နိုင်ကြဖို့ ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ကူဘူး လူကလေး။ မင်းဟာ မတော်ကဆကြောင့်သော်လည်းကောင်း။ ကံတရားကြောင့်သေည်လည်းကောင်း။ အဲဒီနေရာတွေကို ဖြတ်သန်းလာမိတယ်လို့ပဲ သဘော

မြတ်စာပေ

ထားလိုက်ပါတော့။

အာစီဏ္ဏ သည် ကံရာဇာကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး ပြောလိုက်သော်လည်း ပြည့်စုံစွာ နားမလည်နိုင်လိုက်ပါ။

မင်း ငါပြောတာကို နားမလည်သေးဘူးထင်တယ် ကံရာဇာ ငါမင်းကို ထပ်ပြီးတော့ ပြောဦးမယ်၊ မင်းတို့လောက အကြောင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီဒွန်နရာကြီးမှာ ပြောင်းလဲစဉ်နှစ် ဖြစ်မြဲစဉ်ဆိုတာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ တစ်ချိန်လုံး . . . မိနစ်၊ စက္ကန့် မပြတ် ပြောင်းလဲနေကြတဲ့ နေရာတွေ။

မပြောင်းလဲကြပဲ နဂိုတည်မှုအတိုင်း မရွေ့မရှား ရပ်တည်နေကြတဲ့နေရာတွေ၊ ကိုယ်တွေ့ကြုံတွေ့ဖူးတဲ့ မျိုးစေ့မျိုးစိတ်၊ ဗီဇသဘာဝတွေနဲ့ ကျက်စားနေကြတဲ့ နေရာတွေလို ဆိုလိုတာပါ။

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါပြီ ခင်ဗျာ”

ကံရာဇာသည် သူတော်စင်ကြီး၏ ဆိုလိုရင်းစကားကို လုံးစေ့၊ ပတ်စေ့မဟုတ်သော်လည်း ညာဏ်မီသလောက်သာ နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိသွားခဲ့လေသည်။

ရှေ့ပိုင်းတွင် ကံရာဇာသည် မိမိခရီးထွက်လာခြင်း အကြောင်းရင်းကို သူတော်စင်ကြီးအာစီဏ္ဏအား ပြောပြခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ယင်းအကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သိလာရပါလိမ့်မည်။

မနက်ကျရင် . . . မင်းဒီကနေ ခရီးသက်ထွက်ရလိမ့်မယ်။ ငါပြောတဲ့အရပ်ကိုသာ သွားပါ။ မင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်မြောက်ရပါစေမယ်။ အပြန် လမ်းခရီးကိုလည်း မင်းရှာတွေ့

မြတ်စာပေ

တပါ။ ဒါပေမယ့် မင်း အေးအေးဆေးဆေး မနေရဘူး။ အသက် ခြင်းပြီး အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရဦးမည်။

သူတော်စင်ကြီးက နိမိတ်ဖော်စကား ပြောကြားလိုက် လေသည်။

ထို့နောက် . . . မည်သည့် စကားကိုမျှမပြောတော့ ဆိုင်လျက်ကဝပ် မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ကာ၊ ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေ သည်။ ကံရာဇာသည် အလိုက်သိစွာဖြင့် နေရာကထလိုက်လေ၏။ မိမိအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့ သည်။ အိပ်ယာထက်မှာ ကျောခင်းလိုက်သည်နှင့် ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ဆုတ်ချင်းလိုလိုပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

+++++

အိပ်ပျော်နေစဉ်မှာ အသေကောင်ကြီးလို ဖြစ်သွားခဲ့ရ သည်။ ဘာဆိုတာမှ မသိဘာလေတော့၊ အိပ်ယာက နီးလာသော အချိန်တွင် မိမိသည်ရန်ကုန်က တိုက်ခန်းဆဲမှာဟု အထင်ရှိမိ သက်သေးသည်။ နောက်တော့မှ ကမ္ဘာခေါင်မိုးဟု တင်စားခေါ် ခေါ်ကြသော ကိပ်မက်ပြည်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း သိရှိလိုက်ရလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ယာမှ အလျင်စလို ပြန်ထလိုက်ရ လေတော့၏။

နီးလာပြီလား လူလေး ခရီးတော်တော် ပန်းလာခဲ့တယ် ဆင်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်လေတော့ဆိုပြီး မနိုးပဲ

မြတ်စာပေ

နေခဲ့တာ။

ဟုတ်ကဲ့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတဲ့အတွက် ပင်ပန်းမှုမှန်သမျှ မရှိတော့ပါဘူး။ သူတော်စင်ကြီးရဲ့ မေတ္တာ စေတနာကြောင့်ပဲ ထင်ပါတယ်။

မေတ္တာတရားဆိုတာ ပို့သူနဲ့ခံယူသူရဲ့ စိတ်မှာမှတည်ပါတယ်။ ပို့သူရှိပေမယ့် ခံယူထိုက်သူရှိမှသာ အဓိပ္ပါယ်ရှိတာပါ။ အစွမ်းထက်တာပါ။ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ပေတ္တာကို ခံယူထိုက်လို့ ငါ့ရဲ့ နေရာမှာ အေးချမ်းစွာနဲ့ နားခိုနိုင်ခဲ့တာပါ။

ကံရာဇာသည် သူတော်စင်ကြီးက စပ်ပေးသော ရေနှင့်မျက်နှာသစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ရင်ထဲမှာ ပျို့လာမိသည် ဝမ်းဗိုက်ထဲကိုရောက်နေသော အလုံးလေးသည် ပတ်ချာလှည့်ပြီး လျှောက်ပြေးနေသလို ထင်ရသည်။

သူတော်စင်ကြီးသည် ကံရာဇာ၏ ကျောပြင်ကို လက်ပါးနှင့်ပုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဝမ်းထဲမှာလျှောက်ပြေးနေသော အလုံးလေးသည် အစာအိမ်လမ်းကြောင်း ထဲကနေတစ်ဆင့် ပါးစပ်ထဲမှ ခုန်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ တပင်းဝင်း တလက်လက် နှင့်အခန်းထဲမှာ လျှောက်ပြီးတော့ ပြေးလျက်ရှိသည်။ သူတော်စင် အာစိဏ္ဍက လေထဲမှာ လျှောက်ပြေးနေသော ထိုအလုံးလေးကို ဆတ်ကနဲဆို ဖမ်းယူလိုက်လေသည်။

ဒါ . . . သူတော်ဂန္ဓရဲ့ စက္ခုဟာလားဒီဝါတ်လုံး။ အမှန်ပဲ မင်းနဲ့ထိုက်လို့ သုံးခွစ်ရှိနိုင်တာပဲ။ မထိုက်တဲ့သူရဲ့ ဝမ်းထဲကို ရောက်သွားခဲ့ရင် ဖမ်းထဲကက လီစာတွေအားလုံး မီးကျွမ်းသလို ဖြစ်ပြီး အနိစ္စသဘော ရောက်သွားနိုင်တယ်။

ကျွန်တော် ဒါကိုယူမသွား ပါရစေနဲ့တော့၊ သူတော်စင် ကြီးကို အပ်နဲ့ခဲပါတယ်။

ဒီမှာ လူလေး၊ ဒါ မင်းရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေလို့ ရှန်အေ ပေါင်းကို ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့တာ၊ ခုလည်း မင်ဟာရှေ့မှာ ရင်ဆိုင် ရမှာတွေ အများကြီးပဲ ကျန်သေးတယ်။ ဒီပစ္စည်းလေးဟာ မင်းနဲ့ ဆက်နွယ်မှုရှိနေတယ်။ နောက်တော့ မင်းသိလာရလိမ့်မယ်။ ငါ သိခြင်လို့ မင်းရဲ့ဗိုက်ထဲက ထုတ်ယူလိုက်တာ၊ ဒါ သူတော်ဂန္ဓရဲ့ ပစ္စည်းအစစ်အမှန်ပဲ။

“သူတော်ဂန္ဓကို သိလို့လား ခင်ဗျာ”

“သူ့ကို ငါကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ ငါတို့ရဲ့ ဆရာ သခင်ဂုဏ်ကြီးပဲ တူလေး”

ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွား ခဲ့ရလေသည်။ သူတော်ဂန္ဓ ကား နှစ်ပေါင်းထောင်ချီမက လွန်လေပြီသော အတိတ်ကာလ ကြမြင့်စွာ ရှိမှုခဲ့သော သူပင်တည်း။ ယခု သူတော်စင်ကြီး အာစိဏ္ဍ၏ ဆရာသခင်ဟု မြောနေသည့်အတွက် နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

သို့ဆိုလျှင် . . .

သူတော်စင်ကြီးအာစိဏ္ဍ၏အသက်သည် မည်မျှရှိနေ သည်လဲ . . .

“ကဲပါ မင်းတို့ သာမန်သူတွေနားမလည် နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့၊ ငါမင်းကို လုပ်ပြီးမှာလိုက်မယ်၊ ဒီမဟာဓမ္မနယ် ပြေကြီးကား လွန်စွာမှ တျယ်ပြန်ယူပါတယ်၊ သူတော်စင်တွေက အမျိုးမျိုးသော ကျင့်စဉ်တွေနဲ့ ဗျာဒေဝကျင့်ကြံ၊ အားသတ်ရာ

နေရာပါ။”

“မင်းအခု ရောက်နေတဲ့နေရာမှာ၊ မြေပေါ်မှာခရာ၊ ပြေအောက်မှာပါ သူ့နေရာနဲ့သူ၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတဲ့သူတွေ ရှိနေကြတယ်။ ဒီနေရာဟာ ကားမားကျောင်းဟော်ကြီးတွေမှာ သတင်းသုံးနေကြတဲ့နေရာနဲ့ အဝေးကြီးမှာ ရှိနေတယ်။ အင်မတန်ကို ကျယ်ပြန့်တဲ့ နေရာကြီးပါ။”

“အဲဒီတော့ မင်းတကယ်သွားရမယ့် နေရာကို ငါသေ သေချာချာ ညွှန်ပြပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ငါညွှန်လိုက်တဲ့လမ်းဟာ မင်းရဲ့ရှည်ရွယ်ချက် ပြည့်မြောက်ရာနေရာပဲ ဖြစ်တယ်။ အကြံ အစည် နိဂုံးကမ္မက်အဆုံးသင်္ချာပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါ ကြံပြီး တော့ ပြောလိုက်မယ်။”

သူတော်စင်ကြီး အာစီဗ္ဗသည် ရှေ့မှာကြိုပြီးတော့ မြင်နေရသည့် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ကံရာဇာအား နိမိတ် စကားပြောကြားနေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

“ဒီ မဟာဓမ္မနယ်မြေထဲမှာ လက်နက်တွေ ယူသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား သူတော်စင်ကြီး ခင်ဗျား။”

“ကောင်းမှုနယ်မြေမှာ မကောင်းမှု ပြုလုပ်သူတွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ ဘယ်နေမှာမဆို အဆိုးထဲမှာ အကောင်းရော နေကြသလို အကောင်းထဲမှာလည်း အဆိုးတွေရှိနေကြတာပါ။ အဆိုးတွေကို ဦးစားပေးလိုက်ရင် မင်းဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ။ အရေးကြီးတာက သူတစ်ပါးကို နှိပ်ကွပ် မတရားမပြုမှုဖြစ် လာလေ။ အဲဒီတော့ ယူသွားပါ။”

သူတော်စင်ကြီး အာစီဗ္ဗ၏စကားသည် ခရီးရောက်

သွားသည်။ ရှေ့မှာ မိမိအတွက် အခက်အခဲများရှိနေဦးမှာ ကျမ်း သာနေလေပြီ။ ပါလာသောကျောပိုးအိတ်နှင့် သေနတ်ကြီးကို အမှားမှ လွယ်လိုက်သည်။ သူတော်စင်ကြီးကိုလည်း ရိုသေစွာ ကန်တော့လိုက်လေသည်။ သူတော်စင်ကြီးက ကံရာဇာ၏ မင်းကိုကိုင်ပြီး ...

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု၊ ဘေးအပေါင်း အစပေါင်း ကင်းပါစေ၊ လိုရာဆန္ဒခရီး ပြီးမြောက်ပါစေ”

ဟု ဆုပေးလိုက်သည်။ ကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းခံအောက်သို့ ရောက်သောအခါ ကံရာဇာက ကျောင်းပေါ်ကို မော့ပြီးတော့ ညွှန်မိလိုက်သည်။ ဟကယ်တော့ ကျောင်းကြီးမဟုတ်ဘဲ၊ အရံကြီးနှင့် တူနေလေသည်။ ညက အမှတ်တမဲ့ခို့ ကျောင်းကြီး တစ်လောင်နှင့် ကူနေလေသည်ဟုထင်မိတကား။ ကျောင်းစောင့် မိကြီးနစ်ကောင်ကို အောက်ကနေလှမ်းပြီးတော့ မြင်နေရ သည်။ နဂါးကြီးတွေသည် အစိမ်းရောင်သို့ ပြောင်းလဲနေကြ သည်။

“ဒီအဆောက်အဦကြီးဟာ ကျောင်းလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အရံကြီးလည်း မဟုတ်ဘူးကွယ်။ ရေပဲကြီးတစ်ဆောင်သာ ဖြစ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ လာရောက်ပြီး ဟရားကျင့်ကြံအားထုတ် တဲ့သူတွေများလှပြီ။ ဒီရေပဲကြီးရဲ့ သက်တမ်းက နှစ်ပေါင်း သုံးထောင်မကရှိတော့မယ်။ ငါဟာ အဲဒီနှစ်တွေထဲမှာ ရောက် ကြသတဲ့အနက် ဆယ်တစ်ယောက်မြောက်သော ဖြစ်တယ်။”

သူတော်စင်ကြီး အာစိတ္တသည် ကံရာဇာ၏ စိတ်အတွက် သိနေသည့်အလား အဖြေပေးလိုက်လေသည်။ နှစ်ဦးအသွယ် လျှောက်လာခဲ့ကြရာ ဇရပ်ကြီးနှင့် တော်တော်လေးကို ဝေးလေးလေပြီ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာပင် ပွင့်တော်မမူမီကတည်းက တည်ဆောက်ထားခဲ့ဟန်တူသည့် ဇရပ်ကြီးကား ဗိသုကာလက်ရာဆန်း ထူးမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ သူတော်စင်ကြီး၏ သက်တမ်းညီမျှရှိလေသည်။ နှစ်ပေါင်းလေးထောင်အတွင်းမှာ သူသည် ဤဇရပ်ကြီး၏ ၁၁-ယောက်မြောက် ရောက်လာသူဟု ဆိုထားသည်မဟုတ်ပါ။

“ငါ့ရဲ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ အရေးမပါပါဘူး။ ဒါတွေကို လျှောက်ပြီးတော့ တွေးမနေပါနဲ့၊ ဝိဇ္ဇာမိန့်လေထဲမှာ ကောင်းတဲ့ဝိဇ္ဇာမိန့်တွေ ရှိကြသလို၊ မကောင်းတဲ့ဝိဇ္ဇာမိန့်တွေလည်း ရှိကြတယ်။ ကုမ္ဘာနဲ့၊ ယက္ခတွေလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဘီလူးမျိုးတွေရှိကြသလို သူတော်ကောင်းဘီလူးတွေလည်း ရှိကြတယ်”

သူတော်စင်ကြီးသည် ဘာကိုဆိုလိုချင်၍ ဤသို့ စကားပလ္လင်ခံနေရပါသနည်း။

“ဒီလိုကွယ်၊ နဂါးဆိုတာကလည်း ဆိုးသွမ်းတဲ့ နဂါးပဲပဲပဲ သလို ဥပုဂံလီတင်းစောင့်ပြီး သူတော်ကောင်းတရားကို နားထောင်ကြားဆိုသူ၊ သူတော်ကောင်းကျင့်စဉ်ကိုကျင့်တဲ့ နဂါးတွေလည်း ရှိကြတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူတော်စင်ကြီးသည် ငယ်ထိပ်တန်းပုဂံရှိ ဆရာတော်

ကံရာဇာတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။ လက်ဝါးကို ဖြန့်ပြီး ထင်ထားလိုက်သောအခါ အမြှာပူးနဂါးနှစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ကောင်က အနီရောင်၊ တစ်ကောင်က အစိမ်းရောင်၊ နှစ်ကောင်စလုံး ပူးကပ်နေကြသည်။ အရှည်က လက်တစ်ဆစ်ခန့်ပဲရှိမည်။ ကိုယ်လုံးဖြောင့်တန်းနေကြပြီး ကိုယ်ချင်းထိကပ်ကာ ခေါင်းတွေက ထောင်နေကြသည်။ အနီရောင်အကောင်က မီးပျဉ်းထောင်လျက်ရှိသည်။ အစိမ်းရောင်အကောင်က တော့မီးပျဉ်းမထောင်ပေ။

“ဒါကို ဆောင်ယူသွားပါ။ လမ်းမှာ မင်းအတွက် အထောက်အကူ ပေးလိမ့်မယ်”

ကံရာဇာသည် နဂါးအမြှာကို တရိုက်သေဖြင့်ယူကာ ခိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။ သူတော်စင်ကြီးက ညဉ့်က အထူးသည့် အလုံးလေးကို ဆံကျစ်ထဲမှာပင် ထုတ်ယူလိုက်ပြီး

“ကဲ . . . မင်းပစ္စည်းကို မင်းပဲ ပြန်ယူသွားပါ”

ကံရာဇာက မလွဲမရှောင်သာတော့ပဲ ဝါးစပ်ကိုဟာလေးထုတ်လေသည်။ သူတော်စင်ကြီးသည် ဝါးစပ်ထဲကို ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။ ချက်ခြင်းဆိုသလိုလိုပင် ပမ်းထဲကိုလျှောက်နေသည့် သွားခဲလေသည်။ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားခဲ့သည်။ နားထဲကလည်း လေထုပျားဟူးဖြင့် ထွက်သွားသည်။ အူထဲထဲလို့မိလို့မိ ဖြစ်လာပြီး နောက်ကိုပင် ဒီယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ မျက်လုံးတွေထဲမှာလည်း သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရစ်နေသော သူတော်စင်ကြီးသည် တစ်ယောက်က နှစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်က သုံးယောက်၊ လေးယောက်စသည်ဖြင့် ဖြစ်သွားခဲ့

ရလေသည်။

“ကျ ... ကျွန်တော်”

“မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ လူလေး။ ဒီကနေတည့်တည့်ကြီး ဆင်းသွားလိုက်ပါ။ လိုရာခရီးကို ချက်ခြင်းလိုလို ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

သူတော်စင်ကြီး အာစိဏ္ဍလက်ညှိုးထိုးရာ အရပ်ဆီသို့ ကံရာဇာက မျက်နှာမူလိုက်သည်။ လက်ညှိုးနှင့်အတူ လေထဲမှာ မြောက်ကန်ဆို ပါသွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပေါ့ပါးလွှတ်ရှိသည်။ စိတ်ကို ပြောင်းလဲသွားစေရန် သူတော်စင်ကြီးက လှုပ်အောင်ပြလိုက်သလား မသိပေ။

တစ်ဖန် ...

တက်ကြွမှုက အလိုလိုပင် ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာခဲ့ပြန်ပြီ။ တောင်ကုန်းထက်က ပြေးဆင်းသွားခဲ့လေသည်။ တောက်လျှောက် ပြေးဆင်းလာခဲ့သော်လည်း ခြေထောက်သည် မြေနှင့်ထိသည် မထင်ရှား။ ဟပ်ထိုးလည်း လဲကျမသွားပေ။ တကယ်တော့ သူ့ရောက်ရှိခဲ့သည့် တောင်ကုန်းကြီးသည်ကား မြင့်မားမတ်စောက်လွန်းလှသည်တကား။ အောက်သို့ ဤအတိုင်းဆင်းရန်ပင် မလွယ်ကူလှပေ။

သို့သော် ...

ကုပ်ကစ်ပြီးဆင်းရန်ပင် မလွယ်ကူလှသော တောင်ကုန်းပတ်ပတ်စောက်စောက်ကြီးပေါ်က ကံရာဇာသည် ပြေးဆင်းလှည့်ရှုနေလေသည်တကား။ တကယ်တော့ လေဆင်နှာမောင်းပြန်သည် ကံရာဇာကို တောင်ကုန်းကြီးအမြင့်ပေါ်သို့ ညွှန် ပို့သော

ပေးခဲ့သည်။ မြေပြန့်ဟုတ် ထင်မိခဲ့သည်။ ယခုကျမှပင် မြေပြန့်မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရလေသည်။

သူတော်စင်ကြီး အာစိဏ္ဍသည် ကံရာဇာကို မည်သို့ ပြုလုပ်လိုက်သလဲမသိပါ။ တောင်ခြေကိုရောက်ကာနီးမှာမှ အေးခဲ့သော လေလုံးကြီးတစ်လုံးက ဝင်ပြီးတော့ ဆောင်သွားခဲ့ရာ လွင့်ထွက်သွားခဲ့ရန်ပြန်လေသည်။ ဤအရပ်ဒေသတွင် ဖြစ်တတ်လေ့ရှိသော သဘာဝများပေလား။ တောင်ပေါ်မှ တိုက်ခတ်လာသော နှင်းမုန်တိုင်းတစ်ခုကြောင့်ပေလား။ ကံရာဇာကိုဝင်ပြီး ဆောင်သွားသော လေလုံးကြီးထဲမှာ ထူထပ်သိပ်သည်းသော နှင်းတွေပါပါသွားသည်။ ကံရာဇာသည် လေလုံးကြီးနှင့် ရောထွေးသွားခဲ့လေ၏။

သတိကတော့ မလစ်ပါ။ မိမိကို ခေါ်ဆောင်သွားသော လေလုံးကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်မိလိုက်သည်။ နဂါးကြီးတစ်ကောင်ကျော် အလျားရှည်ရှည်ကြီးဖြင့် ဆန်တန်းနေသည်နှင့် တူနေသည်။

နဂါးအစိမ်းကြီး၏ ကျောပြင်ပေါ်ကို ကံရာဇာရောက်ရှိနေသကဲ့သို့ပင် ... ။

“ဟင်”

ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည့်ကား သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် နဂါးအစိမ်းကြီးက ခေါင်းထောင်ပြီး လေထဲမှာ ပြေးနေသကဲ့သို့ပင်တည်း။ တကယ်တော့ ကံရာဇာသည် လေစီးကြောင်း ခံနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လေထုထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသော အလင်းအရောင်များက နှင်းလုံးကြီးကို ရိုက်ခတ်၍ အစိမ်းရောင်လှိုင်းကြီး

တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွားခြင်းပါ။ ယင်းလေစီးကြောင်းထဲမှာ လွင့်နေပြီး ဝါသွားခြင်းပင်။ ကံရာဇာသည် မည်မျှကြာအောင် လိုက်သွားသလဲမသိပါ။ တစ်နေရာကို ရောက်သောအခါ အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။

“အား”

သည်တစ်ခါတော့ သွားပြီဟု ထင်လိုက်ရလေသည်။ မည်မျှအမြင့်ရှိသလည်းတော့မသိ။ အောက်မှာလည်း ဘာမှ သလည်းမသိ။ အဟခံတစ်ခုခုနှင့်သာတွေ့လျှင် သက်သာလှမှာ တော့မဟုတ်ပါ။ ကိစ္စချောသွားနိုင်သည်။

“ဘုံး”

“အား”

ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အော်လိုက်ပေသည်။ အသက်ထွက်ဖြစ်သွားပြီဟုလည်း ထင်မိလိုက်လေသည်။

သို့သော် . . .

ကံရာဇာရောက်သွားခဲ့သည်ကား ထူထဲသော နှင်းပုံကြီး တစ်ပုံပေါ်ကိုသာ။ အရှိန်ဖြင့် ပစ်ပြီးကျခြင်းဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ်သည် နှင်းပုံကြီးထဲကို အိပြီးတော့ ဝင်သွားခဲ့လေသည်။ တခဏတာ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေပြီးမှ နှင်းပုံကြီးအောက်မှ လူးလဲကာ ထလိုက်လေတော့သည်။

မြတ်စွာပေ

(၁၈)

ဂျပူကလေးအဖိုးအိုတစ်ဦး

ရှေးဦးစွာ ကံရာဇာသည် မိမိကိုယ်မိမိ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ အကျိုးအပွဲကမရှိ၊ ပွန်းရာပဲ့ရာမျှပင်မရှိ၊ စိတ်အေးသွားခဲ့ရသည်။ အောက်မှာခံနေသော နှင်းကဗ္ဗလာကြီးသည် ထူထဲထဲနှင့်မို့ သူ့သက်သာသွားခဲ့ခြင်းပင်ဟည်း။

ထို့နောက် . . .

ကိုယ်ပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို စမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ ကျားပိုးအိတ်၊ ငွေနှုတ်ကမအစ အားလုံးထွက်ကျသွားကြခြင်းမရှိကြ။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပါလာခဲ့ကြလေသည်။

“အား . . . အစိမ်းရောင် နဂါးကြီးကတော့ ငါ့ကို ဝိရာခန်းကိုရောက်အောင် ဖို့ပေးလိုက်တာလား မပြောတတ်ဘူး”

ကံရာဇာသည် ဒူးထောက်လျက် အနေအထားမှ မေးကြည့်မိလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှာ မြင်လိုက်ရသည်ကား နှင်းပျား

မြတ်စွာပေ

ဖုံးလွှမ်းနေသော တောင်ကြီးတစ်တောင်ပင်တည်း။

ထိုတောင်ကြီးကို ကြည့်ပြီးတော့ ကံရာဇာက ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

ယင်းတောင်ကြီးကား နဂါးကြီးတစ်ကောင်အဆင့်ဆင့် ခွေထားပုံထားသည့်သဏ္ဍာန် ဖြစ်ပေါ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

“ဒါ . . . ဒါ အဖိုးအို မာနားပြောတဲ့ နဂါးမောက် တောင်ကြီးပါလား”

ကံရာဇာသည် သူ့မျက်လုံးတွေပိုပင် မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ အဖိုးအိုမာနား၏ ဒဏ္ဍာရီ လာ စကားများကား တစ်စွန်းတစ်စတော့ မှန်နေလေပြီတည်း။ သူတော်စင်ကြီး ပေးလိုက်သော အမြွှာပူးနဂါးနှစ်ကောင်အနက် တစ်ကောင် [အစိမ်းရောင်နဂါး]သည် ကံရာဇာကို ဤနေရာသို့ သို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်လိုက်လေသလားဟူ၍ . . .

“ငါ . . . ဒီ နဂါးမောက်တောင်ကြီးဆီကို ရောက်လာ တော့ရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်လိုဆက်ပြီး သွားရမှာလဲ”

“မင်း အဲဒီ နဂါးမောက်တောင်ကြီးဆီကိုပဲ ဆက်ပြီး တော့သွားရမှာပဲ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော အသံတစ်သံ ကံရာဇာသည် ပါဠိပျက်စကားဖြင့် ပြောလိုက်သော သူ့ကို ရှာဖွေ လိုက်လေ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျောက်ဂူလေးတစ်ခုကို မမျှော်လင့် ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဂူရှေ့မှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနီရောင်အထိ

များကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ရောက်က ရောက်နေသည်။ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း ဦးထုတ်နီချွန်ချွန်လေးကို ဆောင်းထားသည်။

ရှည်လျားသေမှတ်ဆိတ်မွှေးနီနီကြီးများသည် ရင်ဘတ် အထိ ရောက်နေကြသည်။ ပါးမြိုင်းမွှေးတွေက မထူသော်လည်း နီနေကြသည်ပင်။ မျက်နှာကလည်း နီစပ်စပ်နှင့်ပင်။ ထိုသူ၏ အရပ်အမောင်းကား သုံးပေလောက်ပဲ ရှိလိမ့်မည်။

“ဘယ်သူပါလိမ့်၊ တစ်ကိုယ်လုံး အနီရောင်ဖြစ်နေပါလား”

ကံရာဇာသည် အံ့အားတသင့်ဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

ထိုလူပုလေးအဖိုးအိုက ကံရာဇာကို လက်မိုက်ကာ ကြည့်နေပြီး

“ငါ မင်းကို စောင့်နေတာပါ။ ကဲ . . . ကဲ၊ လာခဲ”

“ငါ့ကို စောင့်နေတာ ဆိုပါလား”

ကံရာဇာသည် လူပုလေးအဖိုးအိုဆီကို လျှောက်သွားခဲ့ သေလည်။

“အဖိုးက ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိလို့လားဗျာ”

“သိလို့ပေါ့ကွာ၊ ကဲ ကဲ ဒါတွေနောက်မှမေးပါ၊ အပြင် မှာ သိပ်ပြီးတော့အေးတယ်၊ လာ . . . လာ အထဲကိုဝင်”

လူပုလေးအဖိုးအိုက ဂူထဲကို ဝင်သွားသည်။ ဂူပေါက် က လွန်စွာမှ သေးငယ်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းလှသည်။ နိမ့်လည်းနိမ့် သည်။ ကံရာဇာ လေးဘက်ထောက်ပြီးဝင်သည့်တိုင်မလွယ်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲကွ ဝင်လေကွယ်”

“မလွယ်ဘူးထင်တယ် အဘိုး”

“လောကမှာ မလွယ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူးကွယ်၊ အစက

တော့ ခက်ခဲရင်ခက်ခဲမယ်၊ နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားတာပဲ။ မကြိုးစားသေးပဲနဲ့ အားလျှော့စကားမပြောနဲ့ ရအောင်ဝင်လာခဲ။

“ဟာ ဖွတ်ကြီးပါပဲလား။ ဒါလောက်အပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း လေးထဲကို ငါ ဘယ်လိုလုပ် ဝင်ရမလဲ၊ ကံ . . . ဒါလောက် တောင်ဖြစ်လှတာ သူ့ကို လက်တွေ့ပြလိုက်ဦးမယ်”

ကံရာဇာသည် နေရာမှ ထိုင်ချလိုက်ကာ ခေါင်းကို အရင်ဝင်ပြလိုက်သည်။ လူပုလေးအဖိုးအိုက အထဲမှာ လက်ပိုက် ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ခေါင်းဝင်ရင် ကိုယ်ဆုံတယ်၊ ဝင်လိုက် ဝင်လိုက်”

ကံရာဇာသည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ကိုယ်လုံးကြီးကို ပါ ဖွတ်တိုးပြီးတော့ အတင်းတိုးဝင်မြဲလိုက်လေရာ . . .

“ဟင်”

မည်သည့်အခက်အခဲမှမရှိဘဲ တစ်တိုယ်လုံး ချောင်ခိုစွာဖြင့် ဝင်သွားနိုင်ခဲ့လေသည်။ အထဲကို ဝင်သွားနိုင်၍ အံ့အား သင့်နေမိသည်။ ဂူပေါက်ကိုပြန်ပြီးတော့ ကြည့်လိုက်တော့လည်း သေးသေးပင်။ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့။

“လာ လာ အံ့အားသင့်မနေနဲ့၊ လောကမှာ အံ့အား သင့်စရာဆိုတာ မရှိဘူး။ မျက်လှည့်သမားလိုပဲ၊ သူလုပ်ပြတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့၊ ဘယ်လိုလိမ်သလဲဆိုတာကိုလည်း သိလိုက်ရရော၊ ခြေထောက် . . . ဒါပါလားဆိုတာ သိသွားရတယ်၊ ဘယ်အရာမဆို အဖြေရှိတယ်”

လူပုလေးအဖိုးအိုက ကံရာဇာကို ခပ်ထေထေ ကြည့်ပြီး

မြတ်စာပေ

တော့ ပြောလိုက်သည်။

“ဒူးထောက်မနေနဲ့လေ၊ မတ်တပ်ရပ်လို့ ရပါတယ် ကွယ်”

“ဂူသေးလေးလေးကို မတ်တပ်ထရစ်ခိုင်းနေပြန်ပြီ”

ကံရာဇာမော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ပိုပြီးတော့ အံ့အား သင့်သွားခဲ့ရပြန်လေသည်။

မိမိ၏ခေါင်းထက်မှာ လက်ခုပ်တဖောင်လောက်မက မြင့်မားနေသောကြောင့်ပင်။ မျက်လှည့်လား၊ ပဉ္စလက်လားမပြော တတ်ပါ။ ကံရာဇာထပြီးတော့ ရပ်လိုက်ရသည်။

“ကဲ . . . လာ မင်းနဲ့ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်”

လူပုလေးအဖိုးအိုက ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီးတော့ခေါ်သွား သည်။ ကံရာဇာက နောက်မှလိုက်သွားခဲ့လေသည်။ ဂူထဲမှာ ညီညာပြေပြစ်သော ကြမ်းပြင်နှင့်နံရံများ ရှိကြသည်။ မှောင်မနေ ဘဲ လင်းလင်းချင်းချင်းရှိသည်။ ထင်ရှားစွာပင် မြင်နိုင်လေသည်။ လူပုလေးအဖိုးအိုသည် လွန်စွာမုပသော်လည်း ခြေလှမ်းတွေက သွက်လက်လှသည်။ လျှင်မြန်စွာဖြင့် သွားနိုင်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ပုရသလဲမသိဘူး”

“ငါလား ပုချင်လို့ ပုတာပေါ့ကွ၊ ငါ့လို လူတိုင်းပုချင် လို့ ပုနိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

ကံရာဇာ၏ စိတ်အတွေးကို သိသွားဟန်တူသည်။ လူပု လေးအဖိုးအိုက ငေါက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ပြောလိုက်လေ၏။ မင်း ဒီလိုတွေ့နေမှာသိလို့ ငါက အတတ်ပြောလိုက်တာ”

မြတ်စာပေ

ကံရာဇာသက်ပြင်းချမိလိုက်သည်။ နောက်ထပ် ဘာကိုမှ မတွေးခဲ့တော့”

ဂူထဲကို တော်တော်ကလေး ဝင်လာခဲ့ပြီးသောအခါ စားပွဲပွဲလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မြေပြင်ပေါ်မှာ ကော်ဇောနီနီလေးတွေကို ခင်းထားသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ဖလံလုံးနှင့် တူသော နို့နှစ်ရောင်ဖြူဖြူလုံးကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရွှေကလပ်တစ်ခုပေါ်မှာ တင်ထားလေသည်။

ထို့အပြင် . . .

အငွေ့ချောင်းချောင်းထနေသော နွားနို့တစ်ဖန်ခွက်နှင့် ဂျုံနှင့်လုပ်ထားသော မုန့်တစ်မျိုးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကဲ . . . အဆာပြေသောက်၊ စားလိုက်ပါဦးကွယ်”

ကံရာဇာသည် ကိုယ်ပေါ်မှ ကျောပိုးအိတ်နှင့် သေနတ်ကြီးကို ဖယ်ရှားကာ အောက်မှာ ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆာဆာလောင်လောင်နှင့် စားသောက်ပစ်လိုက်လေ၏။ ဝမ်းထဲမှာ အစာပင်သွား၍ထင့်၊ အင်အားများ ပြည့်ဖြိုးလန်းဆန်းသွားခဲ့ရလေသည်။

“မင်းက နဂါးစိမ်းကြီးကို စီးလာခဲ့ရတော့ လိုရာခရီးကို မြန်မြန်ပဲရောက်လာကရာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် နဂါးစိမ်းကြီးကို စီးလာတယ်၊ ဟုတ်လား။ အဲဒါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ထင်နေမိတာ မဟုတ်လား။ ဒီအရပ်မှာ လေစီးကြောင်းတွေရှိတယ်၊ ကျွန်တော် လေးစီးကြောင်းတင်ခွဲကို မတော်တဆမိပြီးတော့ ရောက်လာခဲ့ရတာပါ”

“အေးပေါ့လေ၊ မင်းတို့လို သိပ္ပံသမားတွေကတော့

ဒီလိုပဲ တင်ပြမှာပေါ့၊ မင်း နဂါးစိမ်းကြီးကို စီးလာတယ်ဆိုတာ အမှန်အကန်ခဲ၊ အခုလည်း သူ့တာဝန်ကျပြန်သွားလို့ မြေကြီးထဲကို ပြန်ဝင်သွားပြီ”

“အဖိုးက ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ငါ ဖန်တီးထားတဲ့အကောင်တွေမို့ သိတာပေါ့ကွ၊ ငါက သူတော်စင်ကြီး အာစိဏ္ဍကို ပေးထားတာ၊ မင်းမှာရှိသေးသလား၊ ပြန်စစ်ကြည့်ပါဦး”

ကံရာဇာက အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အမြွှာပူးနဂါးနှစ်ကောင်ကို စမ်းမိလိုက်၏။

“ရှိ ရှိပါသေးတယ်၊ ဘယ်ကိုမှ မရောက်ပါဘူး။ ဟောဒီမှာ ဟင်”

ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ လက်ထဲမှာ မြို့နေသည့် အမြွှာပူးနဂါးရုပ်လေးက နှစ်ကောင်မဟုတ်တော့။ အနီရောင်တစ်ကောင်တည်း ဖြစ်နေသည်။ အစိမ်းရောင်က ပျောက်သွားပြီ။

“ဒါ . . . ဒါ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“မင်းကို ငါပြောသားပဲ၊ အစိမ်းရောင်နဂါးက ပြန်သွားပါပြီလို့ဆိုတာ မင်းကမှ မယုံဘဲကိုး”

ကံရာဇာကတော့ နဂါးရုပ်လေးတစ်ရုပ်သည် တစ်နေရာမှာ ပြုတ်ပျက်ပြီးတော့ ကျန်ခဲ့သည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်။ ထိုသို့ထင်မိလိုက်ပြီးသည်နှင့် လူပုလေးအဖိုးအို၏ မျက်နှာကို ဈာန်ကန်ဆို ကြည့်မိလိုက်လေသည်။ ယခုလို တွေးမိသည်ကိုက အလုံမလဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ကဲပါလေ၊ ထားပါတော့၊ ငါ မင်းကို အငြင်းအခန် မလုပ်လိုတော့ပါဘူး။ မင်းသင်ချင်သလိုထင် ရတယ်၊ ကဲ မင်းရှေ့ဆက်ရမယ့် ခရီးအတွက် ငါ စီစဉ်ပေးမယ်”

ဤလူမုလေးအဖိုးအိုသည် ကံရာဇာနှင့် ပတ်သက်ပြီး အရာရာအားလုံးကို သိနေသူပါတကား။

“မင်းလည်း အားပြည့်သွားပြီပဲ၊ ခဏပဲနားချိန်ရလိုက်တာကို ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ လူ့ဆိုတာဟာ အလုပ်လုပ်နေရင်းက နားလိုက်ရင် ပျင်းသွားတတ်တယ်၊ မင်းကတော့ ဒီလို လူစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ကံရာဇာ”

ကံရာဇာ၏ မျက်နှာများသည် မြင့်ထက်သွားခဲ့ကြလေ ၏ သူ့ကို တရားတန်နှင့်က ကံရာဇာဟု ခေါ်လိုက်သောကြောင့်ပင်။

“ဟုတ်ကဲ့ အဖိုး ကျွန်တော်လည်း တာဝန်ကို ပြီးဆုံးချင်လှပါပြီ၊ လမ်းစပျောက်နေပါတယ်၊ ကူညီပါ”

“လမ်းစပျောက်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းလိုက်ရှာနေတဲ့လှ သုံးယောက်ဟာ ငါ့ဆီကို ရောက်လာကြတယ်ကွယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ အဖိုးဆီကိုရောက်လာကြတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကလည်း အခက်အခဲအကြပ်အတည်းနဲ့ ရောက်လာခဲ့ကြတာ အမှန်ပဲ၊ မင်းလမ်းမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူငှက်တွေရဲ့ရန်ကိုတော့ မကြံ့ခဲရဘူး”

ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သူတို့ဟာ လမ်းကြောင်းတစ်ခုကနေ အမှတ်မထင် ဝင်ရောက်လာကြတဲ့အတွက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ တပြေးအန္တရာယ်တွေဆို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရတယ်။

“ဪ... သင်းတို့က ဒီနေရာအထိ ရောက်လာခဲ့ကြတာလား၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ရဲ့နောက်ကိုလိုက်ရင်း ဘယ်လိုကြောင့် နယ်ကျွံသွားသလဲမသိဘူး။ အိန္ဒိယဘက်လို့ ထင်နေတာ၊ အခုတော့ တိဗက်ကို ရောက်နေတယ်”

“ဒါမျိုးကတော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ၊ ယုန်တောင်ပြေး၊ ခွေးမြောက်လိုက်ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတယ် မဟုတ်လား”

ရူပုကလေးအဖိုးအို၏ စကားကြောင့် ကံရာဇာ၏ မျက်နှာမှာ ရှုပ်သွားခဲ့ရလေသည်။

“အေးဝေါ့လေ၊ မင်းကို သူတော်စင်ကြီး အာစိဏ္ဏပြောခဲ့သလိုပေါ့၊ လောကကြီးမှာ ပြောင်းလည်းမှုန့်နဲ့ ဖြစ်မြဲပုပ်ဆိုတာရှိတယ်လေ၊ မင်းရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်မြဲနဲ့ ဖြစ်နေလို့ပေါ့၊ သူတို့က ကမ္ဘာကြီး တိုးတက်မှု၊ ဆုတ်ယုတ်မှုတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ လက်ရှိနေရာမှာပဲ လက်ရှိတာဝန်နေမြဲတိုင်းနေ နေကြတယ်”

ရှေးရောမခေတ်ကို မင်းရောက်သွားချင်သလား၊ ရတယ်၊ အိန္ဒိယက တစ်ချို့မဟာ အဆောက်အဦးဆောက်လက်စ အချိန်ကိုရောက်သွားချင်သလား ဖြစ်တယ်၊ အိဂျစ်က ဖာဂိုဘုရင် ငယ်လေး ဟူတန်ခေတ်တို့ ဂူသွင်းတဲ့အချိန်ကို သွားလည်ချင်သလား၊ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါတွေကတော့ မပြောင်းမလဲ ဖြစ်မြဲနဲ့ တဲများရှိနေကြတယ်”

ကံရာဇာသည် မိမိလိုက်မိမိနိုင်သော စကားများကို ကြားနေရ၍ ဦးစဉ်ကန်ခြောက်သွားမိသည်။

“အေးလေ၊ ငါကလည်း လိုရင်ဆီမရောက်ဘဲ ပျောက်ပြေးနေမိမြဲပြီ ကဲ အချို့လုပ်ပေးမိမိမဟာဘူး၊ လုပ်ပေးစမယ်”

လူပုလေးအဖိုးအိုသည် စားပွဲထက်မှ ဖလံလုံးလေးလံ လက်နှင့်ကိုင်လိုက်လေသည်။

(၁၉)

နဂါးပြည်သို့မြတ်လမ်း

လူပုကလေးအဖိုးအိုက ...

ဖလံလုံးကလေးကို လက်နှင့်ထိလိုက်သည်နှင့် ဂူထဲမှာ ခုလိုလိုနေရင်း အမှောင်ကျသွားခဲ့လေသည်။ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်လည်းတော့ မသိပါ။ လူပုကလေးအဖိုးအို၏ ထက်လှည့်ပညာပေလား။ ပစ္စလက်အတတ်ပညာပေလား မပြော တတ်ပါ။

လူပုကလေးအဖိုးအို၏ မျက်လုံးများသည် ဖလံလုံးဆီ ကိုသာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေခဲ့ပြီး မျက်မကောင်မခတ်ပဲ ရှိနေလေ သည်။ မျက်နှာသည်လည်း ဟည်ငြိမ်သွားခဲ့သည်။

ဖလံလုံးကြီးသည် အမှောင်ထဲမှာ ပျောက်မခံပွားပဲ ကြည်းကြည်းနှင့် လင်းလက်ထားခဲ့လေသည်။ ထိုအလင်းရောင် ကြောင့်ပင်လျှင် အခန်းထဲမှာ ပြုတ်ပြိုက်ထင်ထင်ပင် မြင်လာ

www.burmeseclassic.com

ခဲ့ရလေသည်။

ကံရာဇာသည် ဖလံလုံးကို အလိုလိုပင် ကြည့်နေမိလိုက်သည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် ထူးခြားမှုများက ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။ ဖလံလုံးမျက်နှာပြင်မှာ အရိပ်သဏ္ဍာန်များက ထင်ဟပ်လာခဲ့ရသည်။ လူသုံးယောက်ပင်တည်း။

ကံရာဇာသည် သူ့မျက်လုံးများကိုပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ တကယ်မှ ဟုတ်ပါ၏လော။ စိတ်အထင်များလောဟု ထင်မိယောင်မှားဖြစ်သွားသည်အထိပင် မိုက်ခဲသုံးယောက် . . .

နှုတ်က အလိုလိုပင် ထွက်သွားခဲ့ရသည်။ မြင်ကွင်းကြောင့် အသက်အန္တရာယ်ပင် မေ့လျော့သွားခဲ့ရလေသည်။ သူတွေလိုက်ရသည်ကား မိုက်ခဲတိမ်နီ၊ မိုက်ခဲဇောတိနှင့် ဗိုလ်အေဝေါတို့ပင်တည်း။

“သူတို့သုံးယောက်ပူးပေါင်းသွားကြတာကိုး”

ကံရာဇာသည် လက်ရှိအခြေအနေကို မေ့သွားသည် ဖလံလုံးကြီးထဲက ပုံရိပ်များ၏ထုပ်ရှားမှုကိုသာ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ရုံနေသည်။ မိုက်ခဲသုံးယောက်သည် မြင်းတွေကိုယ်စီနှင့် နင်းတောင်ကြီးတွေကြားမှာ ပြေးလွှားနေလျက် ရှိနေကြသည်။

အန္တရာယ်တစ်ခုခုကို ကြုံတွေ့နေရ၍ ပြေးနေကြတာများ ဖြစ်ကြသည်။ ကံရာဇာထင်သည့်အတိုင်းပင်၊ နောက်မြင်းအုပ်စုတစ်စုက အပြေးပင်လိုက်လာခဲ့ကြလေသည်။ မြင်းခေါ်မှာ လိုက်ပါလာကြသောသူများကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။ ထိုသူများသည် လူရယ်ဟု သာမာန်အသိဖြင့်

မြတ်စာပေ

သိနိုင်သော်လည်း မျက်နှာတွေက လှုပ်တစ်ကောင်၏ မျက်နှာများ ဖြစ်နေကြသည်။ လက်တွေ၊ ခြေထောက်တွေမှာလည်း ရှည်လျားသော အမွှေးအမြှင်များကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ တိရစ္ဆာန်ကောင်များ၏ အရည်ကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် လက်နက်များကား ကျောက်သားလက်နက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဖုဆိန်များ၊ တင်းဘုတ်များ၊ ကျောက်သွားလှံများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုထူးဆန်းသော လူသားများသည် မြင်းရိုင်းကြီးများကို ဦးကာ ရှေ့မှလူသုံးယောက်ကို တရကြမ်းပင် လိုက်နေကြသည်။ ထိုသူများ တကယ်တော့ မျောက်များ၊ လှုပ်များမဟုတ်ကြပေ။ ယင်းသတ္တဝါများနှင့် ဆင်ဆင်တူကြသော သူများပင်တည်း။ မြင်းရိုင်းများကဲ့သို့သော တိရစ္ဆာန်များကို ခိုင်းစေနိုင်ကြသည်။ အသုံးပြုတတ်ကြသည့် သူများဖြစ်ကြသော အသိဉာဏ်ရှိသည့် သူများ၊ ကမ္ဘာဦးလူသားများကဲ့သို့ပင်တည်း။

သို့မဟုတ် . . .

ကမ္ဘာဦးလူသားများနှင့် ဆင်ဆင်တူကြသော မျိုးနွယ်စုများလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။ မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့်လည်းမသိ၊ ကံရာဇာ၏ အသိထဲကို အမှတ်မထင်ဝင်ရောက်လာသည်မှာ မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့သည် ထိုသူများထံမှ မြင်းရိုင်းများကို ခိုးယူပြီးထွက်ပြေးလာကြခြင်းပင်တည်း။ ကံရာဇာသည် မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့၏ အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်ရခြင်းသည် ဖလံလုံးကြီးထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော အလင်းရောင်များက မျက်လုံးများထဲကို ထင်ဟပ်နေခြင်းကြောင့်လေလား။ ဖလံလုံးကြီးသည်

မြတ်စာပေ

တစ်စုံတစ်ရာသော တန်ခိုးအာနိသင်ရှိ၍လော။

ဖလ်လုံးကြီးကြောင့် မဟုတ်ခဲ့လျှင် . . . ၊

မိမိခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ရောက်နေသော သိဒ္ဓိဗလဓါတ်ရှင် လုံးကြောင့်လော . . . ။

ကြရန်ဖန်ရည်ကောင်းလှသော မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့ သည် နောက်ဆုံးမှာတော့ နောက်မှလိုက်လာကြကုန်သော ရန်သူ များ၏လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ဖလ်လုံးကြီးထဲမှာ ထင်ဟပ်နေကြသော သဏ္ဍာန်များ လည်း တဖြည်းဖြည်းမှေးမှိန်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် . . .

ဖလ်လုံးမှာ အဖြူထည်ကြီးသက်သက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ ရာက အရိပ်သဏ္ဍာန်များက ထင်ဟပ်လာခဲ့ကြ ပြန်သည်။ ကောင်မြင့်ကြီးတစ်ခုသည်။ ပူခါးခါးအသွင်မှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထင်ရှားလာခဲ့လေသည်။ အဝေးက လှမ်း၍မြင်လိုက်ရသော အနေအထားပင် ဖြစ်သည်။ ခွေရစ်ကာ ကိုယ်ထည်ကြီးကို တစ် ဆင့်ပြီး၊ တစ်ဆင့်ထပ်ထားသောကြောင့် တောင်ကြီးသည် အထစ်အယစ်များ ဖြစ်ပေါ်နေလျက်ရှိသည်။ တောင်ထိပ်ပိုင်း သည် နဂါးခေါင်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး အမောက်ကြီးက ထောင်နေ ဟန်ပင်။

တကယ့်နဂါးကြီးတစ်ကောင်က နိုးကြားနေသည့်အသွင် နဂါးမောက်တောင်ကြီးပင်တည်း။

မိုက်ခဲသုံးယောက်သည် နဂါးမောက်တောင်ကြီး၏ တောင်ခြေကို မျောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် မြင်

ကွင်းမှာသည့် လျှင်မြန်စွာပင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ကြသည်။

နဂါးမောက်တောင်ကြီး၏ အောက်ခြေတစ်နေရာ ပတ် ကြားအက်ကြားများထဲက လူတစ်ချို့က ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ခေါင်းထက်မှာ နဂါးတစ်ကောင်၏ အမောက်သဏ္ဍာန် ဦးထုပ် များကို ဆောင်းထားကြသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ကျီများသည် နဂါး တစ်ကောင်၏ အကြေးခွံများပမာရှိနေကြသည်။ မကန်ကွက်များ ပင် ပြောင်ပြောင်လက်လက်နှင့် ရှိနေကြသည်။ လက်ထဲမှာလည်း ဓါး၊ လှံ၊ ပုဆိန်မျိုးစုံကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

ဝထမတော့ လူတစ်စုဟုပဲ ထင်မိရသည်။ နောက်တော့ တောင်ခြေပတ်ကြားအက်များကြားထဲက ထစ်ယောက်ပြီး ဟစ် ယောက် ထွက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်မှာ အယောက်သုံးဆယ်မက ရှိလာကြသည်။ ထိုသူများသည် အဝေးမှနေ၏။ မြားများဖြင့် ပစ်ခတ်ကြသည်။

မိုက်ခဲသုံးယောက်စီးလာကြသော မြင်းများကို ထိမှန်ကာ ဖစ်လဲကျကုန်ကြသည်။ မြားဆိပ်က ပြင်းထန်လှသည်ဖြစ်၍ မြင်း များလည်း ပစ်လဲကျကုန်ကာ သေဆုံးသွားခဲ့ကြလေသည်။

မြင်းပေါ်မှ မိုက်ခဲသုံးယောက်လာသည်။ အရှိန်ဖြင့် လွင့် ထွက်သွားကုန်ကြသည်။ မြေပြင်ထက်မှာ ဒလိဋ်ခေါက်ကွေးနှင့် ခြစ်ကုန်ကြသည်။ နဂါးစစ်သည်များသည် မိုက်ခဲသုံးယောက် တို့ ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။ မိမိတို့သာလျှင် နာလိမ့်မည်ကို သိလိုက်ရသောကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ကြဟန်တူသည်။

နဂါးများသည် မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့ကို ဖမ်းဆီးကာ

ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။ နဂါးမောက်တောင်ခြေပတ်ကြား အက်ကြားများမှပင် ပြန်လည်ပြီးတော့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ထို့နောက် . . .

ဖလ်လုံးကြီးပေါ်မှာ ပေါ်နေကြသော အရိပ်သဏ္ဍာန်များသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ဖလ်လုံးကြီး၏ တောက်ပမှုအရှိန်အခါသည်လည်း မှေးမှိန်သွားခဲ့ရသည်။

“ကဲ . . . မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကံရာဇာ၊ ဒီလူ့သံယောက်ဟာ နဂါးတွေရဲ့ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ကြရပြီ။ နဂါးမောက်တောင်ကြီးဆီကို မအိတ်ဖို့၊ ငါ အတန်တန်သတိပေးပြီး တားဆီးခဲ့ပါသေးတယ်။ သူတို့က တစွတ်ထိုးသမားတွေကွယ် ငါ့စကားကို မနာခံကြဘူး။ အခုတော့ ထိကုန်ကြပြီပေါ့”

ငါ့ဆီမှာ တစ်ထောင်နားခဲ့ပေမယ့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ကျွေးမွေးဧည့်ခံလိုက်ပါတယ်”

လူပုကလေးအဖိုးအိုက အဖြစ်အပျက်များကို အေးဆေးစွာပင် ပြောပြခဲ့လေသည်။ ဖလ်လုံးကြီးထဲမှာ ပေါ်လာခဲ့ကြသော သဏ္ဍာန်များသည် လူပုကလေးအဖိုးအို၏ ပဉ္စလက်အတတ်ပညာများပင်လား။ သို့မဟုတ် မိမိ၏ အတွေးပုံရိပ်များကို ဖလ်လုံးကြီးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော အလင်းရောင်က ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်း၍ ဖန်တီးမှုက နေပေးခဲ့ခြင်းပေလား။

စိတ်ကူးရုံနှင့်ပင် မသိနိုင်သော အခြေအနေများကို တွေ့၍ပေါ်လာစေရန် မိမိကိုယ်ထံရှိ စက္ခုပလံသိဒ္ဓိ ဓါတ်ရှင်လုံးအား အလောက်အကူ ပေးခဲ့လေသည်။

“ကဲ . . . သူတို့ရဲ့ အခြေအနေကတော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ရှေ့တက်မှာလား၊ နောက်ဆုတ်မှာလား”

“ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်က သူတို့ကံရာဇာဖွဲ့ဖဲ အဲဒီတော့ လိုက်သွားရမှာပဲ”

ကံရာဇာက ပြတ်သားစွာပင် ပြောလိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ပြီးသားလည်း ဖြစ်သည်။ လူပုကလေးအဖိုးအိုက ခေါင်တညိတ်ညိတ်နှင့် ရှိနေလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှပေါ့။ ဒါယောက်ျားတို့ရဲ့ နှလုံးပုံစံသံတိုင်း၊ တက်နိုင်ဖွားရောက်တဲ့ လာရင်းရည်ရွယ်ချက်တို့တော့ မပျောက်စေနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် နဂါးတွေနဲ့တွေ့ရမှာ အန္တရာယ်ကတော့ ကြီးတယ်နော် လူလေ။ မင်းတော်ဇော်ကို သတိထားရမှာ”

“ကျွန်တော် သူတို့ကို ရအောင်ဆွဲထုတ်ရမှာပဲ၊ ဘာမဆို ခြစ်လာသမျှ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ”

“ဒီအချိန်မှာ နဂါးတွေဟာ အိပ်နေကြပြီကွယ်၊ သူတို့ရဲ့ နဂါးမျိုးရိုး အစဉ်အဆက်တွေဟာ နေ့ဘက်မှာ အစောင့်အချိန်ချထားတာကလွဲပြီး၊ အားလုံးအိပ်ကျတယ်။ အရေးကြုံမှသာ အိပ်ယာကနိုးထလာကြပြီး၊ ကစွကိုဆောင်ရွက်စာတ်ကြတယ်။ အိပ်ကြပြီဆိုရင်လည်း အသေကောင်ကြီးတွေလိုပဲ၊ နဂါးတွေဟာ ဒီလိုပဲ အအိပ်ကြီးကြတယ်”

“သူတို့ကိုယ်သူတို့ နဂါးမျိုးဆက်တွေဆိုပြီး ယုံကြည်ထက်ခံထားကြတယ်။ အမှန်ကတော့ လူသားတွေပါပဲ။ ဒီခရီးကို သွားဖို့ ပါအကူအညီပေးပါမယ်၊ ကဲ လာ”

လူပုဂ္ဂလိကအဖိုးအိုသည် နေရာမှ ထလိုက်သည် ထို့နောက် . . .

ဂူအတွင်းဘက်ကို ဆက်ပြီးတော့ လျှောက်သွားခဲ့လေ။ ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ နဂါးမောက်တောင် သွားရန် ဂူအပြင်ကို မထွက်ဘဲ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဂူထဲကိုသာ တိုးပြီးတော့ ဝင်ခဲ့ရပါသလဲ၊ ဂူလမ်းကြောင်းသည် မထင်မှတ်ပဲ ရှည်လျားလွန်းနေသည်။

“ငါနာမည် အဖိုးနီတဲ့ မှတ်ထား။ ငါ့ဆီကို ဘယ်သူ့ မရောက်နိုင်ကြဘူး။ အကျိုးအကြောင်းနဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုခုနဲ့ သာ ရောက်နိုင်ကြတယ်။ မင်းနဲ့ငါ နောက်ထပ်ဆုံတွေ့ဖို့ဆိုတာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။”

“ငါဒီလိုဘဝမျိုးကို ရောဂါနေရတာ အတိတ်ဘဝကြောင်းကြောင့်ပဲ။ ဝဋ်ဇွေးကိုပေးဆပ်နေရတာ ငါ့မှာငွေကြေး ပြည့်စုံလျက်နဲ့ အလှူလှူတာလဲ တိုရေရှားရေး သူများတင် အလှူလုပ်ကြလဲ ငါကအကုန်အကျမခံကြဖို့ အချိန်တိုကိုတောင် တောင်းနဲ့ ပြီးပြတ်အောင်လုပ်ကြဖို့ တိုက်တွန်းမိခဲ့တယ်။ နေရာကမာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က သဒ္ဓါပေါက်ပေမဲ့လည်း တွန့်တိုက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့တာတများတယ်။”

“ဒါကြောင့်မို့ ငါဒီဘဝမှာ အခုလိုတိုနေ(အဲလေ ပုနေရတာပဲ အဲ သူတော်ကောင်းတရားကို ပွားများနိုင် ဆုတောင်းကောင်းခဲ့လို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ ကျွဲခြေရာ၊ နွားခြေရာခွက်တွေထဲကိုလည်း မကျခဲ့ပါဘူး။ နောက်တစ်ဘဝမှာ ငါကလူစဉ်မိပြီး ဆက်လက်ကျင့်ကြံ

အားထုတ်နေရမှာပဲ၊ ငါ့အကြောင်းကို မင်းသိချင်နေလို့ အကြမ်းဖျဉ်း ပြောပြရတာပါ။ ဒါလောက်ပါပဲလေ။”

လူပုလေးအဖိုးအိုက သူ့ဘဝနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကံရာဇာကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ကံရာဇာသည် စိတ်ထဲမှာသနားသွားခဲ့၏။

“ငါ့ကို မသနားပါနဲ့ ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ကိုယ်ထံပြန်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုဆိုတာရှိတယ်။ ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းကျိုးပြန်လာ မယ်။ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းကျိုးသက်ရောက်မယ် ဒါပဲ။”

ကံရာဇာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိလေ၏။

“ပီပေလန်ရွာသားမိုးဟာ၊ သူတော်ဂန္ဓရဲ့ လွတ်မြောက် ရေးအတွက် နဂါးတွေဆီက ရွှေပုဆိန်ကြီးကို ယူလာခဲ့တယ်။ နဂါးတွေဟာ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီးတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။”

“အခု အဲဒီရွှေပုဆိန်ဟာ မင်းရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ နဂါးတွေဆီကိုရောက်ရင် မင်းပြန်ထားခဲ့ပါ။”

ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ ဤအဖြစ်အပျက်သည် နစ်ပေါင်းထောင်ချီမကကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မနေ တစ်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလိုပင် လူပုဂ္ဂလိကအဖိုးနီက ပြောနေ လေသည်တကား။ ဤသို့ဆိုလျှင်နင်းများဖြင့်လွှမ်းလျက် ကျောက်ဂူ ကြီးထဲမှာ ကံရာဇာတွေ့ခဲ့ရသော အရိုးစုသည် . . . ။

“အဲဒါ ပီပေလန်ရွာသားမိုးပဲ လူကလေး။ သူဟာ အသက်တစ်ရာကျော်ကျော်အထိ နေသွားခဲ့ရတယ်။ သူ့ကိုယ် ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ စက္ခုမလသိဒ္ဓါဝိတ်ရှင်လုံးနှင့် ရွှေပုဆိန်ကြောင့် လူတွေမသိပေလေအောင် အဲဒီဂူထဲမှာ လာနေပြီး ဘဝကိုစွန့်လွှတ် ခဲ့တာပါ။”

လူပုလေးအဖိုးနီသည် ကံရာဇာ၏ စိတ်အတွေးကို နှုတ်နှင့် အဖြေပေးလိုက်လေတော့၏။

တစ်နေရာကို အရှောက်တွင် . . .

ဝိုး . . . ဝိုး . . . ဝိုး . . . ဝိုး

တဝိုးဝိုးနှင့် အသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဂူထဲကထွက်ပေါ်လာနေကြသော အသံများပင်။

“ဘာသံတွေလည်း အဖိုး”

“ဒါနဲ့သာလိုက်ခဲ့ပါ မင်းသိရမှာပါ”

အသံများက ပိုပြီးတော့ ကျယ်လောင်လာခဲ့လေသည်။ ကံရာဇာကိုယ်ပေါ်သို့ လေများကတိုးဝေ့လာခဲ့ကြသည်။ အဝတ်အစားများက တဖျတ်ဖျတ်နှင့် ရိုက်ခတ်နေကြလေသည်။ လေများက တိုဝှေ့နေကြသံများပင်လည်း။ ရှေ့မှာ တွင်းကြီးတစ် တွင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ တွင်းကြီး၏ အချင်းသည် ပေနှစ်ဆယ်ပတ်လည်ခန့် ရှိမည်ဖြစ်သည်။ တွင်းကြီး ထဲက ဆောင်တက်လာကြသော လေလုံးကြီးများက တဝိုးဝိုး တာဟူးဟူးဖြင့် လုံးလွှားပြီး အသံတွေမြည်ဟည်း နေကြလေသည်။ ကံရာဇာသည် တွင်းပေါက်ဝနားကိုပင် မကပ်နိုင်တော့ပဲ ရောက် သည့်နေရာမှာပင် ရပ်လိုက်ရသည်။ လူပုလေးအဖိုးနီသည်လည်း ထိုအတူပင် ကံရာဇာနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေလိုက်လေသည်။

“ဒါ ဘာတွင်းကြီးလည်း အဖိုး”

“နဂါးပြည်ကို သွားတဲ့ဖြတ်လမ်းပဲ ကွယ်”

(၂၅)

နဂါးပြည်ကို ကံရာဇာရောက်သွားခြင်း

ကံရာဇာသည် လူပုကလေးအဖိုးအို၏စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ ဤတွင်းပေါက်ကြီးသည် နဂါးပြည်သို့ မည်သို့သောနည်းဖြင့် ဆက်စပ်နေပါသလဲ၊ တွေးမရနိုင်ပါ။

“ဟောဒီတွင်းကြီးထဲက အားကောင်းတဲ့လေလုံးကြီးတွေ ဆောင်ဆောင်ပြီးတော့ တက်လာကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုတက်လာ ပြီး အောက်ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြန်ပြီးတော့ ကျသွားတယ်၊ လေလုံးကြီးတွင်းပေါ်ကို ဆောင်ပြီးတော့ တက်လာတဲ့အခါမှာ မင်းခုန်ဆင်းလိုက်ပါ”

“ဈာ . . . ကျွန်တော်က ဒီတွင်းကြီးထဲကို ခုန်ဆင်း ရမယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခုန့်ဆင်းရဲမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းက ကြောက်နေသလား”

“ကြောက်တော့ မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခြား နည်းလမ်း၊ မရှိဘူးလား၊ ခင်ဗျာ”

“မရှိဘူး၊ ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတယ်၊ မင်း မဆင်းဝံ့ဘူး ကြောက်နေတယ်ဆိုရင်တော့ လာရာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြီးပြန် လို့ရတယ်”

ကံရာဇာသည် မခံချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့ရလေ၏။

“ဒီအထိတောင်ရောက်ပြီးမှတော့ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြီးလှည့်ဖို့ မကြိုးစားပါဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ဘယ်လောက်သတ္တိကောင်းတဲ့သူဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုတွင်းထဲကို ခုန်ချရမယ်ဆိုရင် ရုတ်တရက်တော့ နောက်တွင်း သွားကြမှာ အမှန်ပဲ၊ မင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိတဲ့ လူပါ၊ ငါ မင်းကို မြှောက်ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကို အချိန်ဆိုတာ တန်ဖိုးရှိတယ် လူကလေး၊ ကွင်းဝနဲ့ငါးပေ အကွာလောက်မှာ လာရပ်နေ”

ကံရာဇာသည် တွင်းဝနဲ့ ငါးပေအကွာလောက်မှာ ရပ် နေလိုက်သည်။ တွင်းထဲက ဆောင့်တက်လာကြသော လေလုံး ကြီးများသည် ကပ်စက္ကန့်ကို တစ်ကြိမ်ဖြစ်သည်။ ကံရာဇာက ကောင်းစွာပင် မှတ်သားမိလိုက်သည်။

လေလုံးကြီးတစ်လုံးက ဆောင့်တက်လာခဲ့သည်။

“ဝုန်း”

ကံရာဇာကို ရှိရာခတ်သွားသည်။ ဘေးသို့ယိုင်လဲကျသွား

ပြိတ်စာပေ

မတတ် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ တစ်ဖန် လေလုံးကြီးက ဝေါကနဲဆို အသံမြည်ပြီး ပြန်ဆင်းသွားခဲ့လေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆင်း သွားခဲ့ခြင်းပင်။

“နောက်တစ်လုံးတက်လာရင် ခုန့်ဆင်းလိုက်ပေတော့၊ အတက်နဲ့အဆင်းဟာ သိပ်မကွာဘူး၊ သတိထား”

လူပုလေးအဖိုးအိုက သတိပေးလိုက်လေသည်။ ကံရာဇာ သည် ရှင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိလာခဲ့ရသည်။ သတိကြီးစွာပင် သားလာခဲ့ရလေပြီ။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိနေသော ကျောပိုးအိတ်နှင့် သေနတ်ကြီးကို နေသားတကျပင် ပြင်လိုက်ရလေ၏။

ထိုစဉ် . . .

“ဝူး . . . ဝူး . . . ဝူး . . . ဝူး”

တွင်းကြီး၏အောက်မှ လေလုံးကြီးက အပေါ်ကို တက် လာခဲ့ပြန်လေပြီ။ တဝူးဝူးနှင့်အသံကြီးကို ကြားလာခဲ့ရလေသည်။

“ဝေါ . . . ဝူး . . . ဝူး”

လေလုံးကြီးက အပေါ်ကို ရုတ်တရက် ဆောင့်ပြီးတော့ ဆက်လာခဲ့လေသည်။ ကံရာဇာကို ဝူးကနဲဆို တိုက်ခက်သွားခဲ့ သည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဘေးကိုပင် ယိုင်ထိုးသွားခဲ့ရလေသည်။

“ခုန့်ဆင်းတော့လေ”

လူပုလေးအဖိုးအိုက လှုပ်ပြီးတော့ သတိပေးလိုက်သည်။ ကံရာဇာသည် ထိုတစ်စက္ကန့်အချိန်အတွင်းမှာ တွင်းကြီးထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။ လေလုံးကြီးက အောက်ကိုပြန်ပြီး အဆင်းနှင့် ကြုံသွားခဲ့ရသည်။ ကံရာဇာ၏ ရင်ထဲမှာ အေးကနဲ ဆိုစိတ်ပွားခဲ့ရလေသည်။ တွင်းနတ်ကြီးထဲသို့ ဟရိန်ထိုးကျသွား

ပြိတ်စာပေ

ခဲမြို့ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

သို့သော် . . .

သူ ထင်သလိုမဟုတ်ပါ။ လေလုံးကြီးက အောက်မှထပ်ဆင့်ပင်အားတစ်ခုကြောင့် အောက်သို့ ထိမ်းပြီးတော့ ကျသွားသလိုပင်။ ကံရာဇာသည် မမြင်နိုင်သောလေလုံးကြီးပေါ်ကို ရောက်သွားခဲ့ရသော်လည်း သိပ်သည်းသော ခြပ်ထုကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ တင်သွားသည်အလား ထိုင်လျက်အနေအထားဖြင့် အောက်ကိုလိုက်ပါသွားခဲ့ရလေသည်။

လေလုံးကြီး အောက်ကို ကျဆင်းနေသည်မှာ အရှိန်သော်လည်း သိပ်ပြီးတော့ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး မဟုတ်ပါ။ အောက်ကို မြေဆွဲအားအတိုင်းသွားလျှင် လျှင်မြန်မြန်ဆန်ဆန်မည်ဟု ထင်ရသော်လည်း သိပ်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး မဟုတ်ပါ။ တွင်းနက်ကြီးထဲကို ကျဆင်းနေချိန်မှာ သာမန်အနေအထားအားဖြင့် မှောင်နေသည်ဖြစ်နေသော်လည်း ကံရာဇာ၏ မျက်လုံးများ ထူးခြားစွာပင် မြင်နေရလေသည်။

ကံရာဇာ၏ ခေါင်းထဲမှာ အသိတရားတစ်ခုက ဝင်လာသည်။ ယင်းမှာ လေလုံးကြီးက အောက်ခြေအထိ ရောက်သွားခဲ့လျှင် နောက်ထပ်တစ်ဖန် တွင်းပေါ်ဆီသို့ ဆောင်အတက်ပြန်ပြီးတော့ လိုက်ပါသွားနိုင်သည်ဟု ထို့ကြောင့် အောက်ကို ငုံ့ပြီးတော့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အောက်ခြေသိပ်မဝေးတော့ဟု သိမြင်လိုက်ရသည်။

တွင်းကြီးထဲမှာ ဟဝေါဝေါဖြင့် အသံများက ညံ့စပ်လှပေသည်။ မျက်လုံးတွေက အောက်ခြေကြမ်းပြင်ကို မြင်လို

ရသည်နှင့် ဘေးကိုလိုမ့်ပြီးတော့ ဆင်းလိုက်လေသည်။

“ဘုတ်”

“အင့်”

ငါးပေလောက်အကွာ အမြင့်က လှိမ့်ချလိုက်၍ ထင်သည်။ ပုခုံးတစ်ဖက်သည် နာကျင်သွားသည်။ ဘေးကို ထပ်ပြီးတော့ လှိမ့်ထွက်သွားသည်။ ပုခုံးမှာ လွယ်ထားသော သေနတ်ကြီးက ပြုတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့၍ လေးဘက်တွားသွားပြီး အမြန်စွဲယူလိုက်ရသေးသည်။

ကံရာဇာ ဘေးကို လှိမ့်ချသည်မှာ မှန်သွားခဲ့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လေလုံးကြီးသည် အောက်ကို ဆက်လက်၍ကျဆင်းသွားသောကြောင့်ပင်တည်း။ တကယ်တော့ မိမိသည် တွင်းကြီး၏ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ ငါးပေသာသာကျောက်သားပြင်ကြီးထက်မှာ တည်းတည်းလေးတင်လျက်ရှိနေသည်ကို သိလိုက်ရလေသည်။ လူပုကလေးအဖိုးအိုကား အောက်ကိုမည်သို့ဆင်းပါဟု သတိပေးစကားမပြောခဲ့။ မိမိ၏ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို ယုံကြည်၍ပဲလား။ မလိုအပ်၍ မပြောခဲ့သည်ပဲလား။ ကံကောင်းထောက်မ၍သာ ဘေးအစွန်းတစ်ဘက် မြေအောက်ချောက်ကြီးထဲကို ကျမသွားခဲ့ခြင်းပင်။

ကံရာဇာမျက်လုံးများသည် အမှောင်ထဲမှာ ထူးခြားစွာပင် မြင်နေရသော်လည်း ကျောပိုးအိတ်ထဲက ငါးတောင့်ထိုးထက်နိုင်ခါတ်မီးကို ထုတ်ယူလိုက်ရသည်။

မီးရောင်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့က ဝေဝေပြီးတော့ ကြည့်လိုက်သည်။ တွင်းပေါက်ကြီးကို ဘေးမှာတွေ့လိုက်ရသည်။

အောက်ကိုဆက်လက်၍ ကျဆင်းသွားခဲ့သည်။ အနိစိအထိပင် ရောက်သွားသလားမသိပေ။

ဂိတ် ဒုတ်ကပန်းဆော်လိုက်၍လားမသိ။ မိမိခုန်ဆင်းလိုက်တာ မှန်သွားသည်။ အကယ်၍သာခုန်ပြီး မဆင်းမိခဲ့လျှင် ဟိုးအောက်ခြေအထိ တောက်လျှောက်ကြီး ပါသွားနိုင်သည်။

“ငါ ခုန်ပြီးဆင်းလိုက်တာ မှန်သလား၊ မှားသလား မသိဘူး၊ မြေအောက်တော့ မြေအောက်ထိပဲ”

မီးရောင်အောက်မှာ ညာဘက်၌လမ်းတစ်လမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တွင်းကြီးနှင့်ကပ်လျက်ပင်၊ ယင်းလမ်းကိုတွင်းကြီး၏ ဘေးမှကပ်ပြီးတော့သွားရန် လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ဟယ်ဘက်မှာတော့ ချောက်ကြီးတစ်ခုက ဆီးပြီးတော့ ခံနေလေရာ လမ်းမရှိ။

အပီစိမှဆောင်တက်လာဟန်တူသော လေလုံးကြီးများသည် တစ်စက္ကန့်တွင် တစ်ကြိမ်မှန်မှန်ပင်၊ တဖူးတဖူးတစ်ဝေါင်ဖြင့် အသံများက ဂူလိုက်ကြီးထဲမှာ ဆူညံနေကြလျက် လေလုံးကြီး ဆောင်တက်လာတိုင်း အောက်ကိုပြန်ပြီးတော့ ဆင်းသွားတိုင်း ကံရာဇာကို လေကဟပ်သွားခဲ့သည်။

ဤနေရာမှာ ကြာကြာနေ၍ဖြစ်၊ ကံရာဇာသည် နေထွက်ထရပ်လိုက်လေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ မုကျိုးမပဲ၊ အကြောမတင်လျှင် တော်ပေသေးသည်။ ကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် တွင်းကြီး၏ဘေးမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကပ်ပြီးတော့ လျှောက်လာခဲ့ရလေသည်။ ထိုသို့သွားနေစဉ်မှာ တွင်းကြီးထဲက ဆောင်တက်လာသော လေလုံးကြီးက သူ့ကိုယ်ပေါ်က

ဟပ်သွားခဲ့သေးသည်။

လမ်းပေါ်သို့ရောက်ရန် တော်တော်သတိထားပြီးတော့ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။ ကျောက်လမ်းလိုဖြစ်နေသော လမ်းအကျယ်က နှစ်ပေလောက်ပဲ ရှိသည်။ မတော်တဆ ခြေချော်ပြီး တွင်းကြီးထဲကို ပြန်ကျသွားနိုင်သည်။ သတိထားပြီးတော့ လျှောက်သွားခဲ့သောကြောင့် တစ်ဖက်ဂူလိုက်လမ်းပေါ်ကို ချောမောစွာပင် ရောက်သွားခဲ့ရလေသည်။ ထိုအခါကျမှပဲ သက်ပြင်းချမိရလေတော့သည်။

မိမိဆက်ပြီးသွားရန် ဤတစ်လမ်းပဲရှိတော့သည်။ ဆက်ထဲရှိ ဓါတ်မီးကို ပိတ်ကြည့်မိလိုက်သည်။ မှောင်မသွားပဲ နန်းကျင်ကို ကောင်းစွာပင်မြင်နိုင်စွမ်း ရှိနေခဲ့သည်။ ထူးခြားသော မိမိမျက်လုံးတွေကို အံ့အားသင့်နေမိရလေသည်။ သတိထားပြီး သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လျှောက်သွားသည်။ ခြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ရောက်ချင်ရာရောက်၊ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝိရိယအားနှင့် ကြံစည်ရတော့မှာပဲ ဖြစ်သည်။

လိုက်ဂူလမ်းကြောင်းကြီးက ရှည်လျားပြီး သိပ်သည်းသောအအေးခါတ်က ရှိနေသည်။ မည်သည့်အန္တရာယ်မျိုး ကြုံတွေ့လာနိုင်မလဲ၊ သွားရင်းလာရင်း သေနတ်နှစ်လက်ထဲမှာ လမ်းတောင့်တွေ အပြည့်ထိုးထားရသည်။

တော်တော်ကလေးလျှောက်လာပြီးသောအခါ သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင် ယှဉ်ပြီးပေါက်နေသောနေရာကို ရောက်လာခဲ့သည်။ သစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်သည် ဆယ်ပေခန့်ကွားဝေးသည်။ သို့သော် သစ်ပင်ကြီးများ၏ အပေါ်ပိုင်းကို မဖွေ့ရ။ ဂူအထက်ပိုင်းသို့

တိုးဝင်သွားပြီး မြေသားထဲမှာ နှစ်မြုပ်ပျောက်ဆုံးသွားကြသည်။ အောက်မှာ ပင်စည်ကြီးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် . . .

အပင်ကြီးနှစ်ပင်စလုံးကား ကျောက်သားအတိ ဖြစ်နေကြလေသည်။ ကံရာဇာသည် သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ကြားကို ဝင်သွားသည်။

ထိုစဉ် . . .

ရှေ့မှာ လှုပ်ရှားမှုသဏ္ဍာန်များကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကံရာဇာက ရုတ်တရက် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အတွယ်မှာ ပုန်းလိုက်ရသည်။ သူ၏ အလင်းဖောက်မျက်လုံးတွေက အမှောင်ထဲက လှုပ်ရှားမှုများကို ကောင်းစွာပင် မြင်သွားခဲ့လေသည်။

“ဟင်”

ကံရာဇာအံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။ လူများပင် ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသူများသည် အကြေးခွံများပါသော မှိုက်ယိုကြပ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ဦးထုပ်များသည် ထိပ်မှာ ချွန်ချွန်နှင့် နဂါးတစ်ကောင်၏ အမှောက်သဏ္ဍာန်များပင် ဖြစ်ကြသည်။ အောက်ပိုင်းကား အစိမ်းရောင် ဘောင်းဘီရည်များ။

“နဂါးစစ်သည်တွေပါလား”

ကံရာဇာ သဘောပေါက်သွားခဲ့ရလေပြီ။ သူသည် မြေအောက်နဂါးပြည်ကို ဝင်တော့မည်ပဲ။ လူပုလေးအဖိုးအို၏ စကားက မှန်ခဲ့လေပြီ။ ဤနေရာကား နဂါးပြည်သို့ဝင်သည့် ဖြတ်လမ်းတံခါးပေါက်ပင်တည်း။

“ငါ ဒီနှစ်ယောက်ကိုကျော်ပြီး ဝင်သွားရမှာပဲ ဒီအတိုင်း ဝင်လိုကတော့ မဖြစ်ဘူး”

ကံရာဇာသည် အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသော ကျောက်လေးတစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟာ ဒါရှားပါးပစ္စည်းပဲ”

ကျောက်ခဲတုံးလေးကို သစ်ပင်ကြီးနှစ်ခုကြားအတွင်း တက်ကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ဒေါက်”

အထဲမှာ နဂါးစစ်သည်နှစ်ဦးသည် ဝင်လာသော ခဲတစ်လုံးကြောင့် အံ့အားသင့်သွားကြဟန်တူသည်။ တစ်ယောက်မျက်စိတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဓါးရှည်များကို သစ်ကိုင်းကာ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ခွင့်”

“ခွင့်”

“အင့်”

“အင့်”

နှစ်ယောက်စလုံးထဲမှ ညည်းညူသံများ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ ဒူးညှုတ်ပြီးတော့ ကျသွားခဲ့ကြလေသည်။ ကံရာဇာက သေနတ်ကြီး၏အင်ဖြင့် ဆောင့်ချလိုက်ခြင်းပင်။ အစောင့်နှစ်ယောက်ပဲထားသည်ကို သိလိုက်ရသည်နှင့် အထဲကို ဝင်လာခဲ့လေသည်။

+ + + + +

www.burmeseclassic.com

ကံရာဇာသည် မိမိတွေ့ချင်နေသောသူများကို လိုက်နာနေရသည်မှာ မရေမရာပင်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားသောအခါ အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုကို ပွေ့လိုက်ရလေသည်။ တကယ်တော့ . . .

ယင်းအဆောက်အဦးကြီးသည် ဂူကြီးတစ်လုံးနှင့်တူလေသည်။ ဂူပေါက်ဝသည် နဂါးကြီးတစ်ကောင်က မြေပြင်ထဲမှာ မေးတင်ကာ ပါးစပ်ကြီးကို ဟုဖြထားသည်။

နဂါးကြီး၏ မျက်လုံးတွေမှာ မီးကျီခဲများပမာ ရဲရဲတောက်နေကြသည်။ ဘေးဘီကိုပင် ရောင်လျှံတွေက ဖြာပြီးတော့ ကွေးကြဲလေသည်။ နဂါးရုပ်ကြီး၏ မျက်လုံးတွေသည် အရည်အသွေးကောင်းသော ပတ္တမြားကြီးများကို တပ်ဆင်ထားခြင်းပင်။

“ဒါ . . . ဒါ ဟိုးအရင်က ဝိဖလန်ရွာသားမိုး ထံ ရောက်ခဲ့တဲ့ နဂါးခံတွင်းဂူကြီးပါ။ ဒီဂူသာမှန်ရင်တော့ အထဲမှာ နဂါးရုပ်ကြီး ရှိနေမှာပဲ”

လို့သော် . . .

ကံရာဇာ ဂူထဲကို ဝင်ဖို့ရန် မလွယ်ပါ။ အကြောင်းကား

(၂၁)

ကံရာဇာနှင့် မိုက်ခဲသုံးယောက်

နဂါးခံတွင်းဂူရှေ့မှာ အစောဦးသုံးယောက်က ရှိနေကြသည်။ အစောင့်များသည် ဝိုက်မြည်းနေကြသည်။ ဝိုက်ကြပေမပေါ့။ အိပ်ချိန်မှာ မအိပ်ကြရပေပဲကိုး။

“ငါ အကြောင်းမဲ့ ဒီနဂါးခံတွင်းဂူထဲကို ဘာကြောင့် ဝင်ရမှာလဲဟု စိတ်ကူးက ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေရာ”

ထိုစဉ် . . .

“ကံရာဇာ ဒီနဂါးခံတွင်းဂူထဲမှာ မင်းတွေ့ချင်နေတဲ့ လူတွေရှိနေတယ်။ ထွက်မသွားနဲ့”

နားထဲကို တစ်ယောက်ယောက်က သံတိပေးလိုက်သလို အသံက ဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ လူပုကလေးအဖိုးအိုက ကံရာဇာ၏ နားဝမှာ ကပ်ပြီးတော့ ပြောလိုက်သကဲ့သို့ပင်ကလည်း။

“ဟင် လူပုကလေးအဖိုးအိုရဲ့အသံပါလား။ ငါ နားကြား

လွဲတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ကံရာဇာလည်း ဒီလိုလိုနေရင်း နဂါးခံတွင်းဂူထဲမှာ မိုက်ခဲသုံးယောက်ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ထင်လာခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင် . . .

တစ်ခါက မိုး ယူလာခဲ့သော ဤဂူကြီးထဲက ပုဆိန်ကံ မိမိပြန်ပြီး ထားခဲ့ဖို့ လူပုကလေးအဖိုးအိုကပင် မှာလိုက်သေး သည်မဟုတ်ပါလား။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ရွှေပုဆိန်ကြီးကို ငါ ဒီဂူကြီးထဲမှာ ပြန် ပြီးတော့ ထားရဦးမှာပါလား”

ကံရာဇာသည် ထိုသို့စိတ်ကူးဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်နှင့် တစ် ကိုယ်လုံး တဖျင်းဖျင်းနှင့် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စိတ်ရောလူပါ ငါဝွန်း စလေးပမာ ပေါ့ပါးသွားသည်။ နဂါးခံတွင်းဂူကြီးထဲကို မရမအေ ဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိလိုက်သည်။

[မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ယိုသို့ဖြစ်သွားရသလဲဆို သည်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပြောမပြုတတ်ပါ။ မိမိခန္ဓာကိုယ်ထဲက ရောက်နေသော စက္ကဗလသိဒ္ဓိခါတ်ရှင်လုံးကြောင့်ပင်လား။]

ထိုစဉ် . . .

ကံရာဇာ၏နောက်ကျောကို တစ်ယောက်ယောက်က လက်ဝါးကြီးနှင့် ပစ်ကွန်းလိုက်သည်ဟု ကင်လိုက်ရသည်။

ကံရာဇာသည် လေထဲမှာ ကဟန်ထိုး ဝင်ပြေးသွားခဲ့ သည်။ လျှင်မြန်လွန်းလှ၍ တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် နဂါးခံတွင်း ဂူထဲကို ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ အေးအေးသင့်ချိန်ပင် မရလိုက်။

အစောင့်သုံးယောက်မှာ ရိပ်ကနဲဆို ကျလာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကြောင့် လေးဟပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ကြရ သည်။ ဘာရယ်မှန်းမသိ၊ မျက်လုံးပြုံးကြီးတွေဖြင့် ကြည့်နေကြ ဆဲမှာပင် . . . ။

“ဖြောင်း”

“ခွပ်”

“ဖြောင်း”

အစောင့်သုံးယောက်မှာ အော်ချိန်ပင် မရလိုက်ကြ။ လက်ရောခြေပါ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရသောကြောင့် ငှက်ပျော တုံး၊ လက်ပံတုံးများပမာ တဖုန်းဖုန်းနှင့် ပစ်လဲပြီးတော့ ကျသွား ကုန်ကြသည်။ တစ်ယောက်မှ မလှုပ်ရှားကြတော့။ အစောင့် တစ်ယောက်၏ကိုယ်ပေါ်မှ ပစ္စည်းတစ်ခုက လျောကနဲဆို ထွက် လာသည်။ နဂါးတစ်ကောင်၏သဏ္ဍာန် ရှည်မျောမျော ကြေး သောကြီးတစ်ချောင်းပင်။

“နံ့သာကျတော့ ကြေးနဲ့လုပ်ထားဟယ်၊ ဘာကြောင့် ပါလိမ့်”

စဉ်းစားနေဖို့အချိန်မရ၊ နဂါးခံတွင်း၏ တံခါးဆီသို့ ပြေး သွားသည်။ ကြေးသောခလောက်ကြီးကလည်း နဂါးခေါင်း သဏ္ဍာန်၊ သော်ပေါက်ထဲကို သော့တံထိုးသွင်းလိုက်ပြီး၊ လျှင် မြန်စွာပင် လှည့်၍ဖွင့်လိုက်ရလေသည်။

သော့ဖွင့်သွားသည်နှင့် အထဲကိုကန်းပြီးတော့ ဝင်သွား ခဲ့သည်။ မှောင်နေသော်လည်း ကံရာဇာ၏ မျက်လုံးထဲမှာအေးအေး မှောင်ပနေပါ။ အပင်းဖောက်မျက်လုံးတွေက အေးလုံးကို မြင်

တွေ့နေရသည်။

သူ၏ မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေသည်က အရစ်ရစ်အထပ်ထပ် ခွေရစ်ထားသော နဂါးရုပ်တုကြီးတစ်ခုပင်တည်း။ ပါးပျဉ်းကြီး ထောင်စားလိုက်သည်မှာ ဂူအမိုးကို ထိလှမတတ်ဖင်။ ပါးပျဉ်းကြီး၏အောက်မှာ ရွှေကလပ်ကြီးတစ်ခုသာ ရှိနေသည်။

မင်းရွှေကလပ်ကြီးပေါ်တွင် တစ်ချိန်က ရွှေပုဆိန်ကြီး တစ်ခုက ရှိခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကွက်လပ်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီရွှေကလပ်ကြီးပေါ်မှာ ရွှေပုဆိန်ကို ငါ ပြန်ပြီးတော့ ထားရမှာပဲ”

ကံရာဇာသည် ကျောပိုးအိတ်ထဲက ရွှေပုဆိန်ကြီးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ နဂါးအခွေကြီးပေါ်ကို ခဲယဉ်းစွာ တက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားခဲ့ရသည်။

“တော်တော်ကို ခဲရခဲဆစ်တက်ရမှာပဲ”

စိတ်မောသွားမိသည်။ သို့သော် တခဏအတွင်းမှာပင် စိတ်ထဲမှာ တက်ကြွလာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိမ်းမရဖြစ်သွား ခဲ့ရလေသည်။

“ဟာ ဒါလောက်ကတော့ကွာ”

ကံရာဇာသည် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိမ်းမရဖြစ်သွားခဲ့ လေသည်။ တို့ကြောင့် နဂါးရုပ်တုကြီးဆီသို့ တဟုန်ထိုးပင် ခြေ သွားခဲ့လေသည်။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ နဂါးကိုယ်ထည် ကြီးကို လက်ချောင်းများဖြင့် ကုပ်ကပ်ကာ တက်သွားခဲ့လေ တော့သည်။

“တခဏအတွင်းမှာပင်

ပါးပျဉ်းခွက်ကြီးပေါ်ကို ရောက်သွားခဲ့လေတော့၏။
“ငါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်”

ကိုယ့်ကိုယ်ပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွား ခဲ့ရလေသည်။ ပုဆိန်ကြီးကို ကလပ်ခွက်ကြီးပေါ်မှာ တင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်နှင့် . . . ။

ကံရာဇာမျက်လုံးတွေက တစ်နေရာကို ရောက်သွားခဲ့ လေသည်။ သဏ္ဍာန်သုံးခုသည် ဂူအမိုးမျက်နှာကြပ်မှာ တန်း လန်းကြီး ဖြစ်နေကြသည်။

“ဟာ သွားပြီ”

ကံရာဇာ၏နှုတ်မှ အာမေဓိဇာတ်သံက ထွက်သွားခဲ့ရလေ ၏။ ထိုတန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသော အရာများကား လှသုံးယောက် ပင်တည်း။

“ဒီလူတွေကို အဆုံးစီရင်ပစ်လိုက်ကြပြီ ထင်တယ်”

သို့သော် . . .

ထိုလှသုံးယောက်၏ ကိုယ်လုံးနှင့်ခြေထောက်များသည် အမှတ်မထင် လှုပ်ရမ်းလာကြလေသည်။

“ဟာ မသေကြသေးဘူး”

ကံရာဇာဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။ ထိုသူများသည် နဂါးရုပ် တုကြီးပေါ်ကိုရောက်လာသော ကံရာဇာကို ဒဲ့အားတသင့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော်ကံရာဇာမှန်းမသိကြ။ သူတို့၏ မျက်လုံးတွေထဲမှာ အရိပ်သဏ္ဍာန်လောက်သာ မြင်နိုင်ကြလေသည်။

“ငါ သူတို့ကို အပြန်ကယ်မှ ဖြစ်မယ်”

မိုက်ခဲသုံးယောက်သည် ခြေပြင်မှ အမြင့်ပေးလေးဆယ်

အကွာလောက်မှာ ရှိနေကြသည်။ ဂူအမိုးမျက်နှာကြပ်မှာ မည်သို့တက်ပြီး ချိတ်ဆွဲထားမှန် မသိပေ။ ဂူနံရံမှ ကျောက်အစွန်းကြီးတစ်ခုက ထွက်နေသည်။ အကယ် ငါးပေလောက်ရှိသည့် မိုက်ခဲသုံးယောက် အောက်တည့်တည့် ငါးပေးလောက်ပဲ ကွာဝေးသည်။ သက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်ပူးကာ ချည်နှောင်ထားသည်။ ကြိုးကို ချိုင်းမှ ဆွဲမြှောက်ကာ ချည်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နဂါးရုပ်ကျွန်းနှင့် ဆယ်ပေခန့်ကွာဝေးလေသည်။ သို့သော် ကံရာဇာသည် ထိုမျှလောက်အဝေးကို အရေးစိုက်စရာမလိုဟု အလိုလိုပင် ထင်လာခဲ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် လွှားကန်ဆီ တစ်ချက်တည်းပင် ခုန်ကူးလိုက်လေသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ကျော်ဖျာသံဃာန်ငေါ်ပြီးတော့ ထွက်နေသော ကျောက်စွန်းကြီးပေါ်ကို ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

မိုက်ခဲသုံးယောက်သည် ကြောင်တစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးစွာ ကျလှကသော သူ့ကို အံ့အားသင့်သွားမိကြသည်။ မည်သူမှန်းလည်း မသိကြပေ။ ကံရာဇာသည် သူတို့ကိုယ်ပေါ်က ကြီးများကို မည်ကဲ့သို့ ဖြတ်တောက်ရမည်မှန်းမသိ။ နည်းနည်းတော့ မြင့်နေသေးသည်။

ဖြတ်တောက်လိုက်ရင်တော့ သူတို့သည် အောက်က ကျောက်ဖျာပေါ်ကို မှချကျကြမည်သာ။ ကျောက်သားနံရံများက ချောနေကြတာ ကုပ်တွယ်စရာလည်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကယ်တင်ရန် အခက်အခဲက ရှိနေသည်။

“ငါ ခုန်တက်သွားနိုင်ရင်တော့ သူတို့ကို ချည်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကိုတော့ ဖြတ်ဟောက်နဲ့ မှာပဲ။ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်”

ထို့ကြောင့် . . .

ရွှေပုဆိန်ကြီးကို မြှောက်ကာ ခုန်တက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်နှင့် ထူးခြားချက်များက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ကံရာဇာ၏ လက်ထဲက ရွှေပုဆိန်ကြီးသည် တဖျတ်ဖျတ်နှင့် မီးပွင့်များ ထွက်လာသည်။ ထက်မြတ်လှသော ပုဆိန်၏အသွားက ဝင်းကန်လက်ကန် ဖြစ်သွားသည်။ စူးလက်သော အလင်းတန်းတစ်ခုသည် အပေါ်ကို တရှိန်ထိုးတက်သွားပြီး မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့ကို ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများပေါ်သို့ ကျရောက်သွားခဲ့ကြလေရာ

“ထောက်”

“ထောက်”

အလိုလိုဖြတ်တောက်သွားကြသည်။ လက်မှာချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများသည်လည်း ဖြတ်တောက်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သုံးယောက်စလုံး အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားခဲ့ကြလေသည်။

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

“အား”

“အား”

“တော်ပါသေး၏။ ဂူနံရံမှ စွန်းထွက်နေသော ကျောက်ဖျာပေါ်ကို ကျမိလို့ပင်။ အောက်ကိုသာ တိုက်ရိုက်ကျလျှင်မလွယ်သေးမောင်စလုံး ပွဲချင်းပြီးသွားနိုင်သည်။ ကံရာဇာသည် ပုဆိန်ကြီး၏ ထူးခြားမှုကို အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ ဤဂူကြီးထဲ ခါတ်သဘာဝက ပုဆိန်ကြီးနှင့်ထိတွေ့ပြီး လျှပ်စစ်ခါတ်များ

ဖြစ်ပေါ်လာသလား။ ဓါတ်တုဂ္ဂမ်းအင်ပြောင်းလဲသွားကြသည်
လား။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မှန်းမသိ၊ တွေး၍လည်း
အဖြေက မပေါ်နိုင်ပါ။”

“ဪ... ပီဖလန်ရွာသားမိုးဟာ သူတော်ကန္တရဲ့
အနောင်အဖွဲ့ကို ဒီပုဆိန်ကြီးနဲ့ ဖယ်ရှားပေးလိုက်တာပဲ။ ဘယ်လို
ဓါတ်သဘာဝတွေနဲ့ စီရင်ထားမှန်းမသိဘူး။ ထူးခြားမှုကတော့
တစ်ကယ်ရှိတဲ့ ပုဆိန်ကြီးပဲ။”

ကံရာဇာသည် လဲကျနေသော လှူသုံးယောက်ဆီကို
ပြေးသွားခဲ့သည်။

“ကဲ မင်းတို့ဘာမှ မဖြစ်ကြဘူး မဟုတ်လား။ မြန်မြန်
ထကြ၊ ဒီကနေ မြန်မြန်ပြေးကြမယ်။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။”

“ခင် ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

မိုက်ခဲတိမ်နီက အလောတကြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ငါ့ကို မင်းတို့ မသိကြဘူးလား”

ကံရာဇာသည် ပြောပြီးမှ သတိရသွားခဲ့သည်။ မှောင်
ရီရီထဲမှာမို့ သူ့ကိုမြင်မှ မမြင်နိုင်ကြပဲ။

“ငါလား ကံရာဇာလေကွာ၊ ခုံထောက်အင်စပတ်တာ
ကံရာဇာ သိပြီလား”

“ဟင် ကံရာဇာ၊ ကံရာဇာ ဟုတ်လား။ ဒီအထိတောင်
ရောက်လာနိုင်ခဲ့တာကိုး။ တော်တော်ကို စွမ်းတဲ့လူပဲဗျာ”

မိုက်ခဲဇောတိက တအံ့တဩဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

မိုက်ခဲဒေဝေါက ...

“ကံရာဇာ ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက်လာတာလား”

“အမှန်အကန်ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ တော်တော်ခုကွပေးကြ
တာပဲ”

ကံရာဇာက သူ့မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓါတ်မီးဖြင့် ထိုးပြ
လိုက်လေသည်။

“တော်တော်ကို ထူးတဲ့လူပဲဗျာ၊ ဒီလို ဂမ္ဘီရဆန်တဲ့
မယ်မြေကြီးထဲကို ထိုးဖောက်ပြီးတော့ ဝင်ရောက်လာနိုင်တယ်”

“ကဲ နောက်မှ စကားပြောတဲ့ နဂါးတွေ သိသွားကြ
င် အားလုံးပြေးပေါက်ဖူးကုန်ကြမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ ဘယ်လိုထွက်ကြမလဲ၊ အမြင့်
ပြီးပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကတော့ ဒီအပေါ် မရောက်ရောက်အောင်
အနိုင်တယ်၊ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်လိုပဲ၊ ပေါ့ပါးလိုက်တာ”

မိုက်ခဲတိမ်နီ၏စကားကို ကံရာဇာ နားမဝင်၊ သူတို့သုံး
ယောက်ကို ဤနေရာက မည်သို့ခေါ်ထုတ်သွားမလဲမည်လည်းဟု
သိမ်းကိုရှာနေမိသည်။ မိမိစိတ်ထဲမှာ ခုန်ဆင်းလာချင်မိသည်။

သွေးကြောထဲမှာ ကြွရွလာနေလေပြီတည်း။

ကံရာဇာမျက်လုံးများညှာညှာ မိမိတို့ရပ်နေသော ကျောက်
ကြီး၏ တစ်ဖက်စွန်း ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ လူတစ်ရပ်စာ
မြင့်တွင် ထောင်လိုက်ပတ်ကြားအက်ကြီးတစ်ခုကို မမျှော်လင့်

တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထူးခြားသော ကံရာဇာ၏ မျက်လုံး
က အမှောင်ကို ဖောက်ထွင်းပြီးတော့ မြင်နိုင်ခဲ့ခြင်းပင်
လေ၏။

ယင်းဒေါင်လိုက် ပတ်ကြားအက်ကြီးသည် လူတစ်
ယောက်တော့ ချောင်ချီစွာ ဝင်နိုင်သည်။ တစ်ဘက်မှာ သာရီ

နိုင်မလဲမသိ။ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြီးထွက်ဖို့ကတော့မလွယ်။ ခုလောက်ဆိုလျှင် သူ့မေ့ဆေးပေးထားခဲ့သောသူများ သတိပြန် ပြီးတော့ ရလောက်ပြီ။

ကံရာဇာသည် လက်နှိပ်ခါတ်မီးကို မသုံးချင်သော်လည်း မိုက်ခဲသုံးယောက်မြင်နိုင်စေရန်အတွက် ထိုပတ်ကြားအက်ကြီး ဆီကို မီးထိုးပြလိုက်သည်။

“မြင်ကြလား၊ အဲဒီကိုသွားကြ၊ ပတ်ကြားအက်ကြီးရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ဘာရှိမလဲတော့မသိဘူး၊ မရရအောင်တက်ပြီး ကိုယ် ရောင်ဖျောက်နေကြ၊ ထင်ရာစွပ်ပြီး မပြေးကြနဲ့ဦးနော်၊ အမှောင် ချထားတယ်၊ နဂါးတွေနဲ့ဝင်ပြီး တိုးနေကြဦးမယ်”

ကံရာဇာက သတိပေးလိုက်သည်။ လက်နှိပ်ခါတ်မီးကို ပါ ပေးလိုက်လေသည်။

“ကံရာဇာ ခင်ဗျားက”

“ငါ လက်နှိပ်ခါတ်မီး ဖလိုဘူး၊ မင်းတို့သာ ဂရုစိုက်ပြီး တော့ သွားကြ”

မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့သည် ကံရာဇာကို အံ့အားတသင့် ဖြင့် ကြည့်ရင်း ထွက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ကံရာဇာသည် အမှောင်ထဲမှာသည် မျက်လုံးတွေကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သွေးကအလိုလိုကြွလာခဲ့ပြန် သည်နှင့် ကျောက်စွန်းပေါ်မှနေ၍ နဂါးရုပ်ဆီကို ခုန်ကူးသွားခဲ့ လေသည်။ နဂါးရုပ်ထုကြီး၏ ကလပ်နားကို ရောက်သွားခဲ့သည် နှင့် မထင်မှတ်သည်များက ဖြစ်လာခဲ့လေတော့သည်။

(၂၂)

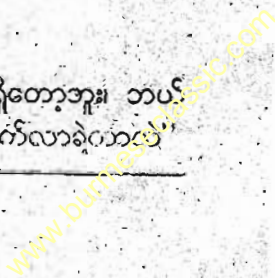
နဂါးမယ်များ

နဂါးခံတွင်းဂူကြီးထဲကို လူတစ်စုက ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သူ့ဆုံးက လူ၏လက်ထဲမှာ မှန်အိမ်ကဲ့သို့သော အရာကလေးကို တွေ့ရတယ်။ အထဲမှာ အလုံးလေးတစ်လုံး၊ ယင်းအလုံးလေး သည် ထူးခြားသော အလင်းရောင်များကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ထိုနှစ်ဖြူရောင်အလင်းတန်းများက အထက်၊ အောက်၊ ဘေးများ သို့ ဖြာထွက်သွားစေခဲ့သည်။ ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ထိန်ထိန်လင်းလင်း သွား သည်။

ထိုသူများသည် နဂါးရုပ်တုကြီးပေါ်၌ရှိနေသော ကံရာဇာ ကို တွေ့သွားခဲ့ကြလေသည်။

“ဟာ ဟိုမှာ ဘယ်သူလဲ”

“ငါတို့ ဖမ်းထားတဲ့လူတွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ် ရောက်သွားကြသလဲ၊ ဒီလူက ဘယ်လိုမရောက်လာခဲ့တာလဲ”

“သူလက်ထဲက ဟာကြီးဟာ ရွှေပုဆိန်ကြီး မဟုတ်လား။ ငါတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကတည်းက ပျောက်သွားခဲ့တဲ့ ရွှေပုဆိန်ကြီးပဲ။ ဒီသူလက်ထဲကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ပြောနေကြသည့် အသံများက ဆူညံသွားကြလေသည်။ သူတို့ပြောနေကြသည့်စကားများကို ကံရာဇာနားမလည်ပါ။ သို့သော် ထိုသူများက လက်ညှိုးတုတ်တုတ်နှင့် ရှိနေကြသည်။ ကံရာဇာလက်ထဲက ရွှေပုဆိန်ကြီးကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ပြောနေကြကြောင်း သိသာလှသည်။

“ဟာ သူ့ကို ပြောတာတွေကိုလည်း ငါနားမလည်ဘူး” ကံရာဇာသည် လက်ထဲက ရွှေပုဆိန်ကြီးကို မြှောက်ပြကာ ရွှေကလပ်ကြီးပေါ်မှာ ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ ဒီလူဟာ ရွှေပုဆိန်ကြီးကို ဘယ်ကနေ တိတ်တဆိတ်ယူလာခဲ့တာလည်း မသိဘူး။ သူ့ကို စစ်မေးရမယ်။ ဟိုသူတွေကို လွှတ်ပေးလိုက်တာလဲ သူပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဖမ်းဖမ်း မိအောင်ဖမ်း”

ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသူက ဒေါသတကြီးဖြင့် လက်ညှိုးထိုးကာ အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် လေးမြားများပါလာကြသူများက အောက်မှနေ၍ ပစ်ခတ်ကြလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

“ဟာ ပစ်ပြို၊ ပစ်ကြဲပြို၊ ငါ၊ ဒီလူတွေ နားလည်အောင် ဘယ်လိုရှင်းပြလိုရမှာလဲ၊ ငါ့စကားလည်း သူတို့က နားလည်ကြမှာမဟုတ်ပါ။ သူ ငါ့စကားကိုလည်း ငါနားမလည် . . .”

ကံရာဇာသည် သူ့အပေါ်ကို မြားတစ်စင်းကတော့ မလွှဲ၊ ကန်ထိမှန်တော့မည်ဟု သိနေမိသည်။

“မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကြာရင် ငါ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်” ကံရာဇာသည် ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ မီးပစ်သူတစ်ဦးကို ထည့်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

ကျည်ဆန်က လေးကိုင်သောလက်ကို မှန်သွားသည်။ ကက်တစ်ချက်ထပ်ပြီးတော့ ပစ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

မီးအိမ်ကို ထိမှန်သွားခဲ့လေသည်။ အထဲက မီးလုံးလိုလို ဆွဲနှစ်ဝင်းဝင်းလေးကိုပါ ထိမှန်သွားသည်။ မီးလုံးလေးသည် အိမ်ထဲက ခုန်ထွက်သွားကာ အခန်းထဲမှာ လျှောက်ပြီးတော့ လျှောက်ရှိသည်။ ကံရာဇာက လျှောက်ပြေးနေသော မီးလုံးလေး သေနတ်တဆဆဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်ပြန်ရာ။

“ဒိုင်း”

“ဖောင်း”

ထိုပုလဲနှစ်အလုံးလေးကို ထိမှန်ပြီး ပေါက်ကွဲသွားလေတော့သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ပေါက်ကွဲပြီး ထွက်လာကြသော မီးပွားစများသည် အောက်မှာနဂါးများ၏ ကိုယ်ပေါ်ကို ကျကျန်ကျန် လေတော့သည်။

“အား”

“အား”

မီးပွားစလေးများသည် သာမန်မဟုတ်၊ ချက်ခြင်မှာ

ပင် ကိုယ်ပေါ်မှာ မီးစွဲလောင်နိုင်သော အခြေအနေရှိမှန်းသိလိုက်ရလေတော့သည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ တောက်လောင်သွားသော မီးတောက်များကို ငြိမ်းသတ်ကြရင်း အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြလေတော့သည်။ အော်ဟစ်ပြီး ပြေးသူတွေက ပြေးကြနှင့် ငရဲပွက်သွားကြသည်။

“သင်းတို့ အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြပြီ၊ ငါ့ကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတော့ဘူး၊ လစ်မှ”

ကံရာဇာသည် နဂါးရုပ်တုကြီးပေါ်မှနေ၍ တစ်ဘက်ကျောက်ဖျားစွန်းကြီးပေါ်ကို လွှားကန်ဆီ ခုန်ကူးသွားခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် မတ်ကြားအက်ကြီးဆီကို ဆက်၍ပြေးသည်။ အနီးကို ရောက်မှ မော့ကြည့်လိုက်ရာ လူတစ်ရပ်လောက်ပဲ မြင်သည်။ မိုက်ခဲသုံးယောက်ကတော့ ဤပတ်ကြားအက်ပေါက်ကြီးထဲကို ရောက်အောင် တက်သွားဖို့ရန်မှာ ခဲယဉ်းလှမည်မဟုတ်။

သူ့အတွက်လည်း ခဲယဉ်းသည်မဟုတ်၊ ယခုအချိန်မှာ ကံရာဇာသည် စွမ်းအင်ထူးကို ရရှိထားခဲ့သည်ပဲမဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ငါးပေကျော်ကျော်အမြင့်ကို လွှားကန်ဆီ ခုန်တက်သွားခဲ့လေသည်။ ပက်ကြားအက်ပေါ်ကို ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

ပက်ကြားအက်သည် လူတစ်ယောက်ကပ်ပြီး ဝင်သွားနိုင်အောင်သာ ကျယ်ဝန်းသည်။ အမြင့်က ငါးပေနီးပါးလောက်ပဲရှိပေလိမ့်မည်။ တစ်ဖက်တွင် စကြံလမ်းလေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ ...

ယင်းနေရာသည် လျှို့ဝှက်စောင့်ကြည့်နေရာ ဖြစ်နိုင်

မြိုက်စာပေ

သည်။ ပျက်စီးယိုယွင်းသွားရာ မပြင်ဆင်နိုင်ပဲ ရှိနေခြင်းပင်လား။

“ဟို သုံးယောက်ကို မတွေ့ရတော့ဘူး”

မိုက်ခဲသုံးယောက်ကို မတွေ့ရတော့။ ဤလမ်းအတိုင်း ထွက်သွားကြခြင်းပင်၊ ကံရာဇာကလည်း ပစ္စတိုသေနက်ကို လက်မှာကိုင်ကာ တောက်လျောက်ပင် လိုက်ရလေတော့သည်။

မကြာမီ ...

ထောင့်ချိုးတစ်နေရာအရောက်တွင် ...

“ကံရာဇာ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ”

မိုက်ခဲဒေဝေါ၏အသံ သုံးယောက်စလုံးကို ထောင့်အကွယ်တစ်ခုမှာ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ မင်းတို့ ထွက်ပြေးသွားကြပြီလို့ ထင်တာ၊ နို့ နေပါဦး မင်းတို့က ငါ့ကို မြင်လို့မေးတာလား”

“မမြင်ပါဘူး၊ ရေးတေးတေးပါပဲ၊ ခြေသံကိုမှန်းပြီးတော့ မေးလိုက်တာပါ”

“ကောင်းတယ်၊ နဂါးတွေဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကဲလာ သွားကြမယ်၊ ငါ နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြ၊ မင်းတို့လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမသုံးတာ မှန်တယ်၊ ဟိုမှာတော့ အခြေအနေဆိုးပြီး ကျန်ခဲ့ကြပြီ၊ ငါ လစ်ထွက်လာခဲ့တာ”

ကံရာဇာက ရှေ့ကနေဦးဆောင်ပြီးတော့ ပြေးသွားသည်။

“မင်းတို့မှာ လက်နက်တွေ မပါဘူးကြားလား”

“ပါလာတယ်၊ နဂါးတွေ သိမ်းထားကြပြီ၊ ကံရာဇာ ဝခုံးပေါ်က သေနတ်ကြီး ကျွန်တော်ကို ပေးပါလား”

“ဒေဝေါ၊ မင်းကို ငါစိတ်ချရပါမလားကွ”

မြိုက်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော်က ဇာတ်တူသား မစားဘူးဗျ၊ ကုလား
တွေအပေါ်မှာသာ မကောင်းကြတာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အသက်
လာကယ်တဲ့သူအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ပါ့မလား”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါ သစ္စာထရားလို့ မင်းပြောလိုက်
ပဲ၊ ရော့”

ကံရာဇာက ပခုံးထက်က သေနတ်ကြီးကို ဖြုတ်
မိုက်ခဲဒေဝေါကို ပေးလိုက်သည်။ ကျည်ဆန်တွေကိုပါ ထုတ်
ပေးလိုက်လေ၏။

မိုက်ခဲဇောတိကို ခါးကြားထဲမှ ခါးမြှောင်ရှည်ကြီးတစ်
နှင့် မိုက်ခဲတိမ်နီကိုတော့ . . .

ကံရာဇာသည် ဘောင်းဘီကို မတင်လိုက်ကာ အ
ပုဂ္ဂိုလ်ယူလာသော ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ။
မိုက်ခဲသုံးယောက်စလုံး ကံရာဇာ၏ အပြုအမူကြောင့် အံ့
သင့်သွားခဲ့ကြရလေသည်။ သုံးယောက်စလုံးသည် ကံရာဇာ
နောက်က မီးထိုးကာ လိုက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ရှည်လျားလှသော စကြိုလမ်းကြောင်းအတိုင်း ထွက်
ခဲ့ကြသည်။ လမ်းမှာ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ကြရ။

“ဒီ နဂါးတွေက ငါတို့ကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထား
မဟုတ်ဘူး၊ ခန့်မှန်းပြီး လိုက်လာကြမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကံရာဇာ လိုက်လာကြမှာကတော့ တစ်
သေတယ်၊ ခုလောက်ဆို သတင်းတွေ ပျံ့ပြီးတော့၊ ကျွန်
တို့ကိုဖမ်းဖို့ လှုပ်ရှားနေကြရောပေါ့”

မိုက်ခဲဇောတိက ပြောလိုက်လေသည်။

စကြိုလမ်း၏ ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို အရောက်မှာ . . .
လူတစ်စုက ဘွားကန်ဆိုပေါ်လာကြလေသည်။ နဂါးစစ်
သည်များပင်တည်း။ မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ကြရ၍ နစ်ဖက်စ
လုံး ကြောင်သွားခဲ့ကြလေရာ . . .

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

“အား”

“အား”

နဂါးနှစ်ဦးကို ထိသွားသည်။ မိုက်ခဲဇောတိက မရှေး
မနှောင်းမှာပင် ပြေးဝင်သွားပြီး၊ ခါးမြှောင်နှင့် ဝင်ထိုးသည်။

“အင့်”

“ဒိုင်း”

မိုက်ခဲတိမ်နီ၏ ပစ္စတိုသေနတ်က မီးပွင့်သွားသည်။
တစ်ဦးထိသွားသည်။ လျှင်မြန်သွက်လက်လိုက်ကြသည့်ဖြစ်ခြင်း။
မိုက်ခဲသုံးယောက် နာမည်ကြီးကြသည်မှာ အဲဒါတွေလည်း
ပါသည်။

“ငါတို့နောက်ကို လူဖြန့်ပြီးတော့ လိုက်နေကြပြီ၊ ဒီနဂါး
မောက်တောင်ကြီးထဲက အမြန်လွတ်ကြမှ ဖြစ်မယ်”

မကြာမီ . . .

စကြိုလမ်းအဆုံးကို ရောက်သွားသည်။ အောက်ကိုဆင်း
သည်။ ကေနောက်လှေကားထစ်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကံရာဇာ
ဦးမောင်ပြီး တောင်လျှောက်ပင် ဆွမ်းလာခဲ့ကြလေသည်။

အောက်ခြေကို ပြန်ပြီးတော့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ် ...

“ရှား”

“ဖောင်း”

မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော အသံနှင့်အတူ မိမိက လင်းထိန်သွားခဲ့လေသည်။ မီးကျည်ကဲ့သို့အရာကို ပစ်ထုတ်လိုက်သောကြောင့်ပင်။ နဂါးတွေမှာလည်း လက်နက်ဆန်းတော့ပါလား။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားလုံးမြင်မြင်ထင်ထင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့စေသည်။

“သတိထားကြ”

ကံရာဇာသတိပေး၍မှမဆုံးမီ တစ်အုပ်စုက ပြေးဝင်သွားခဲ့ကြပြန်သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

အားလုံးအံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့တွေ့လိုက်ကြရသည်ကား နဂါးမယ်များ၊ စသည်နဂါးမယ်များပင်တည်း။ ထိုထားကြသော အဝတ်အစားများသည် အစိမ်းရောင်အကြေးနွဲ့များကို အင်္ကျီ၊ ဖောင်းဘီများအဖြစ် တန်ဆာဆင်ကာ ဝတ်ထားကြသည်။ အသားကပ်ပါးလွှာသောကြောင့် ပြည့်ဖြိုးသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖော်ပြထားကြသလိုပင် ... ။

သူမတို့၏ လက်ထဲမှာ လေးမြားများကိုသာ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ မျက်နှာများသည် လှပပြေပစ်ချောမောကြသော်လည်း ဇာတိမာန်အပြည့်ရှိနေကြသည်။

“စွယ်ကနေ ထွက်လာခဲ့ကြတာလဲ၊ မယုံနိုင်စရာ”

မိုက်ခဲဇာတိက လေသံဖြင့် မြှောလိုက်သည်။

“မယုံနိုင်စရာလုပ်မနေနဲ့ ဇာတိ၊ သူတို့လက်ထဲက ဟာတွေကို မြင်သလား၊ ယုံသွားအောင် လက်တွေ့ပြသွားလိမ့်မယ်”

“ကံရာဇာ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဒေဝေါ မေးမနေနဲ့၊ ပြေး ပြေး၊ သူတို့နဲ့ဖက်ပြီး တိုက်ဦးမလို့လား”

“ဖက်လို့ရရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ- ဟဲ”

ထိုစဉ် ...

“ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ်”

နဂါးမယ်များထဲမှ လေးများက အလုပ်ရှုပ်သွားခဲ့ကြသည်။ ပြားတံများသည် လေးညှို့မှ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ပလုယ့်နေအောင် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဟဲ ပစ်ပြီ”

လေးယောက်စလုံး ဝမ်းလျားမောက်လိုက်ကြရသည်။

လေးညှို့ကို တင်လိုက်ကြသော နဂါးမယ်များ၏ ခွန်အားသည် မသေးလှ။ မြားတံများသည် လေကို ခွင်းကာ ပြင်းထန်သော အဟုန်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်ကြသည်။

ကံရာဇာသည် ပစ္စတိုသေနတ်ကို နဂါးမယ်များထံ ဆတ်ကနဲဆို ထိုးချိန်လိုက်သည်။

“ဟာ ကံရာဇာ၊ မ လုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ နှမြောစရာကြီး မိုက်ခဲတိမ်နီက တားလိုက်သည်။ နောက်သွားခဲ့လေပြီ”

“ဒိုင်း”

“အိုး”

မိန်းကလေးများထံက အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ကျည်ဆံသည် ရှိခနဲမြည်ကာ သူတို့ ခေါင်းပေါ်က ကပ်ပြီးတော့ ကျော်ဖြတ်သွားသည်။

ထို့နောက် . . .

နောက်ကြောင်းကို လှည့်ကာပြေးကြလေတော့၏။

“တွေ့လာ။ ဘာတတ်နိုင်ကြသေးသလဲ၊ တစ်ယောက်မှ မကျန်ကြတော့ဘူး။ အားလုံးပြေးကုန်ကြပြီ။ သူတို့က မြေတွင်းထဲအောင်းနေကြတာဆိုတော့ သေနတ်ကိုလည်း ပွေးတွေ့လို့ မမြင်ဘူးကြဘူး။ သေနတ်သံလည်း မကြားဖူးကြဘူး။ ဒါကြောင့် လန့်ပြီးတော့ ပြေးကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ကြောက်တတ်လိုက်ကြတာ”

ဆက်ပြီးတော့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ မီးရောင်းကမရှိတော့ ပြန်၊ လုံးဝအမှောင်ကြီးမဟုတ်သော်လည်း မှောင်ရီရီကလေးကံရာဇာသည် မိမိလာရာကမ်းဆီကို ပြန်သွားမည်လေမှုတ်တွင်းကြီးဆီကို ပြန်ပြီးရောက်လျှင် တွင်းထဲခုန်ဆင်းကြကာ အထက်ကို ပြန်ပြီးတော့ တက်မည်ဟု စိတ်ကူးရှိသည်သို့သော် . . .

ထိုနေရာကို မရောက်နိုင်တော့ပါ။ အခန်းကြီးတစ်ခုထဲကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်သွားခဲ့ကြပြန်သည်။ ထိုအခါ နဂါးစစ်သည်များနှင့် ပက်ပင်းတိုးကြပြန်လေတော့သည်။

သူတို့တွေ့လိုက်ကြရသည်ကား နဂါးစစ်သည်များက ကံရာဇာတို့ကို လိုက်ရှာကြရင်း ယင်းခန်းမကြီးထဲကို ရောက်

အလာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အမြင့်တစ်နေရာ၌ လွန်စွာမှကြီးမားသော ကြေးမောင်းကြီးတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

တစ်ယောက်တ ကြေးမောင်းကြီး၏ ဘေးမှ ကျောက်လှေကားထစ်ပေါ်မှာ ရှိနေသည်။ ထိုသူသည် လက်ထဲက ဘုလုံးကြီးဖြင့် မောင်းကြီးကို ထုခတ်ပါလေတော့သည်။

“ဒို့ . . . ဒို့ . . . ဒို့”

ယင်းမောင်းကြီးမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံသည် တစ်စင်းလုံးကို ဟိန်းထွက်သွားစေလေသည်။

ထို့ကြောင့် . . .

နဂါးစစ်သည်များက ကြေးမောင်းသံကို ကြားလိုက်ကြရရန် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်ကြသည်။ ကံရာဇာတို့နှင့် ပက်ပင်းတိုးကြပြန်လေသည်။

“ဟာ ဟိုမှာ နဂါးတွေ ဝင်လာခဲ့ကြပြန်ပြီ”

နဂါးများက လုံတို၊ လုံရှည်များ၊ ငွေးမြှားများဖြင့် ပစ်ခတ်ကြသည်။

“ဝစ် . . . ဝစ် . . . ဝစ်”

“ဟ တွေ့တာနဲ့ ပစ်တော့တာပဲ”

ကံရာဇာသည် လက်ထဲက ပစ္စတိုသေနတ်ကို ရန်သူများဆီထိုးကာ ချိန်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

“အူး”

တစ်ယောက်ကို ထိသွားသည်နှင့် နောက်ကပါလာ

သော သုံးလေးယောက်ကိုပါ ကျည်က ဖောက်ထွင်းသွားခဲ့သည်။ မိုက်ခဲတိမ်နီနှင့် မိုက်ခဲဒေဝေါတို့ကလည်း ပစ္စတိသေနတ်နှင့် သေနတ်ကြီးကို အားပြုကာပစ်ခတ် ကြလေသည်။

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

“အူး”

“အား”

ထိမှန်သွားကြသောသူများမှာ အရပ်ကြီးပြတ်ပစ်လဲကျ သွားခဲ့ကြသည်။ မပစ်ချင်ဘဲနှင့် ပစ်ကြရသည်။ သူတို့မမြင်ဖူး ကြသော လက်နက်ဆန်းများကြောင့် တော်တော်လေးကို ထိတ် လန့်သွားခဲ့ကြရသည်။ အခိုက်အတန့်တော့ သွေးကြောင်သွားကြ ကာ နောက်ကိုဆုတ်ခွာပြီးတော့ ပြေးကြသည်။ ဘဏပင်။

နောက်တော့ ပြန်ပြီးတော့ တက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ လေးမျိုး၊ လုံများဖြင့် ပစ်ခတ်ကြပြန်သည်။ အနီးကိုတော့ မဲကပ် ရဲကြာ၊ ကံရာဇာသည် ချက်ခြင်းလိုလို အကြံရသွားခဲ့သည်။ ကြေး မောင်းကြီးကို လှမ်းပြီးတော့ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်လေ သည်။

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

ကျည်နှစ်တောင်စလုံး ကြေးမောင်းကြီးကို ချည်ထား သော ကြိုးများကို ပြတ်တောက်သွားစေခဲ့သည်။ ထိုအခါ အထိန်းမရှိတော့သော ကြေးမောင်းကြီးသည် အောက်ကို ပြုတ် ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။

“ဒုန်း”

မြိုက်စာပေ

ပြုတ်ကျလာသော ကြေးမောင်းကြီးသည် လဲကျမသွား ဘဲ၊ လိမ့်ပြီးဆင်းလာခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်အရှိန်က ရလာခဲ့ လေသည်။

ယင်းအချိန်တွင် . . .

နဂါးများက ကံရာဇာတို့ကို အဝေးကနေ လေးများဖြင့် ပစ်ခတ်နေကြချိန် . . .

“ဝစ်”

“ဝစ်”

“ဟေ့ ဟေ့ ဒီကို အမြန်လာကြဟေ့”

ကံရာဇာသည် ကြေးမောင်းကြီးဆီသို့ ပြေးသွားခဲ့သည်။ မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့ကလည်း လိုက်ပြီးတော့ ပြေးသွားခဲ့ကြသည်။ ကြေးမောင်းကြီးအကွယ်ကိုရောက်သွားခဲ့ကြသည်အထိ တစ် ယောက်မှ ထိခိုက်မှုမရှိကြ။

ကြေးမောင်းကြီး လိမ့်ဆင်းသွားရာကို ဘေးမှ ကွယ်ပြီး တော့ လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ လိမ့်ထွက်သွားသော ကြေးမောင်း ကြီး၏အရှိန်က ပိုပြီးတော့ မြန်လာသလို ယှဉ်ပြီးတော့ မြန်မြန် ပြေးကြရသည်။

နဂါးများ ပစ်ခတ်လိုက်ကြသော မြားတံများ၊ လုံများ သည် ကြေးမောင်းကြီးကို တဒန်းဒန်းဖြင့် လာရောက်ထိမှန်ကြ သည်။ အနိမ့်ပိုင်းကို ကြေးမောင်းကြီးက ဆင်းသွားခဲ့လေရာ အရှိန်သည် မြန်သထက်မြန်လာခဲ့လေသည်။ လိုက်ပြီးပြေးနေကြ ရသောသူများအတွက် မသက်သာလှပါ။

မကြာမီ . . .

မြိုက်စာပေ

ကြေးမောင်းကြီးသည် နံရံကြီးတစ်ခုကို ဝင်ပြီးတော့ ဆောင့်မိသွားခဲ့လေ၏။

“ခုန်း”

“ကြေးမောင်းကြီး လဲကျတော့မယ်ဟေ့၊ ဘေးတို့ မြန်မြန်ရှောင်ကြ”

ကံရာဇာက သတိပေးလိုက်သည်။ လေးယောက်စလုံး ဘေးကို ခုန်ရှောင်လိုက်ကြသည်။ ကြေးမောင်းကြီးက တစ်ဘက် ကိုလဲကျသွားခဲ့လေသည်။

“ပြောင်း”

ကံရာဇာတို့ ခုန်ရှောင်လိုက်၍ လေးယောက်စလုံးကျသွား ကြသောနေရာသည် ရေအောက်တူးမြောင်းကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေ သည်။ နဂါးမျိုးနွယ်စုများက ပြင်ပမှနေ၍ နဂါးမောက်တောင် ကြီး၏ အောက်ကို တစ်သွင်းသောရေလုံးရရင်းများသည် အဆက် မပြတ်ပင် စီးဆင်းလျက်ရှိနေကြသည်မှာ တပေါပေါဖြင့် မြည် ဟည်းလျက်ရှိနေကြသည် ဖြစ်လေရကား။

(၂၃)

နဂါးများဆီက ဂျတ်မြောက်မို့

ကံရာဇာနှင့် မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့သည် ရေမြောင်းကြီး ဆဲသို့ ပစ်ကျသွားခဲ့ကြသည်နှင့် တစ်နိမ့်ထိုးမျောပြီးတော့ ဖါသွားခဲ့ လေတော့သည်။

“သတိထားကြဟေ့၊ အပေါ်မှာ အမိုးလိုလိုရှိနေတယ်၊ ဆောင့်မိကြလိမ့်မယ်”

ကံရာဇာက အော်ဟစ်ပြီးတော့ သတိပေးလိုက်လေ သည်။ ထို့ကြောင့် အားလုံးခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်ကြသည်။ အမှောင် ဆဲမှာပေမဲ့ ကံရာဇာက မြင်နိုင်စွမ်းရှိနေ၍ တော်ပေသေးသည်။ ဤသို့သာ သတိမပေးနိုင်ခဲ့လျှင် ခေါင်းနှင့်ဝင်ဆောင်ကြပြီး ပွဲချင်း ပြီး သေသွားနိုင်ကြသည်။ ကံရာဇာသည် သူတို့၏ အသက်ကို ဘယ်လိုနိုင်ပြန်လေပြီတကား။

နဂါးများသည် နောက်က မြားများဖြင့် လိုက်ပြီးပစ်ခတ်

ကြသည်။ လုံမျှာဖြင့် ပစ်ခတ်ကြသေးသည်။ ရေစီးအရှိန်အား ကောင်းလွန်းကြ၍ အားလုံးမျောပါသွားကြသည်ဖြစ်ရကား မြား တစ်ကမ်းစာမက လွန်သွားခဲ့ကြလေပြီ။

ရေဆန်ကတပေါ်ပေါ်ဖြင့် တရှိန်ထိုးစီးဆင်းနေလျက်ရှိ သည်။ မှောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း မမြင် ကြရတော့ပါ။ ရေမြောင်ကြီး၏ အမိုးသာ သည့်ထက်ပိုပြီးတော့ နိမ့်ခဲ့လျှင် နဖူးတွေတဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ဟစ်အော်ကုန်ကြမှာမလွဲ။ သို့သော် ကံရာဇာကတော့ အမှောင်ကြီးလေလေ၊ ပိုပြီးတော့ မြင်နိုင်စွမ်းရှိလေလေ၊ မိုက်ခဲသုံးယောက်ကို သတိပေးရင်း ရေစီး ထဲသို့ တရှိန်ထိုးမျောပါရင်း ။

ကံရာဇာမျက်လုံးတွေထဲမှာ အမိုးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင့်တက်လာနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော မြေအောက်တူးမြောင်းကြီးတစ်ခုဆိုသည်ကို သိလိုက်ရလေသည်။

“ဂူအမိုးက မြင့်တက်လာပြီးဟေ့၊ ကျယ်လည်းကျယ် တယ်၊ အားလုံးအခြေအနေကောင်းကြရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

မိုက်ခဲဖော့ဘီ၏အသံ

“ကျန်နစ်ယောက်ကကော”

“ကောင်းတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

အားလုံးအခြေအနေကောင်းနေကြသည်။ ရေစီးကြောင်း ထဲမှာ ကိုယ်ကိုဖော့ကာ မျောပါလာရင်း ဖြေလိုက်ကြသည်။

တံပါသေး၏။ ရေကူးကျွမ်းကျင်ကြလို့ပင်၊ မိုက်ခဲသုံးယောက် တော့ ကံရာဇာ၏ မျက်လုံးများကို အံ့အားသင့်နေကြသည်။ ထိုစဉ်

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်လည်းမသိ၊ ရေစီးက ပိုပြီး တော့ မြန်လာခဲ့သည်။ နောက်မှဖိအားက တအားကောင်းလာခဲ့ သည်။

ထို့ကြောင့်

နောက်ကနေဆောင့်ပြီး အတွန်းခံနေရသလို တရှိန်ထိုး မျောပါသွားနေကြသည်။ နောက်တစ်ချက်က ရေသည် ခုတော့အေးမြလာနေခြင်းပင်တည်း။ ပထမတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိ ကြသေးသည်။ အေးသထက်အေးလာသောအခါ မခံနိုင်ကြ တော့။

“အား အေးလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ”

ညည်းကုန်ကြသည်။ ပြင်ထန်သော ရေစီးအရှိန်ကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝင်ပြီးတော့ တိုက်ကုန်ကြသည်။ ကံရာဇာက အစ ကိုယ်ကိုဖော့ကာ လိုက်ပါရင်း လက်ထဲက ခုနတ်ကို မြှောက်ထားသည်။ အားလုံး ကံရာဇာနည်းတူပင်။ တစ်ယောက်နာမည်ကို တစ်ယောက်ခေါ်ကြရင်း ရေစီးထဲမှာ မျောပါသွားခဲ့ကြလေ၏။

အအေးဓာတ်က ပိုပြီးတော့ သိပ်သည်းလာခဲ့သည်။ အတိုင်းသာ ကြာကြာလိုက်ပါသွားရလျှင် သွေးခဲပြီး ဒုက္ခရောက် နိုင်ကြသည်။ မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ယခုလို

သဘာဝပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသလဲဆိုသည်ကို မည်သို့မှ မသိနိုင်ကြပါ။

ထိုစဉ် . . .

သူတို့၏နောက်က တဝေါဝေါဖြင့် မြည်သံကြီးများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ”

လှိုင်းများလည်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ရေစီးထဲမှာ မျောပြီးတော့ လိုက်ပါသွားနေကြသူများကို နောက်ကလူ အေးအေးဖြင့် တစ်ချက်တည်း ဆောင့်တွန်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

“အေး”

“အို”

အေးစက်နေသောရေထဲမှ မြောက်တတ်သွားကြကာ တစ်မြောင်းကြီး၏ အပြင်ဘက်ကို ရောက်သွားခဲ့ကြလေ၏။ နှစ်မောက်တောင်ကြီး၏ အတွင်းထဲက လေဖိအား၊ တွန်းအားပြောင်းလဲမှုပဲ ဖြစ်ဟန်ဟူသည်။ သူတို့အားလုံး တောင်ကြီး၏အောက်တွင် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အရှိန်ဖြင့် လွင့်လာခဲ့ကြရသည်ဖြစ်ကာ အောက်ကိုတဘုတ်ဘုတ်နှင့် ကျသွားခဲ့ကြသည်။

“အေး”

“အေး”

ခန္ဓာကိုယ်အသီးသီးသည် အောက်ကအေးစက်သော အမာခံတစ်ခုပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားခဲ့ကြသည်။ လျောထွက်သွားကြသည်။ ကိုယ့်အရှိန်ကို ကိုယ်ထိန်း၍ တက်သွားခဲ့ကြသည်။

မြတ်စွာပေ

သူတို့အောက်က အရာကြီးသည် အငြိမ်မနေဘဲ ရွေ့ပျောနေသည်။ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ . . .

“ဟာ”

“ဟာ”

အားလုံးအံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ယင်းအရာကြီးကား အခြားမဟုတ်။ ရေခဲတုံးကြီးသာ တည်း။ လေးထောင့်စပ်စပ် ပြင်ညီချောရေခဲတုံးကြီးဖြစ်ပြီး ရေစီးကြောင်းပေါ်မှာ အရှိန်ဖြင့် မျောပါလျက်ရှိနေသည်။ ကံရာဇာကား သေချာစွာရပ်ပြီးတော့ ကြည့်လိုက်ရာ နဂါးမောက်တောင်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရေခဲမြစ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယင်းရေခဲမြစ်ကြီးသည် တောင်အောက်မှ ထွက်လာသော ရေချိုမြစ်ကြီးနှင့် ဇာရောက်ပေါင်းဆုံသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါလေ၏။

အကြောင်းကြောင့် ကျိုးပဲ့သွားကြသော ရေခဲတုံးကြီး ငယ်တို့သည် မြစ်တဲမှာ ပေါ်လောပေါ်ကာ မျောနေကြလျက်။

“ကံရာဇာ ကျွန်တော်တို့တော့ လွတ်မြောက်လာကြပြီ။

နဂါးတွေရဲ့ရန်က လွတ်ခဲ့ကြပြီဦး”

မိုက်ခဲတိမ်နီက အားရဝမ်းသာပင် ပြောလိုက်လေ၏။

“နဂါးတွေ လိုက်မလာကြတော့ဘူး။ ဒီကောင်တွေ

ကိုယ်နေရာကွက်ကွက်လေးကိုပဲ တမ္ဘာကြီးလို့ ထင်နေသလား မသိဘူး”

မိုက်ခဲဇောတိ၏စကားကို မိုက်ခဲဒေဝေါက ရှုံ့မဲ့မဲ့လိုက်

မြတ်စွာပေ

www.burmeseclassic.com

ပြီး

“လောလောဆယ် အရှင်လတ်လတ် ရေခဲရိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ၊ ရေခဲတုံးပေါ် ဖင်ခုထိုင်တယ်ဆိုတဲ့စကားက ကျုပ်တို့ အတွက် ဖြစ်နေပြီ၊ နဂါးတွေရဲ့လက်ချက်နဲ့ မသေဘဲ၊ အပြင် ရောက်မှ အေးခဲပြီးတော့ သေရမယ်အဖြစ်ပဲဗျ”

“မင်းတို့ တော်တော်တုံးကြတဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ မင်းတို့ရဲ့ ပဉ္စလက်အတတ်ပညာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ၊ ဒီနေရာမှာ အစွမ်းအစထုတ်ကြပါတော့လား”

“ကံရာဇာ ကျွန်တော်တို့ ဒီနယ်မြေကို ရောက်လာကြ တာနဲ့ တတ်ထားသမျှပညာတွေလည်း ပျောက်ကုန်တော့တာပဲ၊ သုံးယောက်အတူ ပူးပေါင်းပြီး ပြေးလာကြရင်း လှုပ်တွေလိုမျက် နှာနဲ့လူမဟုတ် တိရိစ္ဆာန်လည်းမဟုတ်တဲ့နေရာကို ရောက်သွား ရဲ့ကြတယ်”

သူတို့ကို ပဉ္စလက်အတတ်ပညာနဲ့ လှည့်စားကြည့်ကြ သေးတယ်။ အဲ . . . ဘာမှဖြစ်မလာကြတော့ဘူးဗျာ၊ အံ့ပါရဲ့ ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီထဲတွဲထွဲတွေဆီက ခြင်းတွေကိုလှပြီးတော့ ပြေးလာခဲ့ကြ တာ။

“မထူးပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ရဲ့လက်ထဲက လွတ်သွားကြပေ မယ့်နဂါးတွေရဲ့လက်ထဲမှာ ကွဲကနဲဆို အမိခံလိုက်ရတော့တာပဲ”

မိုက်ခဲဇောတိက အအေးဒဏ်ကို ခံစားရင်း စကားတွေ ထဲမှာ အာရုံကို နှစ်ထားလိုက်သည်။ မရပါ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ထုံလာကြပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ် . . .

သူတို့စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် ရေခဲတုံးကြီးနှင့်ယှဉ်ကာ ရေခဲတုံးကြီးနှစ်တုံးက လိုက်ပါလာနေကြသည်။

“ကဲ ငါတို့ရဲ့ရေခဲတုံးကြီး . . . နဲ့ . . . အဲ ဒီရေခဲတုံး ကြီးနှစ်တုံး တစ်ပြေးတည်း ယှဉ်မိလိုက်ကြတာနဲ့ ငါလုပ်သလို လိုက်လုပ်ကြပေဇံတော့”

ကံရာဇာက သူတို့ကို သတိပေးစကား ပြောလိုက်သည်။ မကြာမီ . . .

ဘေးမှလိုက်ပြီးမျောလာကြသော ရေခဲတုံးကြီးနှစ်တုံး သည် တစ်ပြေးညီ ယှဉ်မိသွားခဲ့ကြလေရာ . . .

“ကိုင်းဟေ့”

ကံရာဇာက လှစ်ကနဲဆို ပြေးဆင်းသွားသည်။ ရေခဲတုံး ကြီးတစ်တုံးပေါ်မှ နောက်တစ်တုံးနှင့်ကာ ကျော်ဖြတ်သွားခဲ့ သည်။ ကမ်းပေါ်ကို ဖျတ်ကနဲဆို ခုန်တက်လိုက်လေသည်။ လျှင်မြန်ဖြတ်လတ်သော ကံရာဇာကိုကြည့်ပြီး အားတက်သွားခဲ့ ကြသည်။

မိုက်ခဲသုံးယောက်လည်း သတ္တိခေကြသူများမဟုတ်ကြ။ ကံရာဇာလုပ်နည်းကဲ့သို့ ဘေးမှယှဉ်ပြီးလိုက်လာကြသော ရေခဲ တုံးများပေါ်သို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြေးဆင်းသွားခဲ့ကြ သည်။ ကမ်းပေါ်ကို အသီးသီးရောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ကံရာဇာသည် နင်းများဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ နေသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို မိုက်ခဲက ရပ်ပြီးစောင့်နေသည်။

“တော်ပါသေးဗျေ၊ ဒီရေခဲတုံးကြီးပေါ်မှာသာ ဆက်ပြီး တော့ လိုက်သွားရင် အရှင်လတ်လတ်ဘဝက သေသွားတဲ့ ရေခဲ

ရိုက်လှူသားဖြစ်ပြီး ဘယ်အထိရောက်သွားကြမလဲပဲ”

မိုက်ခဲတိမ်နီက ပြောလိုက်သည်။ အားလုံးခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ကံရာဇာသည် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လိုက်ပြီး တော့ လေ့လာနေလျက်ရှိသည်။ တောင်တန်းကြီးများက ပတ်ချာလှည့်ဝန်းရံလျက် ရှိနေကြလေသည်။ နင်းတွေကလည်ဖုံးလွှမ်းနေကြကာ ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက်ရှိနေကြသည်။

နဂါးမောက်တောင်ကြီးသည် အဝေးမှာ ကျွန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ နဂါးကြီးတစ်ကောင် ရစ်ခွေထားသကဲ့သို့ပင်။

ဟိမဝန္တာ၏ တောင်စဉ်လေးဆယ်ကျော်ထဲမှာ ဤနဂါးမောက်တောင်ကြီးသည် ပါဟန်မတူ။ တိဗက်လမ်းကြောင်းဝင်ကာဆက်စပ်နေသလား။ တရုတ်ပြည်ဘက်မှ ဝင်ကာ ဆက်စပ်နေသလား။ တွေးတောနေမိသည်။

“ကံရာဇာ ကျွန်တော်တို့ဖောက်ကို လိုက်လာခဲ့ရင် အကြောင်းရင်းက ...”

မိုက်ခဲတိမ်နီက ရေစိုနေသော ကိုယ်လုံးကို လက်နဖက်နှင့်ပိုက်ကာ မေးလိုက်သည်။

“အထက်က အမိန့်ပေးလို့ မင်းတို့သုံးယောက်နောက်ကို ငါလိုက်ခဲ့တာကွ၊ မျက်နှာဖြူတွေက မင်းတို့သုံးယောက်စလုံးကို အလိုရှိနေကြတယ်။ ဆုငွေတောင် ထုတ်ထားပြီးပြီ”

“ဒီခွေးဖြူတွေက ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးသားလုံး ဒုက္ခပေးနေကြလို့ ထိုက်ဟန်တဲ့နည်းနဲ့လိုက်ပြီး ဆုံးမနေရတာပေါ့။ သူတို့ရဲ့လက်ပါးစေတော့နေပဲ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့

ဆီက အဖိုးတန်ရတနာတွေ၊ သံယံဇာတပစ္စည်းတွေကို မတရား ခိုးထုတ်နေကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့က လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်မနေနိုင်ကြဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ် မိုက်ခဲတိမ်နီ ပြောတာမှန်တယ်။ ဒီကုလားဖြူတွေကို တတ်နိုင်ရင် မျိုးတောင်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ သူတို့ လူကိုထိတော့ ဥပဒေရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးသားလုံးဆို သူတို့စော်ကားနေတာကျတော့ ဥပဒေမရှိဘူး”

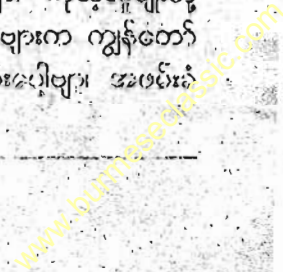
“အဲဒီအတွက် မင်းတို့က တရားဥပဒေကို ချိုးဖောက်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား၊ မိုက်ခဲဇောတီ”

“ကံရာဇာ ကျွန်တော်တို့က ဥပဒေကို နဂိုကတည်းက လေးစားပြီးသားပါ။ သူတို့ကို အကြောင်းသိအောင် ဆုံးမနေတာ၊ သူတို့ဆီက သိမ်းထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ တစ်ပြားမှမသုံးကြဘူး။ လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ သိမ်းထားတယ်။ အဲဒါကိုယ်နိုင်ရဲ့ အရေးအတွက်ပဲ”

“မင်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောနေတယ်။ ယုံရမှာလား”

“စောင့်ကြည့်ပေါ့ဗျာ”

“ဒီမှာ ကံရာဇာ မိုက်ခဲဇောတီပြောတာ မှန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဇာတ်တူသားမစားကြဘူးဗျာ။ ကိုယ့်လူမျိုးတို့ တန်ဖိုးထားတယ်။ ချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းဖို့လိုက်လာ။ နယ်ဆိုရှင်လည်း ဖမ်းပေါ့ဗျာ။ အဖမ်းခံပါတယ်”

မိုက်ခဲဒေဝေါက ကံရာဇာကို အေးစက်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် . . .

မိုက်ခဲဒေဝေါသည် ပရံးထက်က သေနတ်ကြီးကို ပြောကာ ကံရာဇာကို ထိုးပြီးတော့ ချိန်လိုက်သည်။ မိုက်ခဲဒေဝေါက မိုက်ခဲတိမ်နီတို့သည် မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့ကြသည်။ ကံရာဇာတော့ ဘာမှမတူးခြားသလို ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။ -

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

သေနတ်ခဲနှစ်ချက်က ဆင့်ပြီးတော့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ဟာ”

“ဟာ”

ကံရာဇာသည် ပစ္စတိုသေနတ်ကိုထုတ်ကာ နောက်က လှည့်ပြီးတော့ ပစ်ထည့်လိုက်သလို မိုက်ခဲဒေဝေါကလည်း သေချာစွာချိန်ပြီးတော့ ပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။ ကျန်မိုက်ခဲနှစ်ယောက်မှာ လွန်မင်းစွာပင် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြသည်။

ဆယ်ပေလောက်ပဲ ကွာဝေးသည့် ကျောက်ကုံးကြီးထက်က ဝက်ဝံဖြူကြီးတစ်ကောင်၊ ကံရာဇာကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ခုန်အုပ်တော့မည်အပြုမှာ မိုက်ခဲဒေဝေါက လှမ်းမြင်လိုက်ပစ်ချလိုက်ခြင်းပင်၊ ကံရာဇာကလည်း ကျောဘက်မှ ဝက်ဝံကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြားလိုက်ရ၍ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်ခြင်းပင်။

ဝက်ဝံကြီးသည် တောင်ကုန်းထက်မှ ဒလီမိုခေါက်ကွေးနှင့် ကျလာခဲ့လေသည်။ လေးယောက်စလုံး ဝက်ဝံကြီးဆီကို ပြေးသွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဝက်ဝံဖြူကြီးကား အသက်ပျောက်နေလေပြီ။

www.burmeseclassic.com

(၂၅)
နှင်းမုန်တိုင်းထဲမှာ

ဝက်ဝံအသေကောင်ကြီးကို ရေခဲမြစ်ထဲ မျောပစ်လိုက်
ကြသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ဗျား ဒီသေဆုတ်ကြီးက ရေမခိုဘူး၊ ဒါ
ကြောင့် ဂျမ်းမဲဖြစ်ဘူး၊ ယမ်းအားထော်စော်ပြင်းတာပဲ ကံရာဇာ”

“မင်း ပစ်လိုက်တဲ့တစ်ချက်တည်းနဲ့ သေလောက်ပါ
တယ်ကွာ၊ လက်ဖြောင့်သားပဲ ဒေဝေါ၊ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

“မိုက်ခဲဒေဝေါပဲဗျား၊ ဒါလောက်ကတော့ ရှိမှာပေါ့”
ထိုအခါကျမှ . . .

မိုက်ခဲဇောတိနှင့် မိုက်ခဲတိမ်နီတို့လည်း ဆက်ပြင်း
ကောင်းကောင်းချနိုင်ကြလေတော့သည်။

ကံရာဇာက ဦးဆောင်ပြီး ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။
တစ်ကယ်တော့ ကံရာဇာသည် အဖြစ်နိုင်ဆုံး အပြန်လမ်းကြောင်း

ကို ရှာဖွေကာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပင်။ မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့သည်
ကံရာဇာ၏ တွေးတောကြံစည်မှုကို သိထားကြသူများပီပီ မမေး
မြန်းတော့ပဲ နောက်ကလိုက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

နှင်းတောကြီးထဲမှာ တရွေ့ရွေ့နှင့်ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြ
သည်။

“နဂါးတွေရဲ့လက်ထဲကို ရောက်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်၊ မိုက်ထဲ
မှာ ဘာအဆာမှမရှိတော့ဘူး၊ ပြေးရလွှားရနဲ့ တော်တော်လေးကို
ဆာလောင်လာပြီ”

မိုက်ခဲတိမ်နီက မအောင့်အည်းနိုင်တော့ပဲ ထုတ်ဖော်ပြီး
တော့ ညည်းမိလိုက်လေ၏။

ကံရာဇာသည် စိုထိုင်းစွသော ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ပါ
လာခဲ့သည်။ အစားအစာအချို့ကို ထုတ်ယူကြည့်လိုက်သည်။
အသားသွပ်ဖူး သုံးဖူးနှင့် မုန့်ကြွပ်များက ထွက်လာကြသည်။
မုန့်ကြွပ်များကတော့ ကျိုးကြေလျက်ရှိနေလေပြီ။

“ကဲ ကံရာဇာ ဒါတွေက စားလို့ရသေးတယ်၊ မေ့စရာ
လားဗျာ”

မိုက်ခဲတိမ်နီက ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။
လေးယောက်စလုံး သစ်ပင်ကြီးကပ်ပင်အောက်မှာထိုင်ကာ
အစားအစာများကို မျှတပြီးစော့ နားလိုက်ကြလေ၏။

ဝမ်းပြည့်သွားသောအခါ ကြာကြာမနားရဲ အအေးခါတ်
က လွန်ကဲလွန်းလှ၍ သွေးအေးသွားကာ ခဲသွားမည်ကို စိုးရိမ်
မိရလေသည်။

ထို့ကြောင့် . . .

နေရာမှ ချက်ခြင်းလိုလိုပင် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မြေကြီးမြေသာကို မမြင်ရင် နှင်းဖုတ်၊ နှင်းပုကြီးများကသာ ဖုံးလွှမ်းနေကြသည့်နေရာ၊ တွင်းကြီး၊ ချိုင့်ကြီးများကို မမြင်နိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့် သတိထားပြီးတော့ သွားနေကြရသည်။

ထိုစဉ် ...
မလွမ်းမကမ်းရှိ တောင်မြင့်ကြီးပေါ်က နှင်းထုကြီးက ဖြိုကျလာလေသည်။

“ဝုံး ... ဝုံး”

များပြားလှသော နှင်းများက တဝုံးဝုံးဖြင့် ကျလာခဲ့ကြပြီး တောင်ခြေကိုအရောက်မှာ စုပုံသွားခဲ့ကြကာ လမ်းကိုလည်း ပိတ်ဆို့သွားခဲ့ကြလေသည်။

“လမ်းပိတ်သွားပြီ”

ကံရာဇာသည် မိမိတို့ဦးတည်ပြီးတော့ သွားသည့်လမ်းကို နှင်းထုကြီးက ပိတ်ဆို့သွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ကံရာဇာ နှင်းထုကြီးက တောင်ပူစာလေးတစ်ခုကို မောက်နေတာ လမ်းရှင်းလို့ မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဇောတိ မလွယ်တာတော့ အမှန်ပဲ”

ကံရာဇာသည် ခေတ္တခဏရပ်ကာ အခြေအနေကို သုံးသပ်မိလိုက်လေသည်။ ညာဘက်တွင် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကြောင်းရှည်ကြီးတစ်ခုကို အမှတ်တမဲ့ပင် တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ကဲ အဲဒီလမ်းကပဲ သွားကြမယ်”

ကံရာဇာက ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြန်သည်။ သူတို့က အပေါ်စီးမှဆီးပြီး မြင်လိုက်ရသော ကွေ့ကောက်သောလမ်းကြောင်းကြီး

၏ဘေးမှ နှင်းတောင်ကြီးနှစ်ခုက တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ကာဆီးနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းကြောင်းဖွေးဖွေးကြီးဆီကို ဦးတည်ပြီး ဆင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

မကြာမီ ...

လမ်းပေါ်ကိုရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒူးဆစ်ခန့်နက်သော နှင်းထုကြီးကို ဖြတ်နင်းပြီးတော့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ တော်တော်ကလေး လျှောက်လာပြီးသောအခါ ...

“ဝူး ဝူး ဝူး ဝူး”

ထူးခြားစွာ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးတစ်ခု၊ အားသုံးက ကြားလိုက်ကြရလေသည်။

“ဘာသံတွေလဲ”

အားလုံးက နားစွင့်နေမိကြသည်။ ကံရာဇာသည် ချက်ခြင်းမှာပင် သဘောပေါက်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ဒါ နှင်းမှန်တိုင်းကျလာတာပဲ၊ မကြာမီ ဒီဘက်ကို ရောက်လာတော့မယ်၊ မြန်မြန်သွားကြ”

အတွေ့အကြုံရှိသော ကံရာဇာက ပြောလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် လျှင်မြန်သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် နှင်းထုထဲမှာ ရုန်းကန်ကာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ စိတ်ကသာ ဆောင်နေကြသည်။ နှင်းထဲ ကျုံ့ဝင်နေကြသော ခြေထောက်တွေကို ရုန်းနေကြ၍ ခရီးက မတွင်ပါ။

ငှာဝူးဝူးနှင့် တိုက်ခတ်လာသော လေများက နှင်းဖတ်ဘေးကိုပါ တစ်ပါတည်း သယ်ဆောင်လာကြသည်။ သူတို့၏ ခြေထောက်ပေါ်ကို နှင်းများက ပက်ဆမ်းသွားခဲ့ကြသည်။ လေတိုးသော

ကြောင့် တဘုန်းဘုန်းနှင့် ပစ်ပြီးတော့လဲကျကြသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်။

“ဝေါ ဝေါ ဝူး ဝူး”

တိုက်ခတ်လာသော နှင်းမှန်တိုင်းက ပွဲကြမ်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကံရာဇာသည် မည်သို့ဖြစ်လာခဲ့သလဲမသိ၊ ပြေးနေရင်းက အလိုလိုနေရင်း တက်ကြွလာမိသည်။ ထို့နောက် တစ်နေရာအရောက်တွင် ရပ်လိုက်ကာ

ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ နိုင်လွန်ကြိုးတစ်ခွေကို ခဲယဉ်းစွာပင် ယုတ်ယူလိုက်လေသည်။ ဣစ္ဆာသရအိတ်ကြီးပင်။

“ကဲ မင်းတို့သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်ချင်းတွဲပြီး တော့ ချည်ထားလိုက်ကြစမ်း”

“ဗျာ ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းခေါ်သွားတော့မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇောတိရာ၊ အကြောင်းရှိလို့ပါ။ ခါးမှာ ချည်ကြနော်၊ လေးပေခြားပြီးတော့ ချည်”

ကံရာဇာ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြသည်။ လေကတော်တော် ပြင်းပြင်းလေးကို တိုက်ခတ်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ကံရာဇာသည် နှင်းထုထဲနစ်မြုပ်နေသော ခြေထောက်များကို ရုန်းကာပြေးသည်။

ခန္ဓာကိုယ်က ဖက်ရွက်လေးတစ်ရွက်လို ပေါ့ပါးနေကာ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားနိုင်သည်။ နောက်က ပါလာကြသော မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့သည်လည်း ကံရာဇာ၏နောက်က ပြေးလိုက်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ကံရာဇာ ခြေထောက်များသည် နှင်းထုထဲမှာ မနစ်တော့ဘဲ အပေါ်ယံမှာသာလျှင် လျှပ်တိုက်ပြီးတော့

ပြေးသွားနေသည်။ မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့သည် ပထမသော် ကံရာဇာ၏နောက်ကို အမီလိုက်နိုင်ကြသေးသည်။

“ဟ ကံရာဇာ မြန်လှချည်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒါ လောက်တောင် ထူးခြားနေရတာလဲ”

ကံရာဇာကို တအံ့တဩဖြစ်ကြရသည်။ နောက်က အပြေးလိုက်ကြရင်းက မလိုက်နိုင်ကြတော့။

“ဝေါ ဝေါ ဝေါ ဝေါ”

“ဝူး ဝူး ဝူး”

နှင်းမှန်တိုင်းကြောင့် အော်သံကြီးက ချောက်ချားစရာပင် ကောင်းလှလေတော့သည်။ ထွက်ပေါ်လာသော နှင်းပွင့်၊ နှင်းဖတ်များသည် လေထဲမှာ လွင့်ပျံ့ပြီးတော့ ပါလာခဲ့ကြလေသည်။ ကံရာဇာသည် နှင်းမှန်တိုင်း မမိစေရန် ရှေ့ကနေ ပြေးလျက်ရှိနေသည်။ ကံရာဇာနှင့်တကွတည်းဖြစ်နေသည့် မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့သည်လည်း ခြေထောက်နှင့်မြေကြီးထိသည်ဟု မထင်ရမဲ လေထဲမှာ မြောက်ပြီးတော့ ပါသွားခဲ့ကြလေသည်။

နှင်းမှန်တိုင်းကား နောက်က လိုက်လာခဲ့လေပြီတည်း။

“ဝေါ ဝေါ ဝူး ဝူး ဝူး”

နှင်းတောင်ကြီးများပေါ်က နှင်းခဲကြီးများက ပြိုကျလာခဲ့ကြသည်။ အချို့လေထဲမှာ လွင့်ပါသွားခဲ့ကြသည်။

ကံရာဇာတို့၏နောက်မှာ တဝုန်းဝုန်းဖြင့် ကျဆင်းလာလျက်ရှိနေကြလေသည်။ မိုက်ခဲသုံးယောက်ကား နောက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့်ခဲစားနေကြရလေသည်။

“ရှေ့မှာ”

ကြီးမားသော တောင်ကြီးတစ်တောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တောင်ခြေမှာ အပေါ်၌ကြီးတစ်ခု၊ ဂူပေါက်ဝကြီးပင်။ ကံရာဇာသည် လေကဲ့သို့သော လျှင်မြန်ခြင်းနှင့်အတူ တောင်ခြေဆီကို ပြေးသွားခဲ့သည်။ တခဏအတွင်းမှာ ရောက်သွားခဲ့ပြီး ဂူထဲကို ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

ဂူထဲကိုရောက်သွားကြပြီး ချက်ခြင်းမှာပင် နင်းမုန်တိုင်းကြီးက သူတို့ဆီကို ရောက်လာခဲ့လေပြီတည်း။

“ဝေါ ဝေါ”

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြည်ဟည်းပြီး တိုက်ခတ်လာသော နင်းမုန်တိုင်းကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြင်းထန်စွာပင် ရိုက်ခတ်သွားသည်။ နင်းလုံးကြီးများ၊ မြေသားမှုများ၊ အစိုင်အခဲများသည် ဂူထဲသို့ အလုံးလိုက် အရင်းလိုက် ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ကြီးမားသော မြေစိုင်ခဲကြီးများသည်ပင် လွင့်ပြီးပါသွားခဲ့သည်ကို မြင်တွေ့နေကြရသည်။ ဤဂူကြီးထဲကိုသာ အလျှင်အမြန်ရောက်မလာခဲ့ကြလျှင် မုန်တိုင်းထဲမှာ ပါသွားကြမည်သာ။

“လက်တင်လေးပါလား ကံရာဇာ၊ ဒီဂူထဲကိုသာ ချက်ခြင်းလိုလို ရောက်မလာခဲ့ကြရင် နင်းမုန်တိုင်းနဲ့အတူ ပါသွားပြီး အားလုံးအစ ပျောက်သွားခဲ့ကြမှာပါလား”

မိုက်ခဲဖောတိက တုန်လှုပ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ကိုယ်ပေါ်က ကြီးများကို ဖြည့်ကြရသည်။ ကံရာဇာသည် တူးခြားသော စွမ်းအင်ထူးများကို ရရှိထားကြောင်းကို မိုက်ခဲသုံးယောက်က သိသွားခဲ့ကြလေပြီ။

နင်းမုန်တိုင်းကား မည်မျှကြာအောင် တိုက်ခတ်နေမည်

လဲမသိသေးပါ။ ဤဂူကြီးထဲမှာ အခိုက်အတန့်တော့ ခိုနေကြရပေဦးမည်။

ထိုစဉ် . . .

ဂူထဲမှာ လျှပ်ပြက်သလို လင်းလက်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ကြရသည်။ စာကယ်လည်း အလင်းရောင်အချို့က သူတို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေသည်။

အလင်းရောင်လာရာဆီကို လှည့်ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ . . .

တစ်ကိုယ်လုံး ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

+ + + + +

ထိုဂူဂိုလ်ကြီးကား . . .

ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို ကျောပြင်ထက်မှာဖြန့်ပြီး ဟော့ ချထားသလို အချို့ဆံပင်များသည် ခွေလိပ်လျက်ရှိနေကြသည်။ တည်ကြည်ခန့်ညားသော မျက်နှာနှင့် သူတို့ကို အေးဆေးစွာပင် ကြည့်လျက်ရှိနေသည်။ အသက်ကြီးပြီးဖြစ်သော်လည်း သန်မာသော အရိုးအဆစ်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်နေဆဲပင်။

သူ၏ အဝတ်မဲ့မျက်နှာ၊ လက်မောင်း၊ လက်ဖျံများက အလင်းရောင်များ ထွက်နေလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူတော်စင်

ကြီး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကောင်းစွာပင် မြင်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကံရာဇာနှင့် မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့သည် ထိုသူတော်၏

ကြီးကို အလိုလိုပင် လက်အုပ်ချီမိလိုက်ကြလေသည်။

သူတော်စင်ကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ရှိနေသည်။

“အချိန်တန်တော့ နောက်ဆုံးမှာ ငါ့ဆီကို ရောက်လာခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား မိုး”

သူတော်စင်ကြီးက ကံရာဇာကို ကြည့်ပြီးတော့ ပြောလိုက်လေသည်။

ကံရာဇာသည် သူတော်စင်ကြီး၏မကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။

“မိုး ဟုတ်လားအဖို။ ကျွန်တော့်အမည် ကံရာဇာပဲခင်ဗျား”

“အေးပေါ့လေ၊ မင်းက ဇာတိဿရဉာဏ်မရတဲ့သူဆိုတော့ ဘယ်သိပါဦးမလဲ၊ ကဲ ကဲ လာကြ”

သူတော်စင်ကြီးက နောက်ကြောင်းကိုလှည့်ကာ သူတို့ကို ဦးဆောင်ပြီးတော့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ကံရာဇာတို့လည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ဂူ၏အတွင်းပိုင်းသည် ရှည်လျားပြီး ဘေးကိုလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျယ်ပြန့်လာလေသည်။

သူတော်စင်ကြီးသည် တစ်နေရာကို ရောက်သောအခါ မြက်ခြောက်ဖျာပေါ်မှာ သိုင်လိုက်သည်။ ဈာန်နာက သန့်စင်ပြီး အရေးအကြောင်းများသည်လည်း သင်္ဃာတင်ရှားရှားမရှိပေ။

“ကဲ လူလေးတို့ ထိုင်ကြပါ။ ခရီးပန်းလာကြတယ်၊ ဟောဟိုမှာ အစားအစာတွေ၊ မင်းတို့ရဲ့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြတဲ့ ဆန္ဒအာသိသံကို ဖြည့်ကြပါ”

ကံရာဇာသည် သူတော်စင်ကြီး၏ ထူးခြားသော ရုပ်သွင်ကို ကြည့်နေမိသည်။ မိမိနှင့် ရင်းနှီးစွာ သိဖူးခဲ့သည်ဟု ထင်လာမိခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ သိနေတယ်ဆိုတော့ အဖိုးက ဘယ်သူများပါလဲခင်ဗျား”

“မင်းကကော ငါ့ကို ဘယ်သူလို့ ထင်နေသလဲကွယ်”

“ကျွန်တော် မထင်တတ်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ဒါပေမယ့် မြင်တော့ မြင်ဖူးထားတယ်လို့ ထင်နေမိပါတယ်”

သူတော်စင်ကြီးက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“သူတော်ဂန္ဓဆိုတာ ငါပဲ”

“ဗျာ သူတော်ဂန္ဓ ဟုတ်လား၊ ပီပေလန်ရွာသားမိုးနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့တဲ့သူတော်ဂန္ဓ၊ ဟာ အဲဒီသူတော်စင်ကြီးရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ နှစ်ပေါင်းတောင် အတော်ကြာပြီးခဲ့ပြီပဲ၊ အနှစ်ငါးရာ တစ်ထောင်မက ရှိလှရော့မယ်၊ သူတော်ဂန္ဓဟာ အခုအချိန်အထိ ရှိနေနိုင်ပါဦးမလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှိနေတယ်၊ အခု မင်းရဲ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့သူပေါ့၊ မင်းတို့လို လူသာမန်တွေဟာ ကိုယ့်အသက်ကိုတွက်ချက်ပြီးတော့ နေကြတယ်၊ သက်တမ်းကို သတ်မှတ်ကြတယ်၊ ဒါတို့ကတော့ သကမိတမ်းဆိုတာကို ထည့်မတွက်ကြဘူး၊ ဒီဝတ္ထုအတွက် လိုချင်သလောက် နေလိုရအောင် ဆန်တုလဲထား”

နိုင်ကြတယ်”

“အေး မင်းတို့လိုနတ် ပုထုဇဉ်တွေကို ငါ နားလည်သလို ရှင်းပြနိုင်ပေမယ့်၊ ဉာဏ်မမီလို့ လက်ခံဖို့ခဲယဉ်းကြလိမ့်မယ် မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့သည် သူတော်ဂန္ဓ၏စကားကို နားလည်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

“ပီဖလန်ရွာသားမိုးဟာ ငါ့ကို ကယ်တင်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တို့တွေအဖို့က ရွှေပုဆိန်ကိုယူပြီး ငါ့ရဲ့ဝဋ်ကြေးကို ဖြည့်ပေးခဲ့တယ် အဲဒီအတိုက် မင်းကိုငါ ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရတာပေါ့”

“ဗျာ ကျွန်တော်ကို ကျေးဇူးတင်တယ် ဟုတ်လားအဖို့ အဖိုးကို ကယ်တင်ခဲ့တာက ပီဖလန်ရွာသားမိုးပဲ၊ ကျွန်တော်ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ မင်းဟာ တံစံခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ မိုးပဲ”

“ဗျာ . . . မိုး ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က မိုး၊ ဟုတ်ဟုတ်ပါပဲလား အဖိုးရယ်”

“ငါ့ကို မင်းက မယုံလို့ မေးနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အဖိုးပြောတာကို ကြားရတော့ အံ့အားသင့်ပြီးတော့ မေးမိလိုက်တာပါ”

“မင်း ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ လူအရိုမုတစ်ခုကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ရွှေပုဆိန်ကိုလည်း ရလာခဲ့တယ် မဟုတ်လား ပြီးတော့ စကျမလသိဖို့ဝါတ်ရှင်လုံးကိုလည်း မင်းရခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ဝါတ်ရှင်လုံးဟာ မင်းရဲ့ပါးစပ်ထဲကို အူလိုလိုရောက်သွားခဲ့တယ်”

“ဂူထဲကလူဟာ တံစံခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ ပီဖလန်ရွာသား မိုးပဲ၊ ယူဒေသသွားခဲ့ပြီး သူ့သိမ်လားခဲ့တဲ့ ရွှေပုဆိန်ကြီး”

မြတ်စွာပေ

ဝမ်းထဲက ဝါတ်ရှင်လုံးကို သူများထုမှာစိုးလို့ အသက်ကြီးကာမှ ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ လျှို့ဝှက်ပြီးတော့ နေခဲ့တယ်၊ သေတော့ လူ့သိသူမသိမေါ့”

“မင်းရဲ့နောက်ကို မိတ္တူကောင်တွေက လိုက်လာကြတယ်၊ မင်းအဲဒီဂူကြီးထဲကို ဝင်ပြီးပုန်းအောင်း၊ ငါပဲစိစဉ်ပေးလိုက်တာ၊ ဒါမှ မင်းရဲ့ဘဝဟောင်းက မိုးကိုလည်း တွေ့ရမယ်”

“အဲဒီပစ္စည်းတွေကိုလည်း မင်း ပြန်ရမယ်၊ ဒါမှ ငါ့ဆီကို ယူလာနိုင်မယ်မဟုတ်လား”

သူတော်ဂန္ဓသည် ကံရာဇာ၏နောက်ကို လိုက်ပြီးတော့ ကြည့်နေသကဲ့သို့ အတတ်ပြောနေသည်က စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာလေသည်။

“သူတော်ဂန္ဓ၏ အကြည့်သည် မိုက်ခဲသုံးယောက်ဆီကို ရောက်သွားခဲ့သည်။

“သူ့ကိုသုံးယောက်နောက်ကို မင်းလိုက်ရင်း ဒီဘက်ကို နယ်ကျွဲလာအောင် ငါပဲ ဖန်တီးလိုက်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျောက်ဂူထဲက ရွှေပုဆိန်နဲ့ဝါတ်ရှင်လုံးကို ကာယကံရှင် ဖြစ်တဲ့မင်းပဲ ရယူနိုင်မှာကိုး၊ ရွှေပုဆိန်ကိုတော့ မင်း နဂါးတွေဆီမှာ ပြန်ထားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

အားလုံးအဟက်သိနေသော သူတော်စင်ကြီးကို တအံ့တသြဖြစ်နေမိကြသည်။

“မင်းတို့လေးယောက်စလုံးဟာ လူပုကလေးအဖိုးအိုက နေဘစ်ဆင့် နဂါးတွေဆီကို ရောက်သွားခဲ့ကြပါယ်”

ကံရာဇာ မင်းကတော့ သူတော်စင်ကြီး အာဖီဂွာနဲ့ပွဲ

မြတ်စွာပေ

ဆုံခဲ့တယ်။ နောက်တော့မှ လူပုကလေးအဖိုးအိုဆီကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။

သူတော်ဂန္ဓသည် မိုက်ခဲသုံးယောက်၏ ဖြစ်စဉ်အကြောင်းကို ဝေဖန်ချက်မပေးပါ။ သိနေဟန်တူသော်လည်း ဝမ်းထဲမှာပဲ ထားဟန်တူလေသည်။

(၂၅)

စောင့်နေသူ ဂုဏ်းရှင်

သူတော်စင်ကြီးဂန္ဓသည် ကံရာဇာကို ကြည့်ကာ ခေါင်းတညိုတည်တံ့နှင့် ရှိနေသည်။

“လူ့ဆိုတာ အတိတ်ဘဝပေါင်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်တယ်လူလေး။ သတ္တဝါမှန်သမျှ အတိတ်ကာလကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရတာပဲ။ မင်းလည်းလူထဲကလူပဲ။ ငါနဲ့မင်းဟာ ဖခင်နဲ့သားဘဝနဲ့အတူနေခဲ့ရတာ ဘဝပေါင်းများစွာပေါ့လေ။ ပီပေလန်ရွာသားမိုးကလည်း ဘဝဟောင်းတွေက ဘဝတစ်ခုပဲပေါ့။”

“ကဲပါလေ။ မင်းက အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝပြီး သတ္တိစွမ်းပကားရှိတဲ့သူပါ။ ဘဝဆက်၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆိုတာကို မင်းယုံကြည်ပါတယ်။ မင်းဟာ အကြောင်းမဲ့ယုံကြည်ထားသူပါလေ။”

ကံရာဇာမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမ်းလှက်သည်။ ထူးခြားစွာ ကြုံတွေ့လာခဲ့ရသည်။ မိမိဘဝကိုလည်း အံ့အားသင့်ပီ

သည်။ မယုံကြည်နိုင်သလိုပင်၊ ဗိုက်ခဲသုံးယောက်တို့သည်လည်း သူတော်ဂန္ဓပြောခဲ့သည်များကို ကြားကြရ၍ အံ့အားသင့်မသိပင်။

ကံရာဇာ၏ ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခုက ဖျတ်တနဲ့ဆီ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

“အဘိုးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ပြောစရာတစ်ခုရှိပါတယ် သည်းခံပြီးတော့ နားထောင်ပေးပါ”

“ပြောပါလူလေ၊ ဘာများပါလဲ”

“အရာရာကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိနေတဲ့ အဖိုးရဲ့ အသိစွမ်းအင် လက်နက်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝဟောင်းကို မြင်ပြီးပြန်ပြောင်း ပြောပြခဲ့ပါဟယ်၊ ဒါပေမယ့် မြင်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့တာလား၊ ဥပေက္ခာ တရားကြောင့်လားမသိပါဘူး။ ပီဖလန်ရွာသားမိုးကြောင့် နန်း တွေရဲ့ကျိန်စာမိနေတဲ့ ရွာကလေးကတော့ နေ့စဉ်ညခံစာဝနဲ့ နေနေ ရတာ နှစ်ပေါင်းရာချီပြီးရှိခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်တော် အဲဒီရွာကို ရောက် သွားတော့

ကံရာဇာသည် မိမိရောက်ခဲ့သော ရွာကလေးအကြောင်း ကို ပြန်ပြောင်းပြီးတော့ ပြောပြလိုက်လေသည်။

ယင်းရွာကလေးသည် ပီဖလန်မျိုးဆက်ရွာကလေးပဲ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဗုဒ္ဓအာဇာ အခြားအမည်ဖြင့် ရှိနေသည်ပဲလား။ ပီဖလန်ရွာအမည်ကိုပဲဆက်ပြီး သုံးနေခဲ့သလားမသိပါ။ ကံရာဇာ ကား ယင်ညဉ့်တာမျှ တည်းခဲရသလို အဖိုးမာနားထံမှ မသိခဲ့ ရပါ။

ကံရာဇာစကားအဆုံးတွင် သူတော်ဂန္ဓ၏ ကိုယ်လုံးသည်

ဆတ်ကနဲ့ဆီ ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ဒါတွေကို ငါလုံးလုံး မသိခဲ့ရပါလား လူလေ၊ ငါဟာ မိုးနဲ့တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဒီပဒုမသေလစတင်ကြီးပေါ်မှာပဲ တရားကျင့်ကြံအားထုတ်လာခဲ့ထယ်၊ တောင်အောက်ကိုတောင် မဆင်းခဲ့ဘူး”

“ငါဟာ ငါ့ရဲ့ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုအပေါ်မှာပဲ နှစ်ပြော နေခဲ့သူပါလား၊ ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရတဲ့ အကျိုးဆက်တွေ ကို မြင်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ဘူး၊ အို သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့အတ္တဇာ ကိုယ့်ဖို့ပဲ ကိုယ်သိကြပါလား၊ ဒါဟာ လွဲမှားမှုမဲ့၊ ချို့ယွင်းချက် ကြီးအစ်ခုပဲ”

သူတော်ဂန္ဓသည် ညည်းညူမိလိုက်လေသည်။

“ငါ အခုချက်ခြင်း အဲဒီကျိန်စာကို ဖြည့်ပေးလိုက်ပါ မယ်”

သူတော်ဂန္ဓသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ တခဏအတွင်းမှာပင် ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေသည်။ မျက်ခွံတွေ ကိုလည်းပိတ်ထားသည်။ သူ၏ကိုယ်မှ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသော အလင်းရောင်များသည် ပြာလုံလုံအရောင်များ ရောနှောလာခဲ့ သည်။ ပိုပြီးတော့ပင် တောက်ပလာလေသည်။

ထိုစဉ်

အနိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ကိုယ်ထဲမှ ထွက်ခွာသွား သည်။ မီးခိုးငွေ့လို ပါးပါးလျှလျပင် ဖြစ်သည်။ ဂူအဖြစ်ကို ယွက်သွားသည်။ နင်းမှန်တိုင်းကြားထဲမှ နုပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ သည်။

ကံရာဇာနှင့်မိုက်ခဲသုံးယောက်သည် ရှေ့မှာမျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ကြရသော်လည်း ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်မျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ကြချေ။ ထူးဆန်းနေမိကြလေသည်။

တခဏအကြာတွင် . . .

သူတော်ဂန္ဓသည့် မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာခဲ့သည်။

“ကဲ . . . ကဲ၊ ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ဆိုသလိုပဲ၊ သူတော်ကောင်းတရားပွားများနေပေမယ့်လဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာမဲပြီး အာရုံစိုက်နေမိခဲ့လို့ သတိလစ်ဟင်းမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာမိခဲ့ရတယ်။ ငါလည်း အတ္တနဲ့မကင်းသေးပါလား”

သူတော်ဂန္ဓသည့် မိမိကိုယ်မိမိ အသိနှင့်ဆင်ခြင်နေမိလေသည်။ ထို့နောက် . . .

“မင်းတို့သုံးယောက်က အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ အတွက် ဒုစရိုက်မှုတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြတယ်၊ သူတစ်ပါးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ပြုမိခဲ့ကြတယ်၊ ဒါဟာ လွဲမှားမှုပဲ၊ နောင်ကို သည်လိုမဖြစ်ပါစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အသိတရားရကြပါပြီ အဖိုး၊ ဆင်ခြင်ကြပါတော့မယ်”

မိုက်ခဲတိမ်နီက အားလုံးကိုယ်စား ပြောလိုက်လေသည်။

ကံရာဇာကိုတော့ . . .

“မင်းဟာ ငါနဲ့နောက်ထပ် တွေ့ဆုံနိုင်ဖို့ရှိပါသေးတယ်၊

မင်းရဲ့ဒီဘဝမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ နောင်လာမယ့် ဘဝတွေထဲက တစ်ခုပဲ၊ နိဗ္ဗာန်ကို ပုဂ္ဂိုလ်မချင်းပေါ့၊ အမျိုးတောင်းသားပီသပါစေ၊ သူတော်ကောင်းတရားလည်း ပွားများနိုင်ပါစေ”

“ထဲ . . . ကဲ၊ မင်းတို့ ကောင်းစွာအနားယူကြဦး၊ စားကြသောက်ကြဦး၊ ပြီးရင် မင်းတို့ပြန်ဖို့လမ်းကို ငါ သေသေချာချာပြောမယ်၊ နေမှတ်ပြီး ယူသွားကြပေတော့”

လေးယောက်စလုံး သစ်သီးတစ်လုံး၊ ရေတစ်ခွက်စီကို သောက်၍စား၍ ဝမ်းပြည့်သွားကြသည်။

သူတော်ဂန္ဓကား နေရာမှာပင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေဆဲ။

+ + + + +

ဂူအပြင်ဘက်မှာ နှင်းမုန်တိုင်းက အားလျော့သွားခဲ့လေပြီ။ သို့သော် . . .

လေတိုင်ခတ်သံများကတော့ သိသာစွာပင် ကြားနေရဆဲ။

သူတော်ဂန္ဓက ဦးဆောင်ပြီးတော့ ရှေ့ကသွားနေလျက်၊

ဂူအနောက်ဘက်ဆီကို ဖြစ်သည်။ ကံရာဇာနှင့်မိုက်ခဲသုံးယောက်မှာ နောက်ကနေ ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် လိုက်နေကြသည်။

မကြာမီ . . .

လိုက်လုလမ်းကြောင်းကြီးတစ်ခုက ပေါ်လာသည်။

လျှောက်သွားကြရာ တစ်ဘက်ဂူဝကို ရောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

သို့ရှိစဉ် . . .

ကံရာဇာ၏ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ဝမ်းမိုက်ထဲမှာလည်း အရာဝတ္ထုတစ်ခုက လျှောက်ပြီးတော့ ပြေးနေသည်ဟု လင်လာမိရသည်။ အော်ကလီဆန်လာ

သော ဝေဒနာမျိုးကို ခံစားလာခဲ့ရသည်။ ယင်းအရာဝတ္ထုလေးသည် ဝမ်းထဲကတစ်ဆင့် လည်ဝဆီသို့ ရောက်လာသည်။

“အွတ်”

အသက်ရှူမဝသလို ဝေဒနာမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာပြီး၊ အလုံးလေးတစ်လုံးသည် ပါးစပ်ထဲမှ အပြင်ကို ခုန်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ဝင်းဝင်းလက်လက်နှင့် မြောက်တက်သွားပြီး လေးထဲမှာ လျှောက်ပြေးနေသည်။ သူတော်ဂန္ဓ၏ရှေ့ကို ရောက်သွားသည်။ သူတော်ဂန္ဓက လက်နှင့်ဖမ်းယူထားလိုက်လေသည်။

“ဒါလေးဟာ ငါ့ဆီကို ပြန်ပြီးတော့ ရောက်လာပြီ၊ မင်းကို ပံ့ပိုးဖို့မလိုတော့ဘူး”

ခက္ခာပလသိဒ္ဓိခါတ်ရှင်လုံးက သူတော်ဂန္ဓ၏လက်ထဲကို ပြန်ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ ကံရာဇာသည်လည်း ရှင်ထဲမှာ ပေါ့မိုးသွားခဲ့လေသည်။

ထိုအခါကျမှ

မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့သည် ကံရာဇာ၏ ထူးခြားစွမ်းအင် ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းသည် ဤဖိတ်ရှင်လုံးကြောင့်ဆိုသည်ကို သိသွားခဲ့ကြရလေသည်။ သူတော်ဂန္ဓသည် မိုက်ခဲသုံးယောက်ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့အတွက် ဤပစ္စည်းလေးကို ကျောက်ဂူဆစ်ခုထဲက မရမကယူစေခဲ့သည်ပဲလား။ သူတော်ဂန္ဓကိုလည်း ကံရာဇာနည်းတူ ဖျားစွာပင် ကျေးဇူးတင်မိရလေသည်။

ဂူဝတွင်

“ကဲ မင်းတို့ ဟာဒီနေရာကနေ ဟည့်တည့်ကြီး လွှတ်သွားကြပေတော့ ကံရာဇာရှေ့မှတ်ထားတဲ့ မြေပုံညွှန်းလေး

ကိုလည်း ကြည့်သွားပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီမြေပုံညွှန်းလေးဟာ မင်းယိုးအတွက် သည်တစ်ကြိမ်ပဲ အသုံးဝင်လိမ့်မယ်”

သူတော်ဂန္ဓကို ပိုင်းဦးတော့ ကန်တော့ကြလေသည်။ သူတော်မင်ကြီးက ဆိုများမေးသည်။ ထို့နောက် နေရာမှထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

တစ်ခုထူးခြားသည်ကား . . .

နင်းများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေသောနေရာ ဖြစ်လင့်ကစား ဝန်းကျင်သည်သာတောင် သာယာရှိလျက်ပင်။ ဂူ၏အခြားတစ်ဖက်မှာ နင်းမှန်တိုင်းက အရှိန်မသေသေး။ ဤနေရာမှာတော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလျက်ရှိနေသည်။ မတူညီကြသော အခြေအနေပင်တည်း။

“ဒီ ပဒုမသေလတောင်ကြီးရဲ့ ဟိုဘက်နဲ့ဒီဘက်က ဘာမှမဆိုင်သလိုပါပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ကံရာဇာ တစ်ခြားဆိပ်”

အခြေအနေကို နားမလည်နိုင်ကြတော့ ခရီးစတင်ထွက်လာခဲ့ကြပြီး မကြာမီမှာပင် . . .

“ဝေါ့”

မြေပြင်သည် သိမ်သိမ်တုန်သွားခဲ့ရသည်။ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးက သူတို့၏ စိတ်ကို စိုးမိုးသွားခဲ့လေသည်။ မတိမတ်ရပ်မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ ပစ်လဲကျသွားခဲ့ကြသည်။ လေးယောက်စလုံး နင်းတောထဲမှာ ဒလိမ့်ခေါက်ခဲကျွေး ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ ကုန်းစောင်အတိုင်း အောက်ကိုလျှောက်သွားခဲ့ကြသည်။

အားလုံးချက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားခဲ့ကြသည်။ လစွန်စွာမှ

နက်ရှိုင်းသောချောက်ကြီးတစ်ခုဟု ထင်မိလိုက်ကြသည်။

“အား”

“အား”

ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် လိမ့်သွားခဲ့ကြသည်။ စိတ်ထဲမှာ အချိန်တော်တော်ကြာသွားခဲ့သည်ဟု ထင်မိလိုက်ကြလေသည်။

နောက်ဆုံး . . .

တောင်ကုန်းအောက်ကို ရောက်သွားခဲ့ကြတော့မှ အရှိန်က ရပ်တန့်သွားခဲ့ကြလေသည်။

+ + + + +

လေးယောက်စလုံး မနိုးမဝေးမှာ လဲကျနေလျက်ရှိနေကြသည်။ အားလုံးထက်ပိုပြီးတော့ သတိကြီးစွာထားသော ကံရာဇာက နေရာမှလူးလဲထပြီးတော့ ထလိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက်မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်းကွင်းကြောင့် ကံရာဇာ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရသည်။

သူတွေ့လိုက်ရသည်ကား . . .

ရှေ့မှာ စီးဆင်းလျက်ရှိသော မြစ်ကြီးတစ်မြစ်ပင်။

“ဟာ . . . ဒီနေရာက အင်တ ရေခဲပြင်ကြီးပါ။ ငါ

မြင်းနဲ့ဖြတ်ကူးလာဖူးတာပဲ”

ဤနေရာသည် ယခင်က ရေခဲပြင်ကြီးပင်ဟောင်း။

ကံရာဇာသည် ရေခဲပြင်ထက်ကနေ၍ မြင်းညှိုကြီးနှင့်ဖြတ်သန်းခဲ့သည်မှာ ဘာမှမကြာသေး။ ကမ္ဘာဦးကာလက ဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်လည်း ရေခဲထဲမှာ ညှပ်ပြီးသေဆုံးလျက်သား တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။

ရေခဲပြင်အောက်က ကမ္ဘာဦးမိကျောင်းများသည်လည်း ရေခဲထဲက ဖောက်ထွက်လာပြီး သူတို့ကို တိုက်ခတ်ခဲ့ကြသေးသည်မဟုတ်ပါလား။

“အေးဆဲနေတဲ့ ရေခဲမြစ်ကြီးဟာ ဘယ်လိုကြောင့် ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်”

ကံရာဇာ နားမလည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

ပိုပြီးတော့ နားမလည်မိသည်မှာ သူတော်ဂန္ဓုနေထိုင်သော ပဒုမသေလတောင်မှ ဤနေရာသို့ မည်သို့မှ မကြိုးစားလိုက်ရ၊ မပင်ပန်းလိုက်ရဘဲ လျှင်မြန်စွာ ရောက်လာခြင်းအကြောင်းပင်တည်း။ ထားဇာတု ဖြစ်စဉ်များသည် သူ့နေရာနှင့်သူ သူ့အဓိပ္ပါယ်နှင့်သူ ရှိနေကြလေသည်။

ထိုစဉ် . . .

“အစ်ကို”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ခေါ်သံကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ကြရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရှေးဆန်သော လေ့တစ်စီးသည် သူတို့ဆီကို လှည့်လာနေသည်။ လေ့ပေါ်မှာ လာကြသူတွေကတော့ မိန်းကလေး မနှူးနှင့်အစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသော အီကူးနှင့်အိဘူးတို့၊ မီးနူးက ကံရာဇာတို့ကို လေ့ပေါ်ကနေ လှမ်းပြီး

တော့ လက်ပြန်ဆက်နေလေသည်။

“ကံရာဇာ သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါ ဒီဘက်ကို ရောက်ခဲ့တုန်းက တစ်ညတာနားခဲ့တဲ့ ရွာကလေးပေါ့။ ငါနောက်တော့မှ ရှင်းပြမယ်”

လှေက ကမ်းကိုကပ်မိသည်နှင့် မီးနူးကအရင်ပြေးဆင်း လာခဲ့လေသည်။

“ရှင် . . . အဲ အစ်ကိုတို့ ဒီကိုရောက်လာကြတော့ မယ်ဆိုလို့ မိန်းမတို့ လာစောင့်နေကြတာ”

“ငါတို့ကို လာစောင့်နေတာ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူက ဒီလိုပြောလိုက်တာလဲ မိန်းမ”

“သိပ်ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာပဲ၊ အသက်ကြီးကြီး လူကြီး တစ်ယောက်က လာပြောသွားကာ၊ ကြာပြီ နင်တို့ဆီမှာ တစ်ည တာတည်းသွားတဲ့ ကံရာဇာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့အတူ လူသုံး ယောက် မကြာခင်မှာ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

“အဲဒီလူဟာ နင်တို့ရွာအတွက် ကောင်းသောကြမ္မာကို အပ်နှင်းလိုက်ပြီ၊ နင်တို့ ကျိန်စာဆိုက လွတ်မြောက်ကြပြီ၊ ဒီဒေသ၊ ဒီနေရာမှာ နေရေးထိုင်ရေးကအစ အားလုံးအဆင်ပြေ သွားကြလိမ့်မယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုတော်၊ အဲဒီလိုပြောပြီး သူလည်း ရေခဲထောင်ကြီးတွေဆီကို ပြန်လျှောက်သွားတယ်၊ နောက်တော့ ဘယ်လိုပျောက်သွားသလဲ မသိဘူး”

“မကြာပါဘူး၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတယ်၊ မတ ရားပုံးလွှမ်းနေတဲ့နှင်းတွေဟာ အရည်ပျော်ပြီးတော့ မြေဘားတွေ

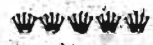
ပေါ်လာတယ်၊ တစ်သက်လုံး မမြင်နိုင်ခဲ့တဲ့ နေရောင်ခြည်ကို လည်း မြင်ခွင့်ရလာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အရင်က တောင် ယာကို အဝေးကြီးမှာ သွားစိုက်ရတာ”

အိကူးက ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောသည်။ အိဘူးကလည်း

“အခုတော့ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းကို အဝေးကြီးမှာ စိုက် ခို့မလိုတော့ဘူး၊ အနီးမှာပဲ စိုက်လို့ရပြီ၊ ဟောဒီရေခဲမြစ်ကြီးက လည်း ကျွန်တော်တို့ မပွေးမိကတည်းက ရှိခဲ့တာ”

“ကြည့်နေရင်းက တအိအိနဲ့ အရည်ပျော်လာခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ ရေခဲတွေပျောက်သွားကုန်ကြပြီ၊ မြစ်ရေပြင်ကြီး ဖြစ်သွားတော့တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ငါးဖားရှာလို့ လွယ်ကူသွား ကြပြီဗျ”

အားရဝမ်းသာစွာပင် ပြောလိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

(၂၆)
ကျိန်စာဆိုးကဗျာတိမြောက်ကြပြီ

မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့မှာ . . .

ထိုသူတို့ပြောနေကြသည့် ဘာသာစကားများကို နားလည်မိသလို၊ နားမလည်မိသလိုလိုပင်။

[ကံရာဇာသည် ယင်းတိစ္ဆာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထိုအကြောင်းကို နောင်အခါမှာ မိုက်ခဲသုံးယောက်အား ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

“လာ အစ်ကို လှေပေါ်တက်ကြစို့”

မိန်းက ကံရာဇာကို လက်ဆွဲပြီးတော့ ခေါ်သွားသည်။ လှေက နောက်တွင် အပိုလှေတစ်စီးကို ချည်ပြီးတော့ ယူလာခဲ့လေသည်။ ကံရာဇာ၊ မိန်းကနှင့်အီကူးက လှေတစ်စီး၊ မိုက်ခဲသုံးယောက်နှင့်အီဘူးတို့က လှေတစ်စီး၊ ကမ်းမှ တရွေ့ရွေ့နှင့် ခွာခဲ့ကြလေသည်။ ရေခဲအတိ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိခဲ့သော ဤနေရာကြီးသည် ချက်ခြင်းမှာပင် ရေပြင်ကြီးအတိ ပြောင်းလဲသွားသည်။

သည်မှာ မယုံနိုင်စရာပင်တည်း။

မိန်းကသည် ကံရာဇာအပေါ်မှာ ယခင်ကထက်ပိုပြီးတော့ လိုက်လျော့ကာ ဆက်ဆံလာခဲ့လေသည်။

မကြာမီ . . .

ကမ်းကို ဆိုက်ကပ်ကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အမှောင်က ကျရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်လေရာ . . .

‘အစ်ကို မှောင် မှောင်လာတော့မယ်၊ မိုးချုပ်တော့မယ်’

မိန်းက၏မျက်နှာလေးများ ရုတ်တရက် ဖြူဖျော့သွားသည်။ နူးသာမက အီကူးနှင့်အီဘူးတို့သည်လည်း ထိတ်ပျာလျက် ရှိနေကြလေသည်။ အမှောင်ကျိန်စာ ကျရောက်လာကြတော့မည်ကို ထိတ်နေမိကြသောကြောင့်ပင်တည်း။

“ဟဲ့ပါ မိန်းကရယ်၊ ဒီတစ်ခါ ညဘက်မှာ မိန်းက မတ်တပ်လားအိပ်ပျော်နေခဲ့ရင်လည်း ကိုယ်က အိပ်ယာထဲမှာ သိပ်ပေးမလှပေ”

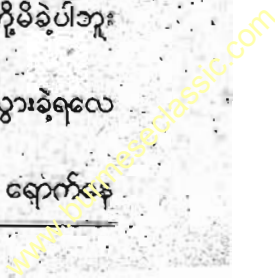
ကံရာဇာက မိန်းက၏ နားမှာကပ်ပြီးတော့ ပြောလိုက်လေသည်။ . . .

“ဟင် . . . ဒါဆို အစ်ကိုက မိန်းကကို အိပ်ယာထဲမှာ သိပ်ပေးခဲ့တာပေါ့ . . . ဟုတ်လား၊ သွား”

“ကိုယ် မိန်းကကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့မိခဲ့ပါဘူး မရယ်”

မိန်းကသည် ကံရာဇာကို အထင်ကြီးလေးစားသွားခဲ့ရလေသည်။

ကမ်းပေါ်မှာလည်း လူထော်တော်များများက ရောက်နေ

ကြသည်။ မိန်းမ၏ မိဘများဖြစ်ကြသော မာနားနှင့်လိမားကိုလည်း ပါဝင်ကြလေသည်။

သူတို့သည်...

ကံရာဇာတို့ကို ပြန်တွေ့လိုက်ကြ၍ ဝမ်းသာသွားမိသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းမှောင်လာသောကြောင့် ပြည့်ဝစွာ ဝမ်းမသာနိုင်ရှာကြ။ ရွာသူရွာသားများ အားလုံးသည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

သို့သော်...

မိုးချုပ်သထက်ချုပ်လာခဲ့သည်အထိ မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မည်သို့မျှ မပြောင်းလဲ၊ လှုပ်ရှားနိုင်ဆဲပဲရှိနေကြသော်ရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြရသည်။

ထို့ထက်ပိုပြီးတော့ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးလာခဲ့ပြီးသော် အခါ ညဉ့်လယ်ပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်နှင့် ...။

“အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ၊ ငါတို့ ကျိန်စာဆိုးက လွတ်မြောက်ပြီ”

ဟု လူကြီးတစ်ယောက်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၊ အပါးတရအော်ဟစ်လိုက်သော အသံကြီးကို အားလုံးကြားလိုက်သည်။

ချက်ခြင်းလိုလိုပင် ...

“ငါတို့တစ်ရွာလုံး ကျိန်စာဆိုးက လွတ်မြောက်သွားပြီဟေ့”

ဟု တစ်ခဲနက် အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကြီးသာဝင်ထိအောင်ညွှတ်ကာ တက်သွားပါလေတော့သည်။

ရွာအပြင်ဘက်မှာ မီးပုကြီးများက တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် မီးပုကြီးကို ဝန်းရံကြပြီးတော့ ကခုန်ကြလေသည်။ သူတို့အားလုံး ကျိန်စာဆိုးက လွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြလေပြီ။ နေ့စံညခံဘဝမျိုး မဟုတ်ကြတော့ပါ။”

အထူးသဖြင့် ...

ကံရာဇာကို ကေအင်းသောကြာမှာကို ယူဆောင်လာသော သူဟု ဆိုကြကာ ဂုဏ်ပြုပွဲ ပြုလုပ်ခြင်းလည်း ပါလေသည်။ ကံရာဇာတွေ့မိသည်မှာ သူတို့နှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူတော်ဂန္ဓာမှလွဲ၍ မည်သူမှမဖြစ်နိုင်ဟူ၍ ...။

မိန်းမသည် ကံရာဇာဆီကို ပြေလားပြီး...

“အစ်ကို လာ၊ မိန်းမအထူ တွဲကကြမယ်”

“နေဦး မိန်းမ၊ ငါ့လူတွေ”

“အို သူတို့လည်း ဟိုမှာ အတွဲတွေနဲ့ ကနေကြတယ်၊ အစ်ကိုကသာ နောက်ကျနေတာ”

“ဟုတ်လား”

“ဟိုမှာ”

ကံရာဇာကို မီးနူးက လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

တခဏအကြာတွင် ...

ကံရာဇာသည် မိန်းမနှင့်အတူ မီးပုံပွဲ ကျင်းပနေကြလေသည်။ ရွာသူရွာသားများ အပျော်လွန်နေကြပြီး တစ်ညလုံး မအိပ်ကြတော့ပါ။

မိုက်ခဲသုံးယောက်ကို ဖမ်းဖို့ရောက်လာခဲ့သည်ကိုခွ

www.burmeseclassic.com

အတွက် မိမိဖာသာမိမိ ဆုံးဖြတ်ချက် ချရပေလိမ့်မည်။ မိမိသည် မျက်နှာဖြူအစိုးရ၏ တစ်ဖက်စောင်းနင်းအုပ်ချုပ်မှုကို အားပေးမည် လူလော၊ အမှန်တရားကို လိုလားသူင်လော။

သူတော်ဂန္ဓပေးလိုက်သော အပြန်လျှို့ဝှက်လမ်းကြောင်း မြေပုံကို အသုံးပြုကာ မိုက်ခဲသုံးယောက်ကို ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ ရပေမည်။

“အစ်ကို ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ မိန်းနဲ့ကတာ မပျော်လို့လားဟင်”

အမှတ်မထင် ထွက်ပေါ်လာသော မိန်း၏အသံကြောင့် မိမိအတွေးလွန်သွားမှန်း သိလိုက်ရသည်။

“ဪ... မိန်း၊ ပျော် ပျော်ပါတယ်၊ တစ်ရွာလုံး ရဲ့ အပျော်တွေကို မြင်ရတော့ ကိုယ်လည်းပျော်နေမိတာပေါ့”

မိန်းနှင့်အတူ တွဲပြီးတော့ ကနေမိသည်။ မီးရောင် အောက်မှာ မိန်း၏ မျက်နှာလေးက ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိနေ သည်။ သူမသည် ကံရာဇာကို တွယ်တာနေလေပြီတည်း။

ထိုစဉ် ...

အလင်းတန်းကြီးတစ်ခုက နင်းတောင်တစ်နေရာမှ ထွက် ပေါ်လာပြီး ကောင်းကင်ထက်သို့ ထိုးတက်သွားသည်။ ပခုမသေ လတောင်ဘက်ဆီကဟု ထင်မိလိုက်သည်။ ကောင်းကင်ထက်မှာ အတန်ကြာ လင်းထိန်လျက်ရှိနေလေသည်။ သူတော်ဂန္ဓသည် ရွာသားများ၏ အပျော်ကိုသိကြောင်း ပြလိုက်လေသလားဟူ၍

ကံရာဇာသည် မဟာဓမ္မနယ်မြေကြီးအတွင်းမှာ ဖြစ်ပွား ခဲ့သော ထူးဆန်းဖြစ်ရပ်များကို ဤတစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ

မပေးနိုင်တော့ပြီတည်း။

သူ့ကို ရွန်းလဲသောမျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်နေသော မိန်း၏မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်လာမိပါတော့သည်။

ကြီးစားပါဦးမည်။
မင်းစက္က

ဇာတ်လမ်းအကျဉ်း

မင်းစတု

ကံရာဇာနှင့်မိုက်ခဲသုံးယောက်

ကံရာဇာသည် တာဝန်တစ်ရပ်နှင့် ခရီးထွက်လာရင်း တိပက်နယ်ထဲကို ရောက်လာခဲ့လေသည်။ သူ့ရောက်ရှိခဲ့သော နယ်မြေသည် ထူးခြားမှုများနှင့် ပြည့်နေလျက်ရှိသည်။

ကံရာဇာကို ငှက်မျက်နှာမျိုးရှိသော လူများက လိုက်လံ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ထိုသူများကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရင်း ထွက် ပြေးရသည်။ ဤသို့ပြေးရင်း မဟာဓမ္မနယ်မြေကြီးထဲကို ရောက် သွားခဲ့ကြလေသည်။

ရှေးဟောင်းကျောင်းကြီးတစ်ခုတွင် နေထိုင်သော သူ တော်စင်ကြီး အာစိဏ္ဍနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိသည်။ လမ်း ပျောက်နေသော ကံရာဇာကို အာစိဏ္ဍက လမ်းညွှန်ပေးခဲ့သည်။

ခရီးဆတ်ပြီး ထွက်ခဲ့ရာ ဂူတစ်ဂူအတွင်းမှာ နေထိုင် သော လူပုကလေးအဖိုးအိုနှင့် ဆုံမိလေသည်။

လူပုကလေးအဖိုးအိုသည် ကံရာဇာကို ထပ်ဆင့်လမ်း ညွှန် ပေးလေသည်။ ဂူတွင်းတစ်နေရာရှိ လေမှုတ်တွင်းကြီးထဲ ကို ဆင်းစေရာ နဂါးမျိုးနွယ်များ နေထိုင်ကြသော နဂါးမောက် ဇီတောင်ကြီးထံသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။

နဂါးမောက်တောင်ကြီးထဲတွင် နဂါးမျိုးနွယ်များသည် မိုက်ခဲသုံးယောက်ကို ဖမ်းဆီးထားကြသည်။ ကံရာဇာသည် နဂါး မျိုးနွယ်စုများ၏လက်ထဲက မိုက်ခဲသုံးယောက်ကို ကယ်တင်ကာ

မြတ်စာပေ

ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ ထိုသူများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရင်း လွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ကံရာဇာသည် မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့နှင့်အတူ ခရီးထွက် လာခဲ့ကြရာ နှင်းမှန်တိုင်းကြောင့် အသက်လုပြီးတော့ ပြေးကြရ သည်။ နောက်ဆုံးမှာ ပဒုမသေလတောင် တောင်ခြေဂူထဲမှာ ရှိနေသည့် သူ့တော်ဂန္ဓနှင့် တွေ့ဆုံမိလေသည်။

သူ့တော်ဂန္ဓနှင့်ပတ်သက်သည့် နောက်ကြောင်းကား။

+ + + + +

ကံရာဇာသည် မိုက်ခဲသုံးယောက်ဆီကို မရောက်မီ ထူး ဆန်းသော ရွာကလေးတစ်ရွာကို အရင်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာ ဒေသသည် နေရောင်ကို မမြင်နိုင်ကြ။ နှင်းများက ထာဝရကျ ဆင်းလျက် ရှိနေကြလေသည်။

ရွာသူရွာသားများသည် နေ့ဘက်တွင် အလုပ်လုပ်ကြ သည်။ ညဘက်ရောက်သည်နှင့် မည်သူမှမလှုပ်ရှားနိုင်ကြတော့ပဲ ရုပ်တုကြီးများပမာ ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ကံရာဇာသည် ယင်းရွာသားအဖိုးအို မာနားက ပြောပြ သော ဒဏ္ဍာရီဇာတ်လမ်းအစဉ်ပုဒ်ကို ရရှိခဲ့သည်။ ယင်းကား တောထဲအမဲလိုက်ထွက်ရင်း မြေတွင်းကြီးထဲ၌ရှိနေသော သူ့တော်ဂန္ဓကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ သူ့တော်ဂန္ဓက

မြတ်စာပေ

သူ့ကို နဂါးမျိုးနွယ်တွေက ဒဏ်ခတ်ထားကြောင်း ပြောပြသည်။

သူ့ကို ချည်နှောင်ထားသော နဂါးပတ်ကြိုးများကို နဂါးမျိုးနွယ်စုများ အထွတ်အမြတ်ထားသော ရွှေပုဆိန်ဖြင့် အသုံးပြုမှသာ ရနိုင်ကြောင်း ပြောပြသည်။

မိုးကို သူ၏ စက္ခုမလသိန္ဒြေခတ်လုံးပေးလိုက်သည်။ မိုးသည် ယင်းခတ်လုံးဖြင့် စွမ်းအားတွေ မြစ်ပေါ်လာကာ နဂါးများ၏နေရာကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ရွှေပုဆိန်ကို အရယူပြီး သူတော်ဂန္ဓ၏ အနှောင်အဖွဲ့များကို ဖြတ်တောက်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။ သူတော်ဂန္ဓလွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုခတ်လုံးနှင့် ရွှေပုဆိန်ကိုလည်း မိုးအား ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ပေးလိုက်သည်။

မိုးသည် နဂါးမျိုးနွယ်စုတို့၏ ရန်ငြိုးကို ကြောက်ပြီး ရွာကလေးမှ ထွက်ပြေးသည်။

မကြာမီ . . .

နဂါးမျိုးနွယ်စုတို့ ရောက်လာကြပြီး ပီဖလန်ရွာကလေးကို ကျိန်စာတိုက်ခဲ့လေသည်။ ယင်းရွာကလေးရှိ လူအားလုံးသည် နေ့စံညသံ ရုပ်တုများဘဝကို ရောက်သွားခဲ့ကြရသည်။

ကံရာဇာသည် ယင်းအဖြစ်အပျက်များကိုသိပြီးနောက် ရွာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ငှက်လူများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံခဲ့ရသည်။

ကံရာဇာသည် မြင်းနှင့်ထွက်ပြေးရင်း ဂူကြီးတစ်ခုထဲကို ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ ဂူထဲမှာ လူတစ်ယောက်၏ အရိုးစုနှင့် ရွှေပုဆိန်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အရိုးစု၏ ပါးစပ်ထဲမှ လုံးလုံးအရာကလေးတစ်ခုကို နှိပ်မိကာ ချော်သွားပြီး ကံရာဇာ၏

ပါးစပ်ထဲမှတစ်ဆင့် ဝမ်းထဲကို ရောက်သွားခဲ့သည်။

ကံရာဇာ ဂူမှအထွက် လူငှက်များ၏ တစ်ဖန်အတိုက်ခံခဲ့ရကာ ထွက်ပြေးရင်း မဟာမဗ္ဗနယ်မြေကြီးထဲကို ရောက်သွားခဲ့ခြင်းပင်။

+ + + + +

ကံရာဇာသည် နဂါးမျိုးနွယ်များ ဖမ်းဆီးထားသော မြိုက်ခဲသုံးယောက်ကို သွားရောက်ကယ်တင်ရာ ရွှေရဲဒင်းကြီးကို မူလနေရာမှာ ပြန်ပြီးတော့ ထားလိုက်သည်။

သူတို့လေးယောက်စလုံး ပဒုမသေလတောင်ရှိ သူတော်ဂန္ဓဆီကို ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ သူတော်ဂန္ဓသည် ကံရာဇာသည် ဘဝဆက်တစ်ခုက သူ၏သားဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ ပီဖလန်ရွာသားမိုးသည်လည်း ကံရာဇာပင် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

ကံရာဇာတို့ပြန်လာခဲ့ကြရာ ပီဖလန်ရွာကလေးကို ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ထိုရွာသားများသည် သူတော်ဂန္ဓကြောင့် ကျိန်စာပြေပျောက်သွားကြသည်။ နေ့စံညသံဘဝမှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

❖❖❖❖❖

www.burmeseclassic.com

အညွှန်း

- * နဂါးကြီးတစ်ကောင် ခွေနေသည်ကဲ့သို့ သဏ္ဍာန်သူတော် နဂါးမောက်တောင်ကြီး။
- * နဂါးမောက်တောင်ကြီး၏အတွင်းမှာ နေထိုင်ကြသော နဂါးမျိုးနွယ်စုများ။
- * ပီဖလန်ရွာသားမိုးနှင့် မတော်တဆတွေ့ဆုံခဲ့သော သူတော်ဂန္ဓု ကမ္ဘာ့မြေပြင်အောက်မှာ အကျဉ်းကျခံနေရသော သူတော်ဂန္ဓု။
- * နဂါးများ ပိုင်ဆိုင်သော ရွှေပုဆိန်ကြီးကို မိုးက ဘယ်လိုရယူခဲ့သလဲ ?
- * စကျဲပလသိဒ္ဓိဓါတ်ရှင်လုံးနှင့်မိုး၊ မြေအောက်မှာ အနှစ်သုံးဆယ်လုံးလုံး အကျဉ်းကျခံနေရသော သူတော်ဂန္ဓု၏ အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေ။
- * နဂါးပတ်ကျောကွင်းသံကြီးနှင့်ရွှေပုဆိန်ကြီး၏ သိဒ္ဓိတန်ခိုး။
- * ကာလဇန်တစ်ခုအတွင်းသို့ ကျရောက်သွားခဲ့သော ကံရာဇာလူမျက်နှာသဏ္ဍာန်လူငှက်များ၊ ငှက်မိတ္တများကို ကံရာဇာရှင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်း။
- * မဟာဓမ္မနယ်မြေရှိ သူတော်စင်ကြီး အာစိတ္တာ၊
- * လူပုကလေးအဖိုးအိုနှင့် ကံရာဇာတွေ့ဆုံခြင်းအကြောင်းက
- * ကံရာဇာသည် နဂါးပြည်ထဲကို ပည့်သို့ဝင်ခဲ့သလဲ ?
- * မြေတွင်းကြီးထဲမှာ တက်လိုက၊ ကျလိုက်နှင့် ရှိနေကြသော ငလလုံးကြီးများ။

- * အမြှာပူးနဂါးစိမ်းနှင့်နဂါးနီတို့က ကံရာဇာကို မည်သို့ကူညီခဲ့သလဲ ?
- * နဂါးမယ်လေးများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ကြရသော ကံရာဇာနှင့် မိုက်ခဲသုံးယောက်။
- * မိုက်ခဲသုံးယောက်က ဘယ်လိုလှံစားတွေလဲ ?
- * နင်းတောင်ဂူကြီးထဲက အရိုးစုတစ်စုနှင့် ရွှေပုဆိန်။
- * နေ့စံ၊ ညခံဘဝနှင့် ကျိန်စာသင့်နေကြသော ရွာသူရွာသားဆီကို ကံရာဇာရောက်သွားသောအခါ။
- * နင်းမုနီတိုင်း အတိုက်ခံရသော ကံရာဇာနှင့် မိုက်ခဲသုံးယောက်။
- * ပီဖလန်ရွာသားမိုးနှင့် ကံရာဇာဘယ်လို ဆက်စစ်မှုရှိနေခဲ့သလဲ ?
- * စသည်၊ စသည်ဖြင့် ကံရာဇာနှင့်မိုက်ခဲသုံးယောက်က စာဖတ်သူများကို ဘဝင်တသိမ့်သိမ့် ရင်တငြိမ့်ငြိမ့်ဖြစ်အောင် လှိုက် ဖိုမောဖွယ် ခံစားရအောင် ဝတ္ထုအစမှသည် အဆုံးအထိ ခေါ်ယူသွားပါလိမ့်မည်။

